Öppenhjärtigt med Rob!

JUDAS PRIEST

GUIDEN TILL PETER GABRIEL

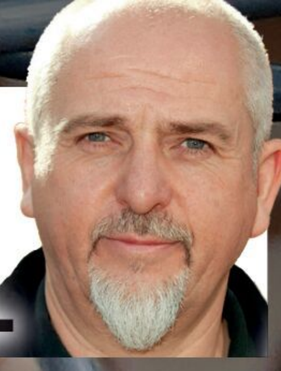

#6 2022 Pris: 89:-
Norge 109 NOK,
Finland 9 EURO inkl. moms.

Rock'n'Roll

HALM

Americana från Norrland

- Trumslagaren Morgan Ågren
- Progressiva trion Porcupine Tree
- Basisten Tommy Cassemar
- Skivsamlaren Mathias Westerlund

10 sidor om festligheterna!

Sweden Rock Festival

MÅNGA AVSLÖJANDEN!

SKIVBACKEN MED MAGNUM

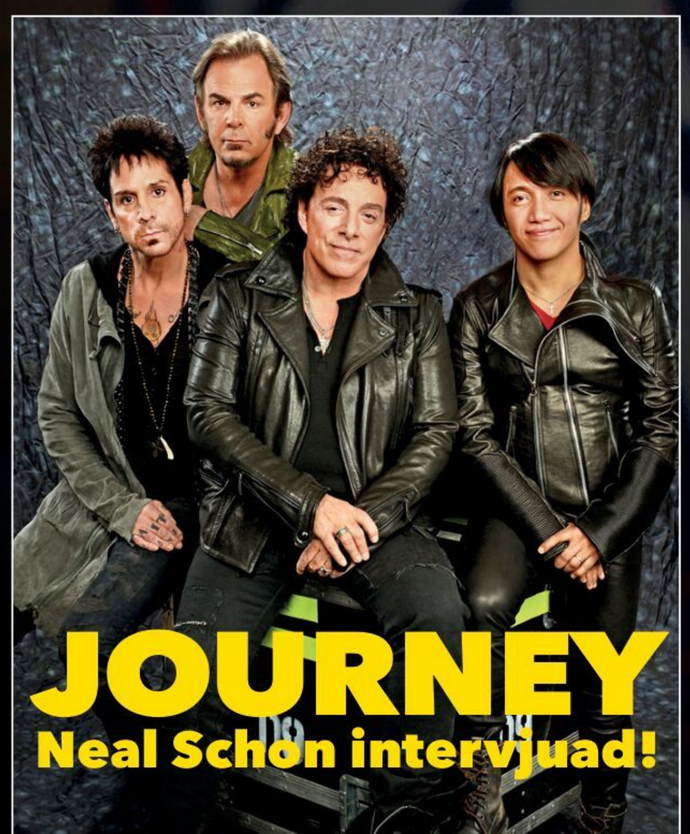

JOURNEY

Neal Schon intervjuad!

Albinsson & Sjöberg
TIDSAM 4623-06
7 388462 308906 06
RETURVECKA 36

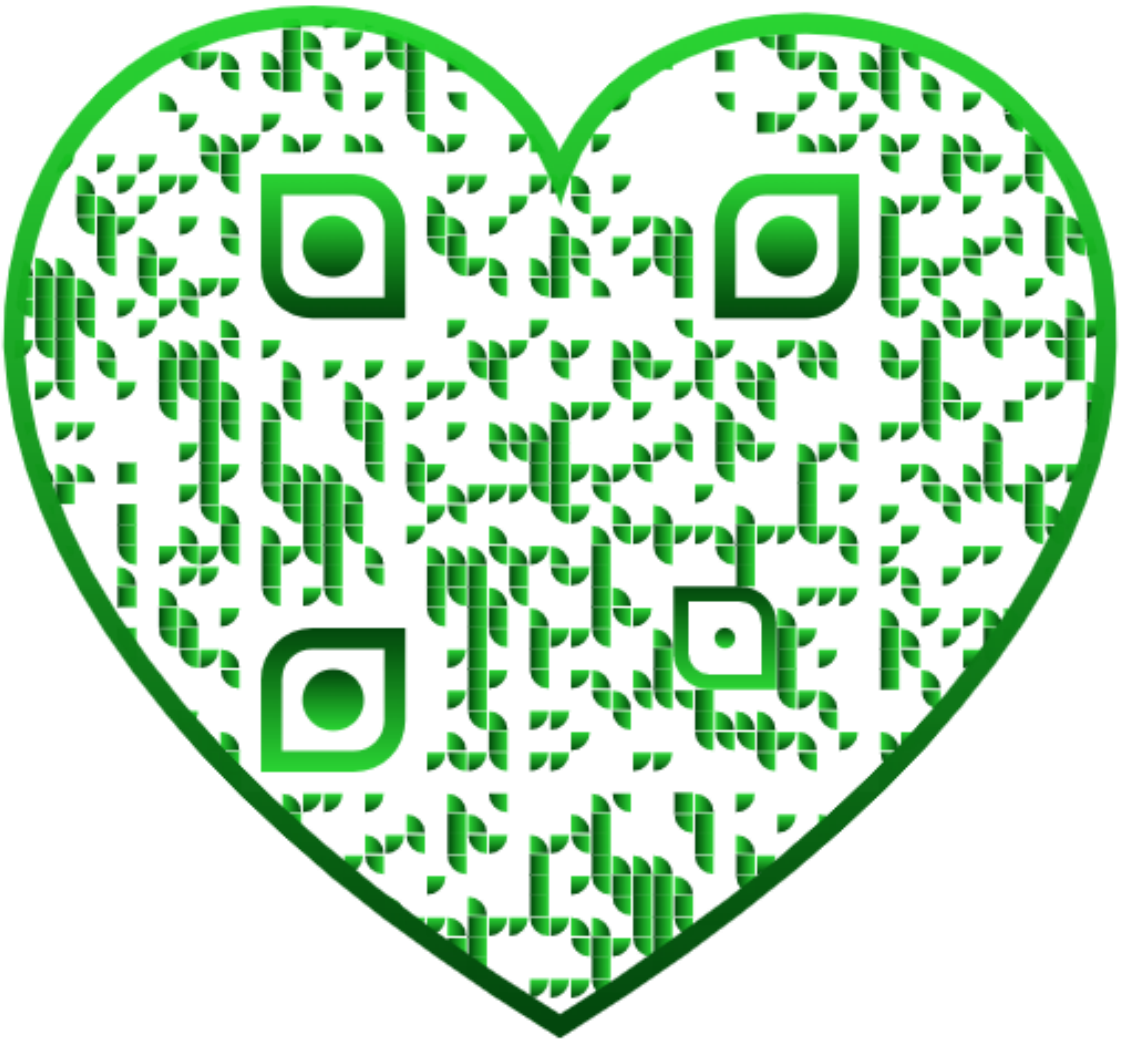

Retrotips!

Du hittar många fler artiklar på vår hemsida!

ginza.se

0512-299 50

Skivspelare/GPO Soho Lifestyle

En skivspelare med en touch av guld. Du kan ansluta externa aktiva högtalare utöver de inbyggda högtalarna eller ansluta den till din stereo. (Anslutning sker via RCA.) Kompatibel med alla externa aktiva högtalare, inklusive GPO Westwood och GPO Westwood Mini. Spelar 33/45/78 varv. Automatiskt stopp. Mått 36x28x14cm. Vikt 2,5kg.

Nr 73842.....Förr 1299kr...Nu 699kr

GPO Ambassador Skivspelarväska

I ett klassiskt skal finns bl a Bluetooth. Materialet är konstläder med hörnskydd i mässing. Skivspelaren spelar 33/45/78 varv. Automatisk stoppfunktion. Manuell tonarm. Inbyggda högtalare. Laddningsbart batteri med 2,5 timmars uppspelning. Inbyggda stereohögtalare. RCA-kontakter. USB-port. Spela över dina vinyler till ett USB-minne (medföljer). Mått 36x28x14cm. Vikt 2,5kg.

Nr 73359.....Förr 2490kr...Nu 1990kr

Skivspelare GPO Attaché Pillarbox

Snygg portabel skivspelare som gör det enkelt för dig att spela din vinyl var du än är. Tillverkad av trä och klädd i elegant konstläder. Den har dessutom inbyggda stereohögtalare. Levereras med ett USB-minne så att du kan spela in dina vinylskivor. Skivspelaren spelar 33/45/78 varv. Autostop. AUX-in 3,5mm. AUX-out RCA (Röd/vit). USB- och AUX-kabel medföljer. Mått 36x28x14cm. Vikt 2,5kg.

Nr 72574.....1590kr

Roadstar Vintage Skivspelare CD & DAB-Radio HIF-8892

Massor av funktioner! Frontmatad CD/MP3-spelare som stöder CD, CD-R och CD-RW. USB-spelare/-inspelare/avkodare. Skivspelaren spelar 33/45/78 varv. Kristallklar digital DAB-radio. Bluetooth så du enkelt kan koppla t ex din telefon till ljudanläggningen för att lyssna på din favoritmusik. Automatisk tuning. Kassettspelare med autostop. Fristående högtalare. Hörlursuttag 3,5mm. AUX-in 3,5mm. Singeladapter. Fjärrkontroll. Drift 230V. PMPO 64W. Mått spelare 45x37x20cm. Mått högtalare 15x14x21cm.

Nr 75390.....2990kr

Crosley Voyager Portable

Nu med Bluetooth-out. Remdriven skivspelare som spelar 33/45/78 varv. Inbyggda stereohögtalare. AUX-in. RCA-out. Hörlursuttag. Pitch control. Inbyggd Bluetooth-förstärkare. Mått 46x20x36cm. Vikt 2,5kg.

Nr 76149 Black.....**1595kr**

Nr 76150 White/Sand.....**1595kr**

Kolla in alla retroartiklar på vår hemsida! • Följ oss på Facebook - facebook.com/ginzaretro

Nästan en halv miljon CD, DVD, SPEL, BÖCKER, ELEKTRONIK, RETRO-PRYLAR m m i sortimentet!

BESTÄLL VÅR STORA KATALOG - Vi skickar den GRATIS!

Du kan även ringa och beställa!

0512-299 50

Ginza AB • Fåglum • 465 81 Nossebro • kundservice@ginza.se

Med reservation för ev. tryckfel.

Rock'n'Roll MAGAZINE

Grundad 2011

NR 6 2022

Rock'n'Roll Magazine utkommer med 8 nummer 2022.
Info: **www.rocknrollmagazine.se**

UTGIVARE
Förlags AB Albinsson & Sjöberg
Box 529, 371 23 Karlskrona
Besöksadress: Östra Köpmansgatan 1, Karlskrona
Telefon: 0455-33 53 25, Fax: 0455-31 17 15

PUBLISHER & ANSV. UTGIVARE
SL Sjöberg 0455-33 53 35

REDAKTION
CHEFREDAKTÖR
Peter Törnqvist 0455-33 53 08
peter.tornqvist@fabas.se

REDAKTÖR
Jörgen Holmstedt 08-641 81 38, 0708-19 33 19
jorgen.holmstedt@outlook.com

SKRIBENT
Anders Lundquist 0705-51 90 12
anders@obladoo.se

FOTOGRAF
Stefan Boman
stefan.boman.stockholm@gmail.com

LAYOUT
Daniel Daleke
0455-33 53 19

BILDCHEF
Joachim Cruus 0455-33 53 82
joachim.cruus@fabas.se

KORREKTUR
Petra Stieger

ANNONSAVDELNING
FÖRSÄLJNING
Erkki Salin 0705-31 24 23
erkki.salin@fabas.se

MATERIAL
Lena Dahlström 0455-33 53 01
lena.dahlström@fabas.se

MARKNADSAVDELNING
MARKNADSANSVARIG
Linnéa Lundell 0455-33 53 10
linnea.lundell@fabas.se

PERSONUPPGIFTSPOLICY
Din personliga integritet och hur vi hanterar dina personuppgifter är viktigt för oss. Vi har förtydligat hur vi hanterar dina personuppgifter i vår policy. Läs mer på www.fabas.se/integritetspolicy

PRENUMERATION & LÄSARSERVICE
Din prenumeration beställer du enklast på www.rocknrollmagazine.se/prenumerera
För personlig service är du välkommen att kontakta vår kundservice på telefon 0455–30 29 30, vardagar 9-12, 13-15 eller e-post kundservice@fabas.se
Pris helår (8 nr) **499 SEK**, 2 år (16 nr) **949 SEK**.
Utanför Sverige tillkommer portotillägg.
Reservation för eventuella prisändringar.

ÖVRIGT
TEKNISK PRODUKTION
Albinsson & Sjöberg Tel. 0455-33 53 55

TRYCK:
V-TAB, Vimmerby

DISTRIBUTION
Tidsam

COPYRIGHT
Förlags AB Albinsson & Sjöberg

Rock'n'Roll Magazine: ISSN 2001-6395

RESERVATION
Rock'n'Roll Magazine ansvarar inte för insänt, ej beställt material i form av text och bilder. Vid eventuell beskattning av vinster från tidningens pristävlingar svarar pristagarna själva för denna. Allt material lagras digitalt. Den som sänder material till tidningen förutsätts medge att materialet får lagras och spridas elektroniskt eller i pappersform.

Innehåll

26 Morgan Ågren bjöd Rock'n'Roll Magazine på ett trumsolo och sköna anekdoter.

86 Mathias Westerlund visar sin omfattande skivsamling med många sköna rariteter.

38 Porcupine Tree är ett brittiskt, progressivt rockband som bildades 1987 av Steven Wilson (i mitten på bilden).

46 Efter ett par års ofrivilligt coronastillestånd vallfärdade många lyckliga hårdrockare till Sweden Rock Festival.

80 Det är bara de största banden som fått äran att vara med i The Simpsons. Judas Priest är ett av dem!

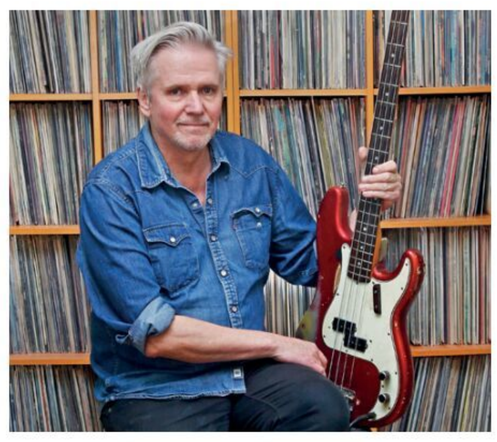

74 Tommy Cassemar berättar om ett liv som basist.

4 Journey
Amerikanskt band 50 år.

26 Morgan Ågren
En sagolik trumslagare.

32 Halm
Jordnära band från Norrland.

38 Porcupine Tree
Progressiva britter är tillbaka.

46 Sweden Rock Festival
Fyra dygns fest i Blekinge.

56 Peter Gabriel
Stor guide med alla album recenserade.

68 Skivbacken med Magnum
Tony Clarkin och Bob Catley bläddrar.

74 Tommy Cassemar
Basist med 50 års karriär.

80 Judas Priest
Nya plattan blir stark.

86 Skivsamlaren Mathias Westerlund
Mycket 60-tal i samlingen.

FASTA SIDOR
10 Rock'n'Roll-världen
42 Recensioner

Neal Schon om sitt älskade Journey:

Jag är stöttepelaren!

Han erbjöd sig att skriva med sitt bands förre sångare Steve Perry, men fick nobben. Däremot har Rush och Kansas snott hans låtar. Nu firar Neal Schon att det var 50 år sedan han bildade Journey.

– Vi har redan låtar till ännu ett album, säger gitarristen.

Av Jörgen Holmstedt (text), TT, arkiv (foto)

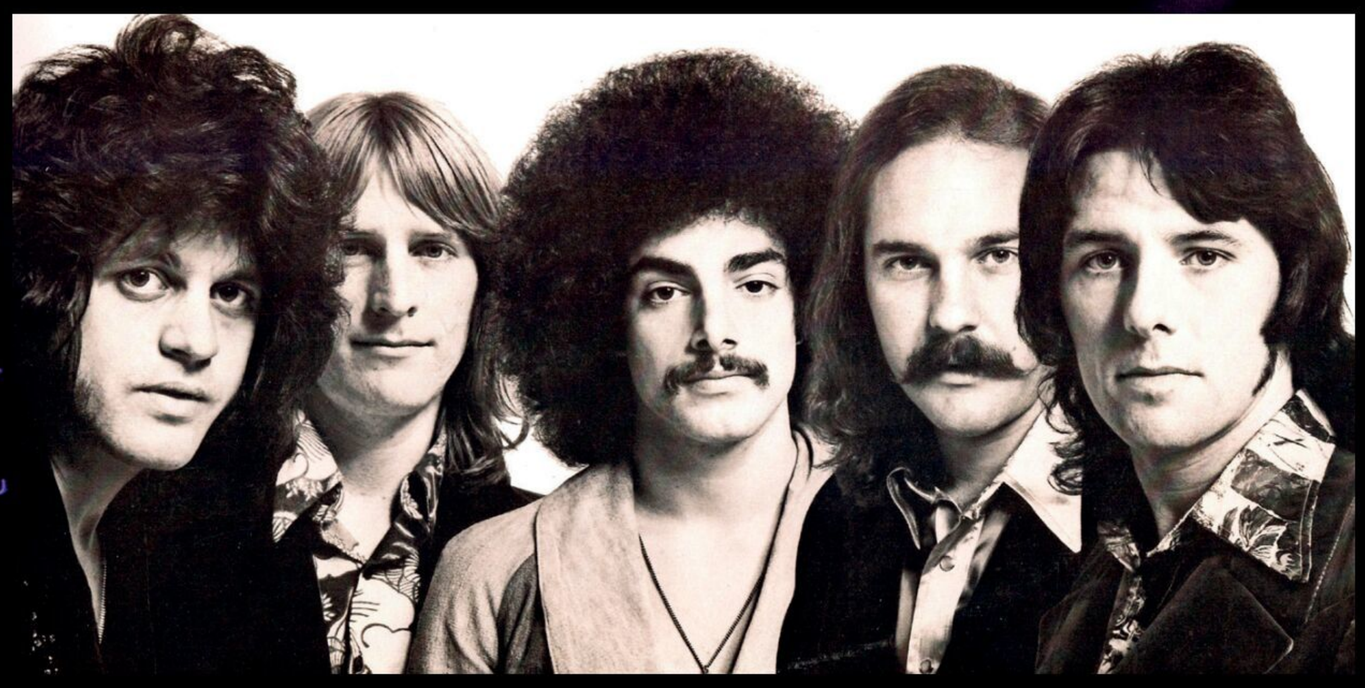

Journey 1973: Gregg Rolie (sång/keyboards), Ross Valory (bas), Neal Schon (sologitarr), George Tickner (kompgitarr) och Aynsley Dunbar (trummor). ”Vi spelade fantastisk fusion”, tycker Neal Schon.

Journeys klassiska och framgångsrika upplaga, 1980–85. Fr v: Ross Valory, Steve Perry (sång), Steve Smith (trummor), Jonathan Cain (keyboards) och Neal Schon. ”Minst lika bra i dag”, anser Neal.

Neal Schon, de melodiösa gitarrsolonas mästare, har varit Journeys stöttepelare sedan 1972. ”Det var då jag och mina två managers startade mitt älskade Journey, inte året därpå, som alla verkar tro”, påpekar han.

Neal Schon och Steve Perry var 1977–87 och 1995–96 radarparet bakom klassiker som ”Lights”, ”Patiently”, ”Anyway you want it” och ”Line of fire”. ”Det var svårt att mista en så viktig medlem, men Arnel (Pineda) är rena sångkameleonten”, berömmer Neal.

”Så du vill inte ha lite skrivhjälp då”? Neal Schon (t h) erbjöd sig att hjälpa Steve Perry med comebackalbumet ”Traces” (2018). ”Men jag fick inget svar”, klagar Neal.

Arnel Pineda (t v) och Neal Schon vräker på med en av Journeys tyngre låtar på Peace & Love-festivalen i Borlänge den 2 juli 2011. ”Arnel har sjungit med oss i 15 år, längre än någon annan Journey-vokalist”, understryker Neal som hittade det filippinske sångfyndet på Youtube 2007.

Det har tagit Journey elva år att göra nya albumet ”Freedom”. Man undrar förstås varför, och frågar gruppens gitarrist Neal Schon via Zoomsamtal.

– Olika viljor, förklarar han med en lätt suck. Som att vissa bandmedlemmar inte velat göra någon skiva. Till slut fann jag det för gott att nästan tvinga dem in i studion. Arnel (Pineda, sång) var på min sida. När pandemin slog till, tog jag tillfället i akt att skriva. Jag skickade en låt till Jonathan (Cain, keyboards). Då kom vändningen. Vi påbörjade inspelningen av hela 35 låtar, av vilka vi färdigställde 15 till albumet, med en extra till Japan.

Vad ska ni göra av alla låtar som blev över?

– De bör vara starten på ännu ett album. Vi är kreativa, kemin från förr är tillbaka. Arnel är rena sångkameleonten, kapabel att sjunga vad som helst. Nya plattan står pall vid en jämförelse med våra mest framgångsrika skivor, som ”Escape”, ”Frontiers” och till och med ”Greatest hits”.

Fann det meningslöst

Jonathan Cain var så besviken på försäljningen av Journeys förra album ”Eclipse” att han länge inte ville göra några fler skivor. Men enligt Neal var Jonathan mest missnöjd med hur ”Eclipse” blev rent stilmässigt.

– Jag tryckte på för att vi skulle göra låtar med ny inriktning. Jag fann det meningslöst att skriva låtar som bara lät som något vid redan hade i vår liverepertoar. Med ”Eclipse” ville jag göra en lite mer hårdkantad skiva för vår europeiska marknad, eftersom jag trodde att vi skulle spendera mer tid där. Men vårt dåvarande management tyckte att bara fanns småpengar att tjäna i Europa, så vi stannade i USA igen. Men nu ska vi spela mer i Europa.

Nu är du själv bandets manager?

- Jag kickar rumpa som manager! Vi får erbjudanden om större spelställen och tjänar mer pengar än på länge.

Alla dessa medlemsbyten

Journeys kärnduo med Neal Schon och Jonathan Cain har sedan återföreningen 1998 omgivit sig med en myriad av olika sångare och musiker. Arnel Pineda är gruppens vokalist sedan 2007, men vem som är trummis och basist för tillfället har varit svårt att hålla reda på. Randy Jackson (bas) och Narada Michael Walden (trummor) som hörs på nya albumet, är redan ute ur bilden.

Neal Schon utreder saken.

– Randy och Narada har hälsoproblem. Deen (Castronovo) är tillbaka på trummor. Han var med och återuppbyggde bandet för mer än två decennier sedan, när Steve Perry

hoppade av. Todd Jensen, som jag spelade med i Hardline, är vår basist. Vi tre har bra kemi, är riktigt tajta som rytmsektion.

Hur känns det med alla medlemsbyten?

– Bra. Vår publik har inget emot det. Vi är tillbaka på arenorna, spelar inte i skjul som förra gången. Drar runt 25.000 personer på varje konsert.

Hjärtskärande och vidrigt

Men uppbrottet med Steve Smith och Ross Valory måste ha varit jobbigt?

– Det var riktigt vidrigt.

Här mörknar Neals röst. Med Steve Smith (trummor) och Ross Valory (bas), båda från Journeys klassiska upplaga, har Neal Schon genomlidit ett uppslitande jättebråk.

– De försökte roffa åt sig varumärket Journey, när vårt patent gick ut. För att få rätten till vår prylförsäljning, misstänker jag. Det slutade i domstolen, där vi vann. En stor seger för mig, som bandets manager.

Han låter hämndlysten.

– Människor gör misstag, och då slår verkligheten skoningslöst tillbaka mot dem. Nu får de där två stå ut med röran de har orsakat sig själva.

Du är den ende originalmedlemmen som är kvar i Journey. Varför, tror du?

– För att jag är stöttepelaren! Om man läser på Wikipedia och andra ställen, påstås det att Journey startade 1973. Fel! Journey började med Herbie Herbert, Lou Bramy och jag själv i mitten av 1972. Herbie tog kontakt med mig och berättade att han och Lou bildat ett bolag kallat Spread Eagle Productions. Herbie sa: ”Jag vill ha en grupp med ditt gitarrspel i fokus. Är du intresserad?” Det var jag, så när det gäller Journey var jag först på plats och är den ende som kan fira 50 år sedan starten.

Neal Schon nämnde Steve Perry, som 1977–87 och 1995–96 sjöng på alla Journeys framgångsrika album. Bandet har varit djupt besviket på att den mästerlige vokalisten lämnade dem. Efter 22 års frånvaro gjorde Perry comeback på skiva, som soloartist 2018.

Steve Perry svarade inte

Vad tycker du om albumet Steve Perry gjorde, ”Traces”?

– Jag var glad att han faktiskt gjorde något igen, efter så lång tid borta från musiken.

Jag tycker att hans skiva blev alldeles för tillbakalutad.

– Ja, det blev den. Men du vet hans röst … jag menar, jag känner igen hans röst, och han låter fortfarande bra. Hans stil på skivan är snarare r&b och blues än rock. Men visst blev den väldigt tillbakalutad, och jag erbjöd ▶

En lycklig tid. Steve Perry och Neal Schon under det sena 70-talet, då många tycker att Journey var mer organiskt och på så sätt bättre än gruppens ännu radiovänligare 80-tal. ”Själv är jag nöjd med i princip allt vi har gjort”, säger Neal.

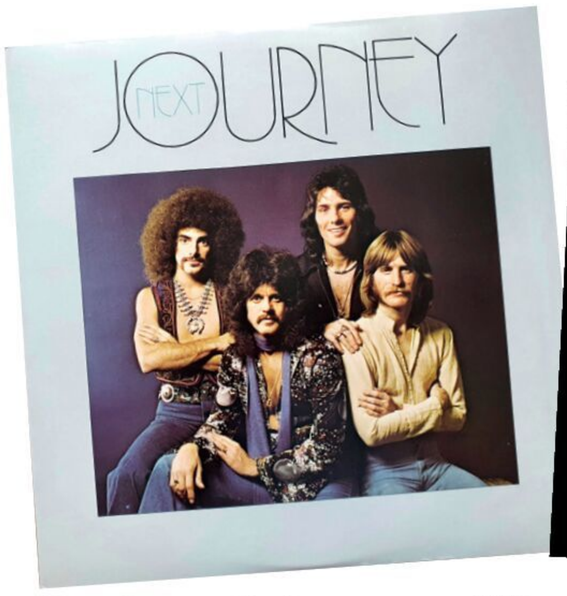

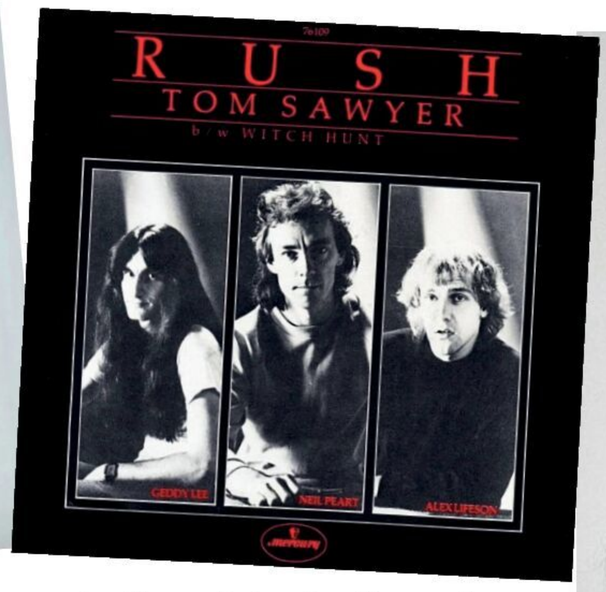

Hur går man till väga om man vill lämna sina långa, krångliga låtar och få en hitlåt? Man plankar en gammal Journeylåt! Så gjorde i alla fall Rush, när de tog en bit av Journeys ”Nickel and dime” från lp:n ”Next” och lät den bli en bärande del av sin mest kända låt ”Tom Sawyer”. Gruppen Kansas var lika fräck, när den gjorde samma sak mot Journey. ”Det är knappast tillfälligheter”, säger Neal Schon.

▶ mig att skriva med honom. Bara skriva, och inte för Journey. Men jag fick inget svar.

Neal låter lite stött, när han konstaterar det sista.

– Jag tycker att han behöver ett par låtskrivarpartners, tillägger han.

Andra kollegor har varit betydligt mer intresserade av Neal Schon som låtskrivare. Så mycket att de har lånat delar av hans låtar. Storsäljande gruppen Kansas stal en bärande bit av låten ”I’m gonna leave you” på Journeys andra lp ”Look into the future”, släppt i januari 1976, till sin jättehit ”Carry on wayward son”, utgiven nio månader senare.

Har du hört likheten?

– Jadå, och jag kan berätta att vi turnerade med Kansas, det måste ha varit 1975, och spelade ”I’m gonna leave you” innan vi hade släppt den. Jag minns att Kansaskillarna sa: ”Vi älskar den där nya låten”. Jo, nog gjorde ni det alltid, tänkte jag när jag hörde deras låt senare. En enda ton hade de bytt ut, för att undvika risken att bli stämda, antar jag. Men alla förstår nog varifrån den kommer (börja nynna den stulna biten). ”I’m gonna leave you” håller för övrigt fortfarande. Jag spelade den med Journey Through Time för några år sedan.

Rush kom också undan

Den instrumentala ”Nickel and dime” från 1977 års Journeyalbum ”Next” norpade kanadensiska powertrion Rush en del av, och använde i sin superklassiker ”Tom Sawyer” (1981).

– Vi turnerade även med Rush, innan vi slog igenom, berättar Neal. Jag tycker definitivt att en bit av deras låt är väldigt lik vår låt. Många har påpekat det.

Han ger ifrån sig ett uppgivet läte.

– Jag antar att när en låt väl är släppt, går det att sno bitar av den, inom vissa upphovsrättsliga ramar. Rush ändrade taktarten bara, i ”Tom Sawyer” och kom undan med det.

Du nämnde Journey Through Time, gruppen som du 2018 hade ihop med Gregg Rolie, er förre keyboardist. Var det för att du inte kom överens med Jonathan Cain då?

– Nja, jag kände bara för åter bekanta mig med det tidiga Journey. Det är låtar som vi egentligen inte har spelat med det senare bandet. Tyvärr var Gregg tvungen att fortsätta med Ringo Starr, så det blev inte så många gig. Men spelningen i San Francisco filmades och kommer på dvd via Frontiers.

50 år sedan du bildade Journey – hur ska du fira?

– Jag vill bara spela så mycket som möjligt. Vår turné med Toto i USA gick så bra att vi hoppas komma till Europa tillsammans med dem. Med då kommer nog vi att spela först, i stället för tvärtom, säger Neal Schon. □

2022

GÖTEBORG HIFI-SHOW

SKANDINAVIENS STÖRSTA - SEDAN 1994

2 DAGARS TEKNIK-OCH MUSIKFEST!

VÄLKOMNA!

3 hotell !

Park Avenue - Scandic Opalen

Liseberg Heden

1-2 oktober

Lördag 10-17 Söndag 11-17

Info: goteborghifishow.se

Förköp:

By SWEETSPOT events och MässIC AB

Rock'n'Roll Världen

Av Jörgen Holmstedt: **JH**
Anders Lundquist: **AL**
Peter Törnqvist: **PT**
E-post: **rocknrollmagazine@fabas.se**

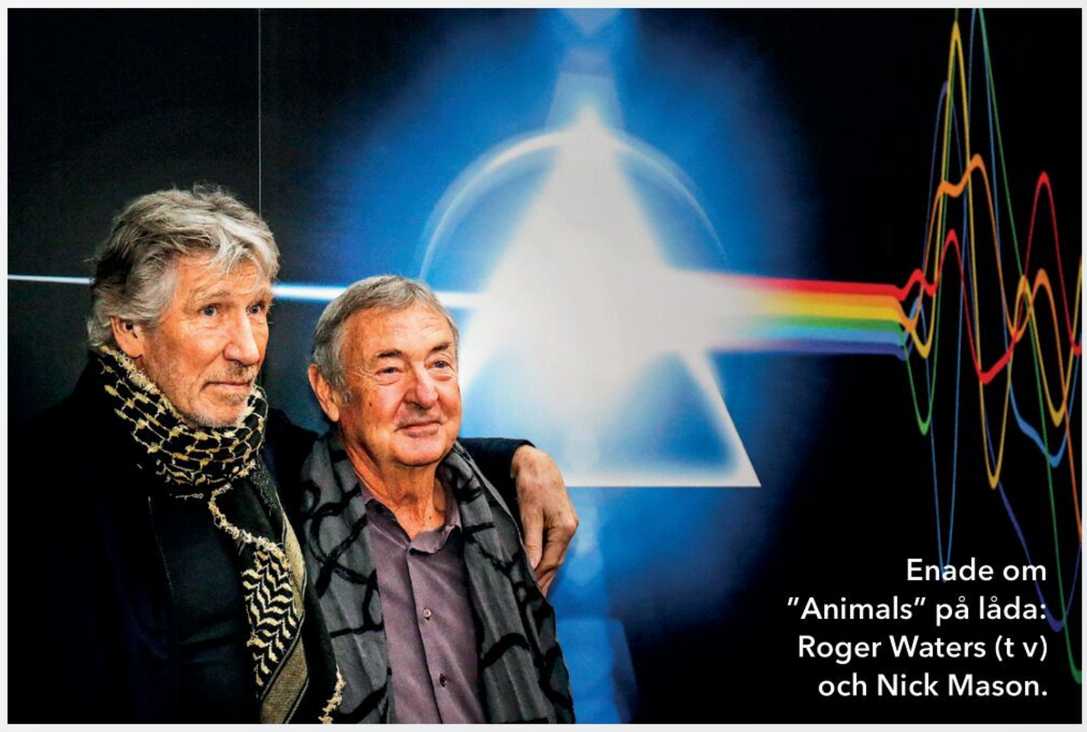
Enade om "Animals" på låda: Roger Waters (t v) och Nick Mason.

Floyds "Animals" blir box

Pink Floyd och deras före detta medlem **Roger Waters** har, efter sedvanliga offentliga dispyter, äntligen lyckats enas om vad som ska ingå i deluxeboxen av albumet "Animals" (1977). Skivan var ett av bandets mest avskalade album, med texter löst inspirerade av **George Orwells** "Animal farm".

Den nya versionen släpps i ett antal separata format – deluxe gatefold, cd, lp, bluray och sacd den 16 september. Deluxeboxen kommer den 7 oktober. Vi kan bland annat vänta oss en ny stereomix respektive surround-remix av **James Guthrie** och en 32-sidig bok med tidigare opublicerade bilder.

Huruvida den långa versionen av "Pigs on the wing", med ett gitarrsolo av **Snowy White**, är inkluderad, framgår dock inte. **AL**

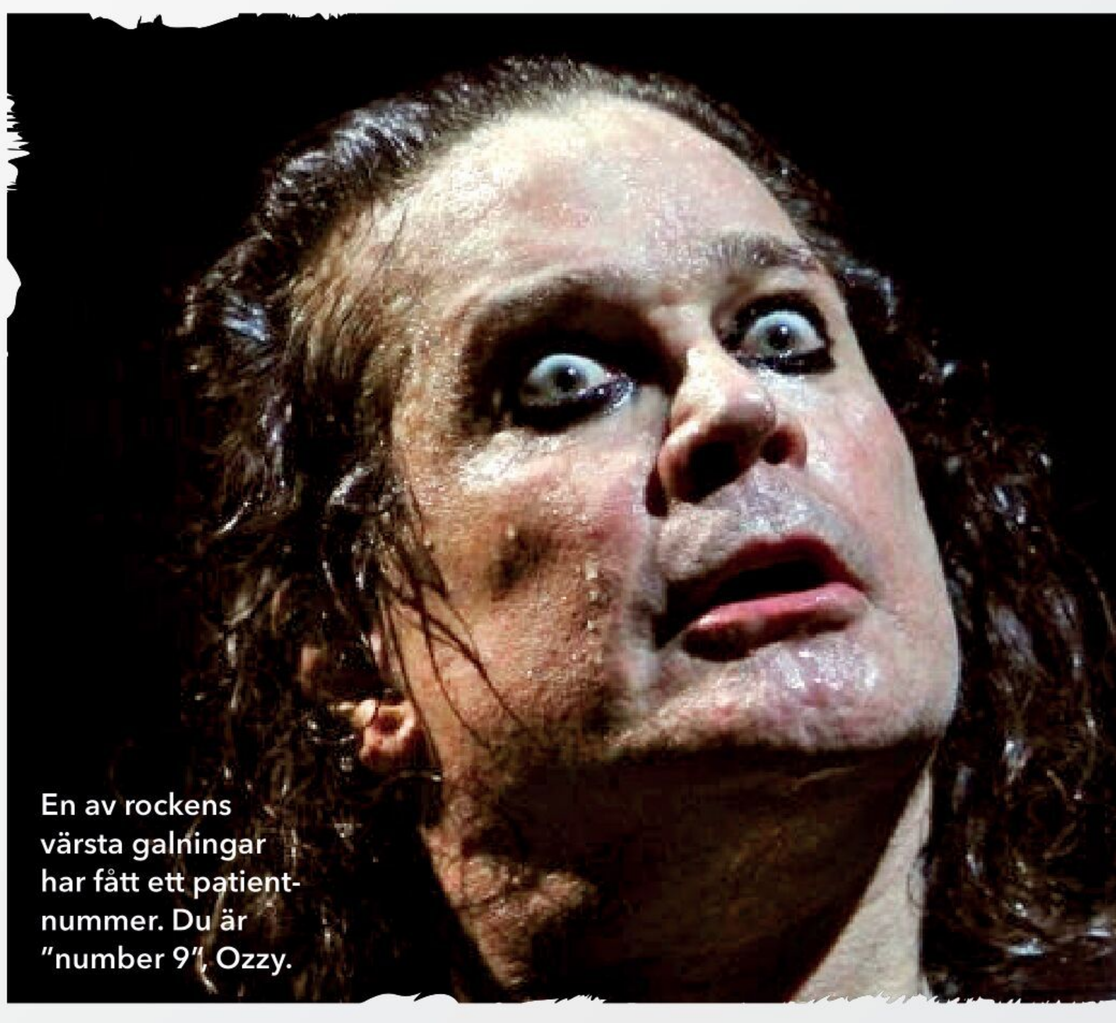
En av rockens värsta galningar har fått ett patientnummer. Du är "number 9", Ozzy.

Patient med nio liv

Han har varit uträknad sedan han fick sparken från **Black Sabbath** och ett antal gånger sedan dess men **Ozzy Osbourne** tycks ha en förmåga att alltid återkomma. Hans nya album "Patient number 9, släpps den 9 september. Titellåten är redan utgiven och har en viss **Jeff Beck** på gitarr. Andra gästmusiker inkluderar **Tony Iommi**, **Eric Clapton**, **Zakk Wylde**, **Chad Smith**, **Robert Trujillo**, **Duff McKagan**, **Mike McCready** och **Josh Homme**. Albumet inkluderar också ett postumt framförande av **Foo Fighters** trummis, **Taylor Hawkins**, som gick bort tidigare i år. **AL**

Meditation med LP

LEDARE

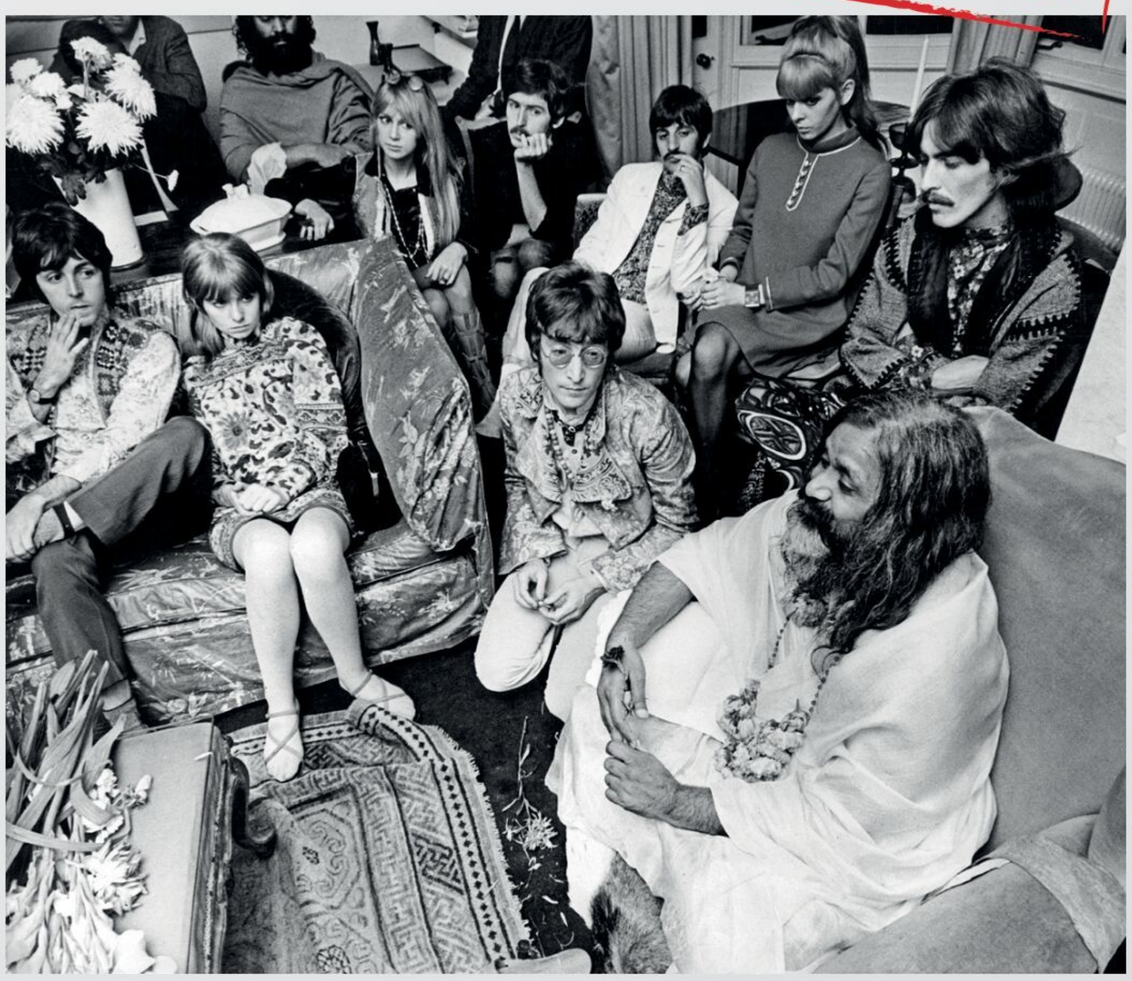

The Beatles utövade TM med den indiske gurun Maharishi Mahesh Yogi. Bilden är tagen 1967, samma år som "Sgt. Pepper's lonely hearts club band" släpptes på LP.

FÖR 40 ÅR SEDAN gjorde jag värnplikten på Kustartilleriet i hemstaden Karlskrona. Därmed kunde jag varje natt sova hemma i egna lägenheten. Eftersom jag på den tiden ägnade många, långa nätter åt att dricka destillerade drycker, röka ciggisar och spela LP-skivor inställde jag mig på tok för sent varje morgon vid uppställningen. Blev degraderad till malaj på postavdelningen och ägnade dagarna åt att köra omkring på en grön flakmoppe.

På "posten" träffade jag Lennart, en långhårig kille, som efter många försök till frisedel bestämt sig för att tjänstgöra tiden på KA2 med vapenfri tjänst för att slippa fängelse. Denna hippiesjäl hade fått tillstånd att besöka ett gudstjänstrum två gånger varje dag för att utöva TM.

Transcendental Meditation (TM) hade introducerats i slutet av 1950-talet för allmänheten av den indiske gurun Maharishi Mahesh Yogi. Jag blev väldigt nyfiken och intresserad av detta – eftersom det var just Maharishi som fick The Beatles och flera andra musiker att börja meditera.

UNDER VÄRNPLIKTEN kunde man på den tiden ansöka om att får studera och gå kurser på fritiden. Det låter otroligt, men jag ansökte om att att få gå en svindyr kurs i Transcendental Meditation och Försvarsmakten betalade den. Efter många kvällar med en blandad grupp civila människor och en guru genomgick jag sedan en ritual på tu man hand med gurun i ett litet rum med rökelser och fick mitt personliga mantra.

I korthet kan man säga att meditationen går ut på att man två gånger dagligen i cirka 20 minuter sätter sig i ett vaket tillstånd där man befinner sig helt utan tankar. För att försätta sig i detta vakuum fokuserar man på ett mantra. Faktum är att det funkade! Efter lite träning går det att få en rastlös kropp och ett stormigt sinne att vila och ta en paus.

UPPTÄCKTE DOCK efter en tid att TM inte var min grej. Jag hade redan hittat mitt sätt att meditera på redan i tonåren. Hade bara inte insett det då. Det kallas LP. Står för Long Play och är en 12-tums skiva i vinyl med musik graverad i spår. I mitt fall gäller liggande ställning, slutna ögon och hörlurar. En av de första plattorna som satte mig i detta rogivande tillstånd var Bo Hanssons instrumentala "El-ahrairah". En annan var B-sidan på Pink Floyds "The dark side of the moon". A-sidan funkar inte lika bra, eftersom dvalan störs av alla väckarklockorna på fjärde spåret "Time" …

Det får gärna vara långa låtar som till exempel "Change your mind" med Neil Young eller A-sidan på Deep Purples "Made in Japan". Spåren "Highway star" och "Child in time" på A-sidan tar 18,5 minuter att spela.

DEN UNGEFÄRLIG SPELTIDEN på en sida är 20 minuter. Ofta blir det många sidor med avbrott för sidbyte. Det kan bli många timmar! Huvudsaken är att det är musik jag tycker om. Till exempel "Sgt. Pepper's lonely hearts club band" med The Beatles.

Men, det viktiga är ritualen! För mig funkar det bara med att lägga på en LP-skiva. Det får inte finnas några knappar att snabbspola med eller trycka förbi några låtar. Inga reklamavbrott eller förslag på annat att lyssna på får störa. Analogt ska det vara. Hörlurar stänger ute omvärlden och signalerar till omgivningen att man är upptagen och inte får störas!

För att toppa avkopplingen kan också rekommenderas att ha en katt till hands som försiktigt klappas. I detta fall är det dock väldigt viktigt att inte ha katthår på fingrar eller kläder när du ska vända på en statiskt laddad LP-skiva … Då bryts nämligen förtrollningen och den harmoniska stämningen.

Peter Törnqvist
Chefredaktör

aiwa
Japan est1951

Äkta 2 kanal!
Vinylens vän.

AIWA AMU120BT
Stilrent designad
Borstad aluminium front
2 x 60w RMS
Bluetooth V.5.
7 analoga ingångar
Inbyggd pre-amp
Separata Bas och Diskant kontroller
Fjärrkontroll
Bekväm att använda
Högeffektiv Torodial transformator.
Tydlig display

Finns i svart och i Krom utförande.
Stora isolations Fötter
Kan ansluta 2 par Högtalare

AIWA AMU120BTSL

Finns bland annat hos:
Elbes Radio TV Skutskär
Elon ljud & Bild Falkenberg
Elon Ljud & Bild i Sverige
Elon Ljud & Bild Älvsbyn
Emanuelssons Ljud & Bild Sandviken
Gamleby Radio Tv
Ginza Musik Nossebro
Hemmabio butiken Sundbyberg Göteborg
Kungs TV Norrköping
OD Data Karlsborg
Radiocentralen Ulricehamn
Åre Ljud & Bild

SCAN ME

moon Creating business!

Exklusiv distributör i Sverige är
Moon Radio AB
www.moon.se order@moon.se

Rock'n'Roll världen

★ **Kiss** följer den 9 september upp sin senaste platta med mixerbordsupptagningar, ”Tokyo 2001”, med ”Off the soundboard: Live in Des Moines 1977”. Plattan släpps som dubbelvinyl och enkel-cd.

★ Cleopatra Records har släppt en hyllningsplatta till **Eric Clapton**, betitlad ”A tribute to Eric Clapton”. Medverkar gör **Brian Auger**, **Snowy White**, **Pat Travers**, **Albert Lee**, **Doug Pinnick**, **Martin Barre** och **Rick Nielsen**. Samtidigt släpper skivbolaget Mobile Fidelity en sacd-version av Claptons storsäljare ”Unplugged”.

★ Genesis Publications återutger 2002 års exklusiva **Bowie**-bok ”Moonage daydream” i en mer plånboksvänlig utgåva. Boken rymmer över 600 fotografier av **Mick Rock** och kommentarer skrivna av Bowie själv. Det är det närmaste han kom en självbiografi och resultatet är både avslöjande och mytbyggande.

★ **Wilmer X** släpper albumet ”Mer för dina pengar” den 23 september. Det följs av en turné som inleds på KB i Malmö den 30 september, med en extrakonsert dagen därpå.

★ **Yes** nuvarande basist, **Billy Sherwood**, har sammanställt ett nytt album med distansprojektet **Prog Collective**. Medverkar på ”The songs we were taught” gör **Roine Stolt**, **Steve Morse**, **Martin Barre**, **Steve Hillage**, **Rod Argent** och två av Sherwoods Yes-kollegor, **Jon Davison** och **Geoff Downes**.

★ **Susanna Hoffs**, leadsångerska och gitarrist i **The Bangles**, släpper ett soloalbum den 9 september.

★ Brittiska AOR/pomp/melodic rock-hjältarna **Cats In Space** är aktuella med sitt femte studioalbum, ”Kickstart the sun”.

Nu är Steve Diggle, tvåa fr h, ensam Buzzcocks-chef.

Buzzcocks utan Pete

Fyra år efter **Pete Shelleys** bortgång är **The Buzzcocks** tillbaka med ett nytt album, ”Sonics in the soul”, som släpps den 23 september. Gruppen leds numera av sångaren, gitarristen och låtskrivaren **Steve Diggle**.

Har du sista ordet i dagens Buzzcocks, Steve?

– Ja, för jag är den ende originalmedlemmen och låtskrivaren, även om både basisten och trummisen har varit med i 12–15 år vid det här laget.

Beskriv tillkomsten av den nya plattan!

– Om man gör en demo i Garageband, låter allt proffsigt, men har man en bra låt? Jag lägger bara sång, gitarr, bas och ett enkelt trumkomp på en fyrakanals kassett-porta. Sedan repade vi två dagar och lade grunder i två. Sedan såg jag inte till de andra mer.

Ni testade en del olika produktionsidéer?

– Ja. Mycket ”double tracking” av sången. Man sjunger in låten två gånger, så identiskt man kan. Jag sjunger också genom en megafon på ”Experimental farm”.

Videon till albumets förstasingel, Senses out of control” är inspirerad av **The Beatles** ”A hard day's night” och tidiga **Velvet Underground**-filmer.

Vilka band känner du att ni är besläktade med?

– The **Sex Pistols**, **The Clash**, **The Damned**, **The Jam**. Vi skrev manuskriptet för hela den eran, med influenser från **David Bowie**, **The Who** och **Bob Dylan**, vilket märks mer nu.

Steve träffar ständigt musiker som säger att de är fans, från bröderna **Gallagher** till **Pearl Jam**.

– Senast var det ett ungt band som heter Inhaler. Vi hade en distinkt stil – väldigt ”catchy” och melodiska. Även våra riff. Vi har alltid varit tajta och är det än i dag.

Musikaliskt har The Buzzcocks kvar sin enkelhet, medan texterna blivit djupare.

– ”Nothingless world” är ganska komplex rent filosofiskt och ”Venus eyes” refererar till **George Orwells** ”1984”. **AL**

Ace och Anton återförenade

Trummisen **Anton Fig** är ett välkänt namn genom sin koppling till **Kiss**. Fig spelar trummor på ”Dynasty”, ”Unmasked” och på **Ace Frehleys** första soloalbum.

Nu släpper Anton Fig sitt första soloalbum, ”Figments”, där han återförenas med Ace. Det är en stjärnspäckad platta, med där övriga gäster är **Blondie Chaplin**, **Sebastian Bach**, **Chris Spedding**, **Chris Botti**, **Paul Shaffer**, **Richie Havens**, **Ivan Neville** och **Randy Brecker**. **AL**

Ace Frehley (t h) med Anton Fig, sin favorittrummis sedan 1978.

Raj Montana tar avsked

I september släpps albumet ”Katharsis” med **Dan Hylander** och **Raj Montana Band**. I och med trummisen **Pelle Alsings** bortgång är det det sista som släpps med Raj Montana Band.

Dan tar en sista sväng med Raj Montana.

– Det var Pelle och jag som initierade återföreningen och han hann innan sin bortgång lägga trummor på hela albumet, berättar Dan.

Hur känns saknaden efter Pelle i dag?

– Den är förfärlig. Förutom att vara världens bästa trummis i vårt band var han en väldigt god vän. Vi hade absolut tänkt fortsätta, men det går inte att fylla det hålet. Att detta blir vår sista skiva beror helt och hållet på att Pelle gick bort.

Beskriv den kommande skivan.

– Mer uptempo än på den förra. Första singeln ”Ville bara säga dig...” var en god representant. Det har varit två svarta år på många sätt, min bror gick dessutom bort förra våren. Vi lever i märkliga tider, många är rädda. Plattan handlar dock mer om att hitta ljusglimtarna.

Albumet blir 42 minuter långt, då låter det dessutom bra på vinyl.

– Folk gillar att ha ett omslag att hålla i och titta på. Det finns något i cd-formatet som redan där banade väg för streaming. Omslaget betydde mindre. En lp har ju också fyra nyckelplaceringar, första respektive sista låten på varje sida.

Det nya albumet finansieras med crowdfunding.

– Pledge, som vi hade för förra albumet, ”Indigo”, var bra på alla sätt utom att de gick omkull. Nu använder vi oss av Musicarry. Det är skönt att slippa gå med mössan i hand till skivbolag, eller ta banklån. Vi har både signerade och osignerade album, på cd respektive vinyl. Sedan tillkommer downloads med bra ljud. Det blir även merchandise. Allt levereras i september.

Att det inte blir något mer med Raj Montana hindrar väl inte att du åker ut med en annan konstellation?

– Det är sant. Jag har en del idéer.

AL

TADC PRESENTERAR

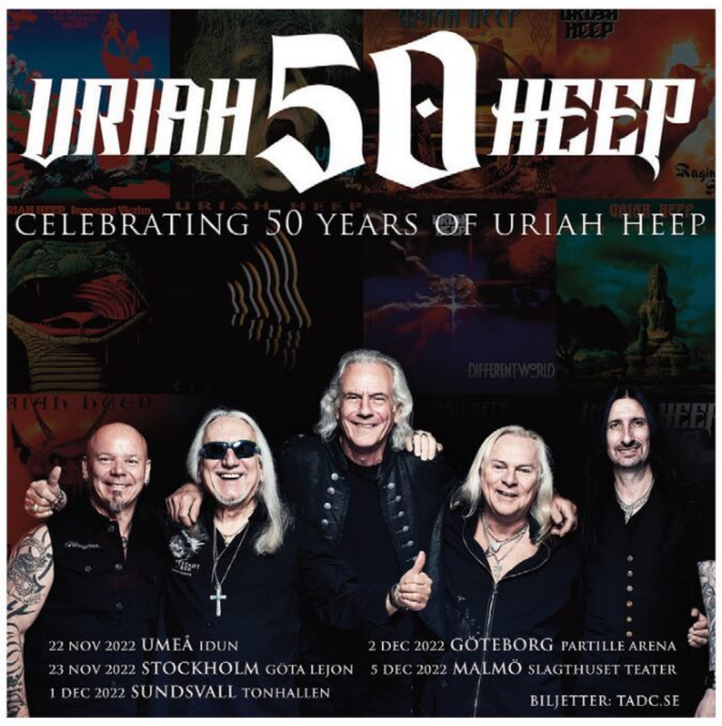

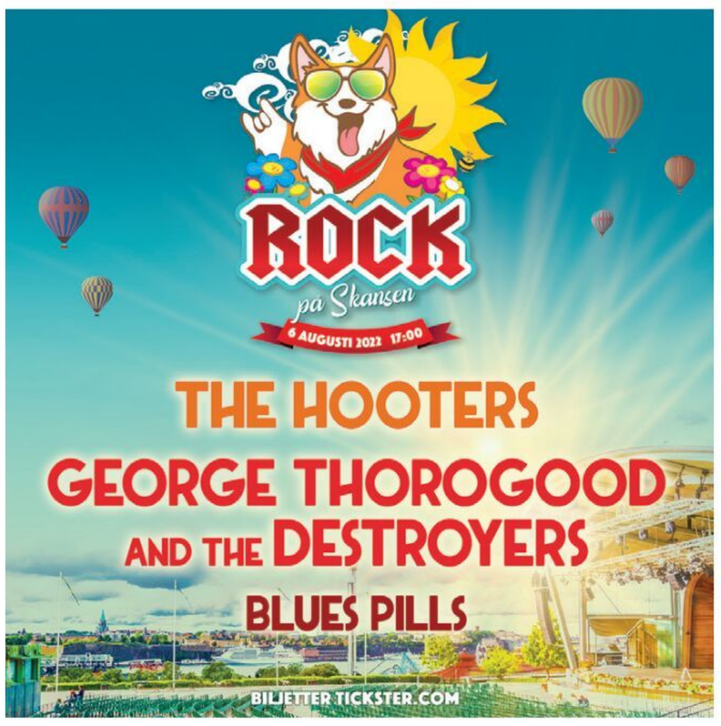

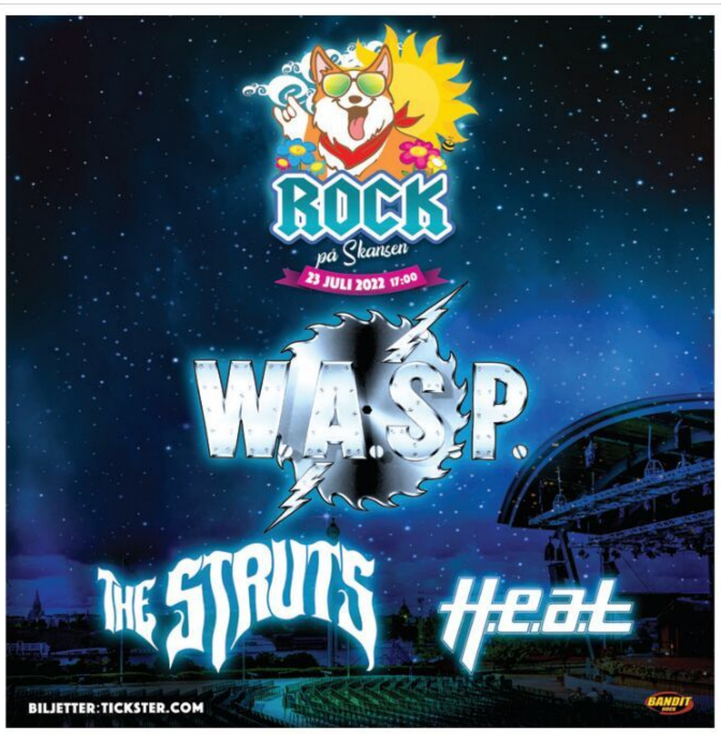

biljetter: tadc.se tadcsweden #lustforlive

Rock'n'Roll världen

★ **Aerosmith** planerar att släppa massor av arkivmaterial de närmaste tre åren. Alternativa tagningar, replokalsinspelningar och videofilmer, från 70-talet och framåt.

★ Den 23 september släpper både **Willie Nelson** och dennes son, **Lukas Nelson**, nya album.

★ 2024 kommer CNN Films/HBO Max att premiärvisa **Lisa Cortes Little Richard**-dokumentär "I am everything", som just nu är under produktion. **Joel Coen**, en av de regisserande bröderna Coen, har gjort en **Jerry Lee Lewis**-dokumentär med titeln "Trouble in mind".

★ Ett nytt **King Kobra**-album är klart och ska släppas av Cleopatra Records, meddelar trummisen **Carmine Appice**. Medverkar gör **Paul Shortino** (sång), **Carlos Cavazo** (gitarr), **Johnny Rod** (bas) och **Rowan Robertson** (gitarr).

★"Rock hard", den första och ratade versionen av bortgångne **Survivor**-vokalisten **Jimi Jamisons** soloalbum från 1989, släpps den 12 augusti av Iron Classic Records.

★ En dokumentär om den amerikanske singer-songwritern **Laura Nyro** (1947–1997) är under produktion. **Ben Weisbren** regisserar. Nyro var på sin tid lite av en "arty" och mer excentrisk version av **Carole King** och skrev, utöver egna soloskivor, hits till **The 5th Dimension**, **Blood**, **Sweat & Tears** och **Barbra Streisand**.

★ **Kåre Ljungberg** är trummis i **Rockfolket**, och berättar att två av medlemmarna nyligen har gått bort. Det är 50 år sedan bandet hade en hit med "Hey baberiba".

★ Los Angeles-bandet **Classless Act** kallas glam/sleaze-rockens hopp. De har precis släppt sitt debutalbum, "Welcome to the show". Bland gästerna på gruppens album märks **Vince Neil** från **Mötley Crüe** och **Justin Hawkins** från **The Darkness**.

Utan David Paich vid pianot hade det inte blivit något Toto. Han skrev nästan hela gruppens debutalbum "Toto" (1978) själv, och har fortsatt i den stilen fram till sin nya soloskiva "Forgotten toys". "Det var så kul, att jag vill göra en egen platta till", säger han.

Totos gudfader solo

Utöver att ha bildat **Toto**, skrivit massor av deras låtar och sjungit "Africa" (strömmad en miljard gånger) har keyboardisten **David Paich**, kallad Totos gudfader, även gjort 2.000 studiojobb för **Rod Stewart**, **Bryan Adams**, **Tina Turner**, **George Martin**, **Elton John**, **Michael Jackson** och tjogtals andra storfräsare.

Men först nu släpper han en soloskiva, ep:n "Forgotten toys".

– Jag har varit så nöjd med Toto att jag inte haft något behov av att göra något eget, förklarar David. Men nu ville jag visa en annan sida av mig.

Varför bara en ep?

– Jag hade bara så mycket bra material. Tolv riktigt bra låtar klarar ingen artist att göra. Jag hittar aldrig mer än fyra, fem starka låtar på ett album.

Gäller det även Toto?

– Ja, även om vi naturligtvis alltid försöker göra alla låtar så bra som möjligt.

Jag tycker att alla låtarna på din platta skulle passa Toto, förutom "Forward" (ett orkesterstycke), "First time" (singer/songwriter-ballad) och "Lucy" (jazz).

– Ett intressant sätt att se det. Visst, jag har **Steve Lukather** på gitarr och **Joe Williams** sjunger och är medproducent, så visst blir det Toto-aktigt på sina ställen. Men mycket är nya områden för mig, som att jobba med **Don Felder** och **Brian Eno**.

David Paich tillhör fortfarande Toto, men i begränsad utsträckning.

– Jag är trött på att kuska runt i en buss. Jag kan inte sova i en sådan. Men jag flyger till vissa gig, och hoppar in på några låtar.

Blir det ett nytt Toto-album?

– Tveksamt. Toto är numera att betrakta som ett enbart turnerande band. Jag fungerar främst som kapellmästare, den som styr upp repetitionerna. **JH**

40 miljoner sålda skivor och en drös Grammy-utmärkelser. Toto med David Paich i mitten.

Joey Tempest vet hur man gör sig bäst på film.

Europe-dokumentär

Europe har haft ett filmteam med sig i Sydamerika, Japan, England och ett par ställen till. En dokumentär är på gång. Gruppens keyboardist **Mic Michaeli** hörs på hårdrocksbandet **Grevens tids** nysläppta debutsingel "Upplands Väsby". Den 28 oktober kommer "Gone to stay", det nya soloalbumet från Europes strängbändare **John Norum**. Utöver den mer väntade hårdrocken kommer skivan också att rymma en **David Bowie**-cover. Singeln "Sail on" har redan släppts som ett första smakprov, komplett med vikingainspirerad musikvideo. Ytterligare en singel kommer att dyka upp innan det är dags för albumrelease. **AL/JH**

KULTURBOLAGET PRESENTERAR

MARTY STUART

AND HIS FABULOUS SUPERLATIVES

SUPPORT:
SAM WILLIAMS

SEP 2 SLAGTHUSET, MALMÖ

Dr. Hook

17 sep Jönköping
18 sep Kalmar
30 sep Mölnlycke
1 okt Malmö

NICK LOWE'S
QUALITY ROCK & ROLL REVUE

Starring **Los Straitjackets**

21 SEPTEMBER, 2022
PUSTERVIK, GÖTEBORG

25 SEPTEMBER, 2022
KB, MALMÖ

LIVE NATION

EARTHSHAKER
40TH ANNIVERSARY TOUR

Y&T

6.10.22 **STOCKHOLM** SLAKTKYRKAN
7.10.22 **GÖTEBORG** PUSTERVIK
8.10.22 **MALMÖ** KB

SAXON

SEIZE THE DAY WORLD TOUR

Special Guests:
DIAMOND HEAD

16 okt KB Malmö
17 okt Pustervik Göteborg

Smokie

28/10/2022 HALMSTAD
29/10/2022 VÄXJÖ
4/11/2022 NORRKÖPING
5/11/2022 VÄSTERÅS
17/2/2023 SUNDSVALL
18/2/2023 GÄVLE
10/3/2023 LULEÅ
11/3/2023 UMEÅ
17/3/2023 MÖLNLYCKE
18/3/2023 TROLLHÄTTAN
21/4/2023 JÖNKÖPING
22/4/2023 HELSINGBORG
23/4/2023 MALMÖ

FLER KONSERTER & BILJETTER VIA
KULTURBOLAGET.SE

Olle Klein visar sin mäktiga Beatles-samling på Albinsson & Sjöbergs Bilmuseum i Karlskrona. Förlaget ger bland annat ut både Nostalgia och Rock'n'roll Magazine så platsen för utställningen är klockren! På fotografens förslag gör han Ringos favoritposering med Peace-tecknet.

Beatlemania i Karlskrona

Beatles-fantasten Olle Klein visar under sommaren 2022 upp sin mäktiga samling med skivor och prylar relaterat till det legendariska bandet från Liverpool. Hans samlande startade 1970 – samma år som The Beatles upplöstes. Platsen är Albinsson & Sjöbergs bilmuseum i Karlskrona och dit hade flera entusiaster sökt sig till premiären den 15 juni!

Av Peter Törnqvist (text & foto)

Invigning av Beatles-utställning i Karlskrona. Från vänster Artillio Bergholtz från "The Beatles Information Center" med ett nummer av Beatles Nytt. Utställaren Olle Klein med ett utställarblad De är numrerade från 0001, som på albumet The Beatles, också känt som"det vita albumet". Staffan Olander visar sin utmärkta bok "Staffan & Beatles".

Den 5 oktober 1963 låg The Beatles etta med "She loves you" på Tio i topp. Den då tolvårige Olle Klein I Karlskrona lyssnade på radio-sändningen och föll pladask. Ett livslångt förhållande till bandet var fött!

Olle köpte under tonåren alla de 13 officiella studioalbumen efterhand de släpptes 1963–70.

– Hade en enkel skivspelare och en Tandberg rullbandspelare som förstärkare, samt två små högtalare. På den tiden lät det fantastiskt bra.

Samlandet började 1970. Samma år som bandet splittrades.

– Det kändes konstigt. Vad skulle jag då köpa för skivor. Det blev först att jag skaffade alla de amerikanska utgåvorna. Sedan blev det värre och värre …

Att The Beatles upphörde 1970 innebar inte att allt var över. De fyra ex-beatlarna startade ju egna karriärer och har var för sig släppt masson av plattor. Olle har följt dem genom åren och gör fortfarande.

Inför premiären av Beatles-utställningen i Karlskrona hade Olle bjudit in både Paul McCartney och Ringo Starr.

– Men, de hade ju sina pågående USA-turnéer och var upptagna med dem, säger Olle med glimten i ögat.

Andra digniteter

Den 80-årige Paul var ute på Got Back Tour april–juni 2022 och 82-årige (7 juli) Ringo startade sin turné med sitt All-Starr Band i början av juni.

Det kom emellertid andra digniteter till premiäröppningen. Från Skåne kom Beatles-experten Staffan Olander. Han blev känd i landet efter att ha vunnit 10.000-kronorsfrågan (1973) och Kvitt eller dubbelt (1989) i ämnet Beatles. Från Stockholm kom Artillio Bergholtz på The Beatles Information Center (Svensk Beatles-klubb grundad 1973 som bland annat ger ut Beatles Nytt.

– Olle Klein har lyckats väldigt väl med att plocka fram ett representativt urval av guldkorn ur sin stora Beatles-samling. Bra att han visar materialet i kronologisk ordning och att han har vissa teman som bildskivor, solokarriärer med mera i separata utställningsmonters. Bra jobbat, Olle, säger Staffan Olander.

Om utställningen rekommenderas? Yeah! Yeah! Yeah! □

Fotnot: *Albinsson & Sjöbergs Bil- och Porslinsmuseer har öppet tisdag–söndag klockan 11–16 till den 21 augusti 2022.*

Det går att boka en guidad visning.

Info: www.fabas.se/vara-museer

För inbokning och prisuppgift kontakta förlaget på telefon 0455-36 12 23 eller mail: museum@fabas.se.

Välkommen till gamla Porslinsfabriken på Östra Hamngatan 7D i Karlskrona!

Personligt

OLLE KLEIN
ÅLDER: Född 1951.
BOR: Karlskrona.
FAMILJ: Frun Anne och döttrarna Emelie och Lise (som alla bidragit till samlingen).
FAVORIT-LÅT: "Hey Bulldog".
ANDRA FAVORITBAND: The Who.

Äntligen kan vi STOLT presentera albumet "**Return of The Barbie-Q-Killers**". På denna efterlängtade uppföljare får vi höra **Sator**, på sitt eget unikt säkra vis, hylla och tolka kultband som **Redd Kross**, **Devo**, **999**, **The Undertones**, **The Boys**, **Zero Boys**, **The Go-Go's** och många fler!

Release 29 Juli

Neon Rose är Sveriges första hårdrocksband!
A Dream Of Glory And Pride re-mastrad med bonusspår.
UTE NU!

The Boppers är tillbaka med albumet "**White Lightning**" Inspelat hos **Tomas Skogsberg** och med bl.a **Nicke Andersson (The Hellacopters)** som gäst.
UTE NU!

"Det mest smittande, inspirerande, spelglada svenska rockband jag sett på väldigt länge. Precis vad 2022 behöver." - **Jan Gradvall**

Release 23 September

Sveriges bästa och yngsta punkband! Valåret är här och det är dags att begrava borgarna.

UTE NU!

WWW.SOUNDPOLLUTION.SE

Missa inte nästa nummer

I butik 6 september

Prenumerera
Du får Rock'n'Roll Magazine tidigare i brevlådan – och ännu billigare!
www.rocknrollmagazine.se

REHIFI.SE
046-15 06 03 | info@rehifi.se

Skandinaviens största butik för begagnad HiFi.

Köper, byter och säljer både äldre och nyare HiFi-produkter.

www.rehifi.se

Rock'n'Roll Världen

Ring Roger!

Det rör på sig både historiskt och nutida för **Roger Holegård**. Sångarens 70-talsband **Neon Rose** har just fått debutalbumet "A dream of glory and pride" (1974) återutgivet som färskmastrad dubbel-lp och cd via Sound Pollution, med bonuslåtar. Dock inga tidigare outgivna sådana, utan de livelåtar från Norge som fanns med på förra cd-utgåvan.

– Hoppas att det går bra, så att även vårt andra och tredje album åter kan pressas upp, säger Roger. Men några pengar lär det väl inte bli för oss som var med i bandet. Vår royalty var sex procent. Men det viktigaste är förstås att plattan finns tillgänglig igen.

Gruppen Roger numera sjunger i, **Future Elephants?** (frågetecknet markerar att elefanterna i värsta fall kan vara utrotade i framtiden, reds anm), är klara med album nummer tre, "The past was a blast… the future is over" (S-Rock/Border).

- Det släpps i någon gång i vinter, gissar jag. Vi är mer låtorienterade nu. Låten "Shake the snake" skulle kunna bli en hit på Bandit, det är jag övertygad om. Men kommer de att spela den?

Det är tufft att nå ut, menar Roger.

– Vi vill göra en turné, men hittar inget bokningsbolag som är intresserat. Ring, så kommer vi och spelar! **JH**

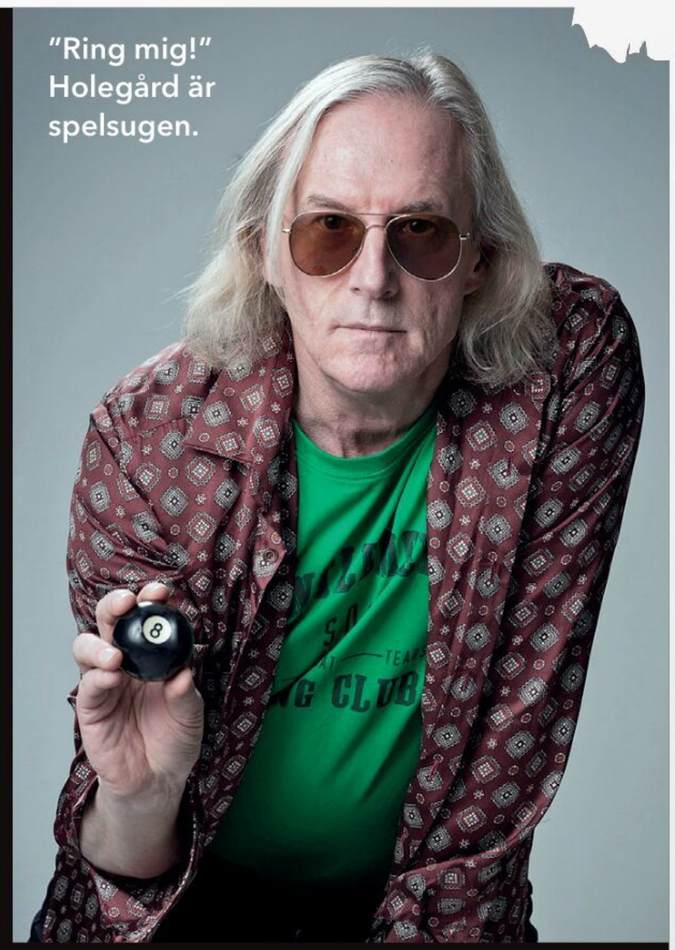

"Ring mig!" Holegård är spelsugen.

FOTO: LARS FALCK © PREMIUM ROCKSHOT.

Nymastrade: Neon Rose, med Roger tvåa från höger.

40 års plåga är över

Hanoi Rocks andra album "Oriental beat" släpptes 1982 och gav det finska rock'n'roll-bandet ett första, mindre genombrott. Men gruppmedlemmarna har alltid varit så besvikna med mixningen att de har ansett skivan som ett misslyckande.

Men nu är en ommixad version av plattan på gång, på initiativ av sångaren **Michael Monroe**.

– Den första mixen var hemsk, suckar han. Jag fattar inte vad producenten (**Pete Wooliscroft**) hade för sig, så uselt som resultatet blev. Det stoppade bandets framfart i ett eller två år.

För två år sedan lyckades Michael Monroe spåra upp originaltejperna, som sagts vara borttappade.

– Inspelningsbanden försvann efter att **Guns N' Roses** återutgav Hanoi-katalogen (på Uzi Suicide Records) 1989. Men de låg i ett arkiv som tillhör vårt gamla skivbolag, Johanna Kustannus Oy. Jag kände bara: wow, äntligen kan vi släppa den på riktigt! 40 år senare kommer den riktiga mixen ut.

Detta har inneburit att Michael har träffat sin gamle kumpan **Andy McCoy**, den ene Hanoi Rocks-gitarristen som skrev nästan alla skivans låtar, igen.

– Jag hade inte sett Andy på tolv år, när han besökte mig och **Sami** (**Yaffa**, bas) i studion där vi gjorde den nya mixen. Vi avslutade den tillsammans. Andy hade några bra idéer. Vi har en lång historia ihop. Slutresultatet blev jättebra.

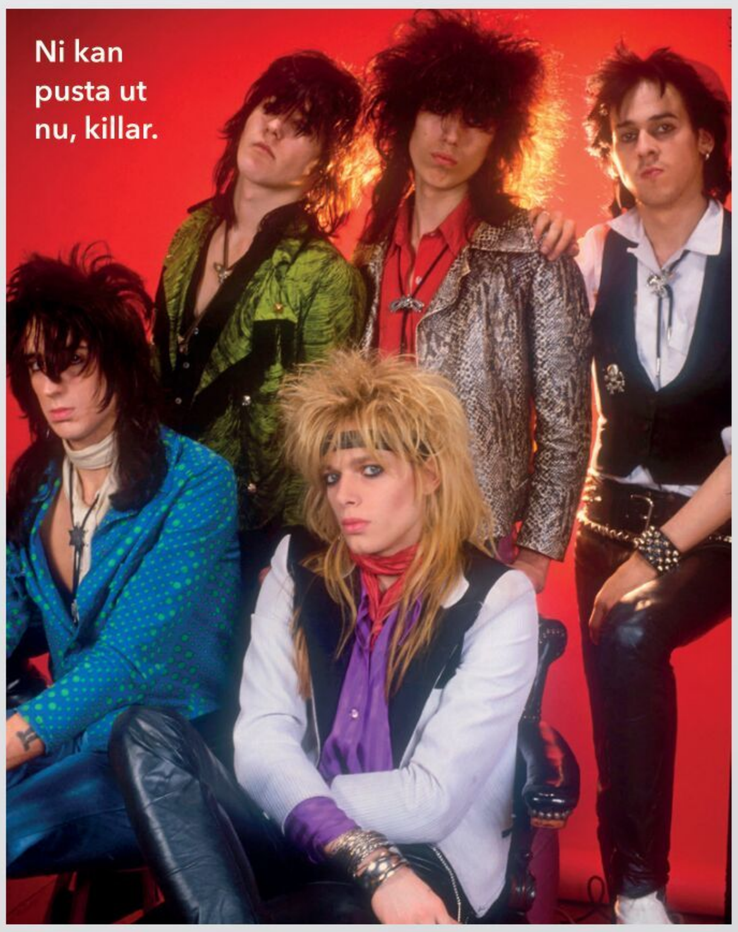

Ni kan pusta ut nu, killar.

Ska ni återförenas för ett releasegig?

– Nej, det finns ingen anledning till det. Hanoi Rocks är slut.

Den nymixade "Oriental beat" släpps innan årets slut. Även den självbetitlade skivan med Michael Monroes grupp **Demolition 23** från 1994 kommer ut igen, ommastrad via **Little Stevens** Wicked Cool Records, på cd och lp, i oktober. **JH**

Nu är vi på banan igen!

HÄNG MED TILL BEATLES´ (OCH CILLA´S) LIVERPOOL

(och ibland till London)

Som vi har väntat på att snuvan skulle bli hanterbar! Nu kan vi ta upp våra Beatlesresor som hann fira 10-årsjubileum innan världen stängde ner. Dessutom tar vi upp Kinks-resan som vi inte hann genomföra!

London-Liverpool i Beatles fotspår

Vi börjar i London och alla de viktiga platserna där och så sätter vi oss på tåget och åker ”hem” till Liverpool!

19-24 oktober
7 - 12 december

Totally Liverpool!

Vi går all in i den fantastiskt trevliga stan där man får leta efter pubar där Beatles aldrig har varit... Dom dom varit på besöker vi.

28 september- 3 oktober
16 - 21 november

The Kinks London!

Följ med mig och Tommy ”Stommen” Liljegren (Mr Tuesday afternoon från Stonecake) på en resa i bröderna Davies Muswell Hill mm.

22 - 26 september

Skräddarsy din Beatlesupplevelse

Är ni en grupp på minst fem personer arrangerar vi en specialresa för er! Eller också kör vi nåt av de andra koncepten!

BEST FEST 2022
Resan slutsåld, men ni kan få köa till ev återbudsplats.
24 - 30 september

Max 10 personer på varje resa garanterar en personlig upplevelse!

Läs allt om resorna på www.beatlesresor.se

HOT STUFF

COLLECTOR´S RECORDS & EPHEMERA

WORLDWIDE MAILORDER SINCE 1986
ÄLMHULT - SMÅLAND - SWEDEN

Beställ på www.hotstuff.se
för snabba leveranser, väl packat.
Betala med Kort, PayPal eller mot faktura.

Anmäl dig på hemsidan för nyhetsmail, så får du inbjudan till våra butiksdagar och nyheter på ingång eller följ oss på Instagram.

Lika många vinyler som på Tradera, men till fast pris & på ett ställe

Södra Sveriges största Skivbutik finns i Älmhult

Vår 250 kvm välsorterade vinylbutik finns i centrala Älmhult. Minst 50.000 titlar i lager, i god ordning, i de flesta musik stilar. Nytt och begagnat, där du både kan göra fynd och syna riktiga rariteter. Alltid minst 20.000 skivor som ännu inte hunnit ut i webbutiken och bara finns på plats.

Älmhult ligger mitt i södra Sverige. 1h från västkusten, 1,5 h från Malmö, Jönköping och Östkusten.
Utmed stambanan. Om du kommer med tåg så finns vi 300 meter från stationen.

Nu har vi specialpris på hotell igen!

Dubbelrum med frukost 595 kr. Gäller tom 31/8.

Kolla hemsidan för aktuella kampanjer.

Vi betalar bäst för stora skivsamlingar i hela Sverige. Tipsa oss, så betalar vi ”hittelön”

hotstuff.se

Huvudbutik:
Norra Esplanaden 5, Älmhult Telefon 0476-10449
Butik i Varberg:
Östra Långgatan 30 www.hotstuff.se/varberg

Circus Prütz tar det lugnt innan bluesrevolutionen. "En snäll sådan", lovar Jerry längst till höger.

Revolutionen startar här

Cirkus Prütz tredje platta "Blues revolution" (Metalville) släpps den 29 juli. Tio spår som är producerade av **Franco Santunione**, den förre **Electric Boys**-gitarristen som också är medlem av gruppen.

– Jag är sjukt nöjd med plattan som är mer av allt, lite som en korsning mellan **ZZ Top** och **Queen of the Stone Age**, med **Led Zeppelin**-kryddning, säger **Jerry Prütz**, basists och bandets grundare.

Är det en bluesrevolution på gång?

– En snäll, andlig revolution. Inga huvuden ska rulla, inga pistoler behövs. Vår revolution sker med musik, kärlek och förståelse mellan människor. Det har varit vårt budskap länge.

Som vanligt hyllar de ödmjukt sina förebilder. Att "Howl like a wolf" handlar om **Howlin' Wolf**, förstår nog alla.

– Och sista låten "Only rock'n'roll" handlar om **Neil Young**, **Lemmy**, **Chuck Berry**, **AC/DC** och **Ramones**.

Just nu är Circus Prütz ute och spelar.

– Roligaste konserten blir med **Sky High** på Liseberg den 27 augusti. Circus på nöjesfältet, bättre kan det inte bli! **JH**

"Psst, Chuck, kommer det ett solo efter den här refrängen?" Mick Jagger litar på Chuck Leavell, bandets kapellmästare, som vet allt om nästan varenda Stoneslåt.

Rolling Stones är beroende av Chuck

Sedan 1982 spelar **Chuck Leavell** klaviatur i **Rolling Stones**, på skiva och turné. Dessutom är han deras kapellmästare.

Chuck låter generad, när han kommenterar detta.

– Jag uppskattar att de har gett mig den titel, men det är naturligtvis **Mick** (**Jagger**, sång) och **Keith** (**Richards**, gitarr) som styr Stones. Det som hände var att när vi 1989 skulle ut på turné, hade setlistan varit identisk sedan 1982. Jag sa: "Killar, ni har en sådan fantastisk låtkatalog, ska vi inte testa att spela några av pärlorna ni inte har framfört på länge?"

För Mick och Keith blev det ett uppvaknade.

– Vi repade massor av låtar i två månader. Jag förde anteckningar om ackordföljder, körstämmor, ändringar i arrangemangen, skrev ner noter och så vidare. En av bandets medarbetare såg det, och sa att "det här måste vi spara".

Det har blivit två tjocka böcker, med detaljer om Stones låtar från A till Z.

– Om någon frågar mig till exempel om noterna till "She smiled sweetly", som vi inte har spelat på 20 år, efter vilken refräng som solot kommer efter i en låt, har jag svaret.

Keith Richards har sagt: "Utan kontinuiteten som Chuck skänker oss skulle Stones inte vara Stones".

– Det är smickrande, ler Chuck. Jag tror att Keith menar att keyboards alltid har varit en del av Stones musik, och att förutom grundpelarna i bandet är jag den som varit med längst. Till och med längre än vad **Bill Wyman** (bas 1962–93) var.

Chuck Leavell har just släppt ett eget album, "Chuck gets big" (BMG), där han spelar låtar från sin karriär med ett storband.

– Mick hörde "Tumbling tice" och tyckte att den blev jättebra. Jag tror att det kittlade honom lite, att höra sin låt framförd av ett storband. **JH**

Det lönar sig att gå i skivbutiker. Alice Cooper kan dyka upp.

Återförening i skivaffär

I oktober 2015 – över 40 efter att gruppen **Alice Cooper** splittrats och dess frontman inlett sin solokarriär – lyckades **Chris Penn**, skivaffärsägare och överfan, övertala medlemmarna att göra ett återföreningsgig i hans butik Good Records i Dallas, Texas.

Alice Cooper (sång), **Michael Bruce** (gitarr), **Dennis Dunaway** (bas) and **Neal Smith** (trummor) kompletterades av Alices nuvarande gitarrist, **Ryan Roxie**, som ersatte den bortgångne originalgitarristen **Glen Buxton**. Konserten filmades och resulterade i dokumentären "Live from the Astroturf, Alice Cooper"), i regi av **Steven Gaddis**.

Filmen gjorde succé på filmfestivaler och vann flera priser. Nu släpps filmen fysiskt, som del i cd- respektive vinylversionen av konserten, som aldrig släppts i audioformat tidigare.

Utgåvorna finns i butik den 30 september. **AL**

John Sykes (t v) och Scott Gorham. Struliga, och pratar inte längre med varandra.

Struliga Lizzy-legendarer

När **Scott Gorham** lämnade **Black Star Riders** förra året uppgav gitarristen att orsaken var att han åter ville turnera under namnet **Thin Lizzy**, gruppen han spelade i 1974–83. Därpå kom beskedet att han i stället ämnar återuppliva sitt 90-talsband **21 Guns**. Vilket förmodligen beror på att han har nekats att använda varumärket Thin Lizzy. För att göra situationen ännu märkligare är Gorham bekräftad att turnera med Black Star Riders nästa år.

John Sykes, Thin Lizzys ena gitarrist 1982–83, lämnade musikbranschen förra året. Detta efter besvikelsen med skivbolaget Golden Robot, som aldrig släppte hans senaste album ”Sy-Ops”. Men enligt obekräftad uppgift kommer skivan att släppas i Japan den 1 december. På den sjunger Sykes och spelar gitarr, med **Tony Frankin** och **Chris Chaney** på bas, trummisen **Josh Freese** och **Jamie Muhoberac** på keyboards. **JH**

”Three sides of one”, det är King’s X. Samt titeln på nya albumet.

Vi fick vänta i 14 år

Epitetet ”that little ol’ band from Texas” kan inte bara appliceras på **ZZ Top**. Även en annan trio passar in på beskrivningen. Vi talar om **King’s X**, ibland refererade till som ”världens mest kända okända grupp”. Trion har funnits ända sedan 80-talet och består av **Doug Pinnick** (sång och åttasträngad bas), **Ty Tabor** (gitarr) och **Jerry Gaskill** (trummor). De är en favoritgrupp för många musiker, även om de inte har lyckats nå den breda publiken (tunga turnépaket ihop med band som **AC/DC** till trots). Kanske har deras stilblandning varit alltför eklektisk: tunga metal-riff, soulig sång, intrikata **Rush**-influenser, varma **Beatles**-harmonier är inte den vanligaste mixen. Lägg till detta medlemmarnas kristna tro och bilden kompliceras ytterligare.

Många har trott att de har lagt ner verksamheten, speciellt som Pinnick setts i många andra sammanhang (bland annat som basist i MC5). Lyckligtvis existerar de än och den 2 september släpps gruppens 13:e album, ”Three sides of one”. **Michael Parnin** producerade albumet, som är deras första med ny musik på 14 år. **AL**

S:t Eriksgatan 101
STOCKHOLM
S:t Eriksplan (utg. Torsgatan)
NOSTALGI PALATSET est. 1997
Öppet Mån - Fre 11-19
Lördagar 11-16
Tel 08 - 34 00 61
NOSTALGIPALATSET.COM

OBS! Nu finns vi även i Arboga!
Ny stor butik på Industrigatan 6
Öppet: Ons 12-18 och Lör 10-14

BUTIKEN MED SVERIGES STÖRSTA OCH BREDASTE SORTIMENT AV VINYLSKIVOR!

Funderar du på att sälja?
Vi är ALLTID intresserade av att köpa skivor!

EgglestonWorks

Emma EVO & Nico EVO delivers the quality and beauty of cost-no-object speakers at a real-world price. Listen and be impressed!

metawave.se

ROCK AROUND THE CLOCK PRODUCTIONS PRESENTERAR

RAGGARTÅGET

4/6 Torsby/Graneviksparken/Nostalgidagarna

10/6 Marieby (Frösön/Östersund)/Stenbrottet

11/6 Västerås/Mässen

29/7 Lycksele/Torget/Motorveckan

5/8 Gårdskär/Slåttervallen

6/8 Säter/Säterdalen

12/8 Brålanda/Cafe´ Gula Huset

13/8 Sandhem/Sägnernas Hus

19/8 Östhammar/East 59

20/8 Uppsala/Bilutställning

26/8 Floda/Lilla Öns Café

27/8 Söderhamn

Ev. tillkommer fler datum

www.rockaroundtheclock.co
Tel. 070-667 97 59

"Texterna är lite mörkare". Så även Monkey Houses nya visuella framtoning. Men innerst inne är de bara mysiga kanadicker som vill hylla musiken.

Monkey House hedrar musiken

Monkey House släpper i september sitt nya album "Remember the audio". Vi kontaktade bandets ledare, **Don Breithaupt**, som just har flyttat från Los Angeles tillbaka till Toronto.

Hur skiljer sig det kommande albumet från de föregående?

– Det är bitvis tyngre och mer gitarrbaserat. Texterna är lite mörkare. Samtidigt finns alla de klassiska Monkey House-ingredienserna. Albumtiteln är en liten ordlek på talesättet "Remember the Alamo". Titeln är menad att hedra musiken som har format dig till vem du är.

Var de befinner sig genremässigt är en laddad fråga. Influenser som just **Steely Dan**, **Boz Scaggs**, **Stevie Wonder**, **Michael McDonald** och **Todd Rundgren** ger dock en fingervisning.

Vilken är din största styrka respektive svaghet som artist, producent och bandledare?

– Att jag tänker som en arrangör. Jag går in i alla projekt med alla lager uttänkta ner på detaljnivå och mina demos är väldigt specifika. Givetvis händer det spontana saker i studion men vi har alltid en bra karta att navigera efter.

De har tunga gästmusiker på era album – allt från **Elliott Randall** (**Steely Dan**) till **Rik Emmett** från **Triumph**.

Vilka vore era drömgäster?

– Två som vi har kontaktat, men som ännu inte medverkat, är **David Sanborn** och **Larry Carlton**.

Du har varit med och skrivit julsånger till både Chicago och Marc Jordan. Faller sig vinterlåtar naturligt för en kanadick?

– Verkligen – jag är en stolt snökille! Man kan även lägga våra låtar "True winter" och "December girls" till listan.

En annan sak på din meritlista är din excellenta bok om Steely Dans mästerverk "Aja", som ingår i bokserien "33 1/3". Om du skulle välja ytterligare ett album, vilket skulle det vara?

– Jag försökte faktiskt "pitcha" en bok om **Rickie Lee Jones**-albumet "Pirates", men förlaget har en regel: max en bok per författare! **AL**

Stå inte där och lata er. Då kanske det tar 28 år att göra nästa Sator-album också!

Sators käftsmäll

Hela 28 år efter sitt första coveralbum släpper **Sator** nu ”Return of the Barbie-Q killers”. Vi tog ett snack med bandets gitarrist, **Chips Kiesbye**.

Man får gratulera till käftsmällen!

– Haha! Ja, det är en rejäl smocka. Låtarna är rätt korta och rätt varierade, men visst är det mycket. 24 låtar på cd:n och 29 på vinylen.

Redan när de döpte sin första cover-platta, ”Barbie-Q killers vol. 1”, som kom 1994, bestämde de att det skulle göras en volym 2.

– Vi spelade in varje gång vi hittade en låt, så inspelningarna har gjorts mellan 1995 och ungefär 2017. Ofta har jag passat på att ringa vår trummis **Micke** när saker har varit uppställda i studion i samband med någon produktion och så har vi lagt en grund med trummor och gitarr.

För några år sedan började Chips kolla vad de hade och fann låtar inspelade i alla möjliga format.

– Jag ringde killarna och sa: ”Jag har dåliga nyheter: vi har inget album – vi har tre. Vad gör vi nu?”. Alla säger att albumformatet är dött. Då gjorde vi en dubbel, haha!

De hade tänkt släppa albumet för drygt två år sedan. Då kom pandemin.

– Vår musik blir varken mer inne eller ute av ytterligare ett par år! Det är fortfarande en hyllning till musik som kom 1976–81.

Devos ”Shimmy shake” hade inte getts ut av Devo själva när Sator fick den.

– Ett av våra gamla fans jobbar med Devo och vi undrade om han kunde be dem om en demo på någon outgiven låt. De skickade en kassett på en rocklåt från 1974, innan de hade hittat sitt sound. Det är nästan som en **Stones**-låt. Först gjorde vi ett avigt Devo-aktigt arrangemang av den, för att ha något att utgå ifrån. Därefter tänkte vi ”nu gör vi en Sator-version”.

Sator turnerar i höst tillsammans med **D-A-D** och **Nomads**.

– Vi har även material till en ny platta, men vi har inte spelat in det än.

AL

VETERAN HiFi

Vill du ha produkter
från mästarens hand
återstå endas ett val:
Miyajima pickuper,
dessutom svenska produkter
Knispel, Pip Ino,
Simply Black

Serivce för skivspelare, rörsteg
08-30 08 46

Open mind
UPPSALAS STÖRSTA VINYLBUTIK!

BRETT SORTIMENT AV
BEGAGNAT & NYTT,
NYINKOMMET VARJE VECKA.
ALLTID INTRESSERAD AV
ATT KÖPA VINYL!

S:T LARSGATAN 8C, UPPSALA
ÖPPET: ONS–FRE 12–18, LÖR 11–15
TEL: 018-10 32 80

WWW.OPENMINDRECORDS.SE
/OPENMINDRECORDSUPPSALA

The Golden Oldies Shop

ORIGINALPRESSADE VINYLSKIVOR
1955 - 1995
LP-skivor, Singlar & EP-skivor
Rock - Pop - Svenskt - Punk - Soul - etc
Flera 1000 skivor i 26 kategorier
1977 – 2022 45 ÅR
2x WEBSHOP: www.goldenoldies.se
www.discogs.com/seller/goldenoldies
BUTIK: S:t Eriksgatan 96, 113 31 Stockholm TELEFON: 08-32 22 40

Nu får alla band en ny Spinal Tap-film att skratta igenkännande åt i turnébussen.

Spinal Tap är tillbaka

En uppföljare till 1984 års kultfilm ”This is Spinal Tap” är under produktion. Denna fejk-dokumentär har bara vuxit i popularitet och repliker som ”this one goes to eleven” och ”it’s a fine line between stupid and clever” har citerats världen över. En uppföljare med titeln ”The return of Spinal Tap” kom redan 1992, men rymde ett halvhjärtat mishmash av konsert-sekvenser och lösryckta intervjuscener. Nu görs en ordentlig spelfilm. Både originalregissören, **Rob Reiner** och de tre huvudrollsinnehavarna **Christopher Guest** (**Nigel Tufnel**), **Michael McKean** (**David St. Hubbins**) och **Harry Shearer** (**Derek Smalls**) återvänder i sina berömda roller som tre lindrigt begåvade brittiska rockmusiker. **AL**

Svalander Audio

När ska nålen bytas?

Efter 600 - 1000 timmar hör man ofta,
men hur länge har nålen använts?

StylusTimer loggar ditt spelande.

Läs mer

Du hittar StylusTimer hos din HiFi-handlare eller på

www.svalander.se

Borgerlig begravning lämnar replokalen för ett gig. ”Mycket roligare”, tycker de.

Hellre gig än rep

Punksensationen **Borgerlig Begravning** består av 19-årige **Eddie Rudström** (sång, gitarr), hans 16-årige bror **Frans** (trummor) samt deras snart 14-årige kusin, **Julian Rudström**, på bas. Nu släpps deras debutalbum ”Gör va du vill”.

Ni har ett lysande namn, Eddie. Vilka bandnamn gillar ni själva?

– Jag har inte tänkt så mycket på det. Men jag gillar bandnamn som är lite dubbeltydiga och tuffa och säger så mycket mer. Som **Dead Kennedys** eller **Judas Priest**.

Det känns som om ni tillhör en ganska fin tradition.

– Så känns det absolut. Varje gång vi spelar med andra känner vi att vi är i gott sällskap. Vi spelar ju både med de riktiga veteranerna – de levande legenderna – och band i vår ålder, till och med yngre.

Kan man vara yngre än er basist, som fortfarande bara är 13 år gammal?

– Sett till medelålder är vi inte Sveriges yngsta punkband längre. Vi brukar be folk att sluta skriva det.

Många tycker att punk är en retrogrej.

– Jag kan förstå om det är så för veteranerna. Inget fel i det, men för oss är det något helt annat, vi har ju inget att se tillbaka på. Vi spelar för att vi tycker att det är jävligt kul, inte för att tillfredsställa någons nostalgi. Vi älskar musiken och sammanhanget.

Repar ni ofta?

– Nej. Det är roligare att spela live, det är där vi utvecklas mest och det är där vi har vår drivkraft.

Texterna kretsar mycket kring folks jakt efter pengar, karriär och status.

– Ja. Egoism, att göra saker för egen vinning, är något man ser hos många äldre, men också hos folk i ens egen ålder. De börjar tidigt prata om att satsa på aktier och det blir deras målet i livet medan de skiter fullständigt i alla runtomkring och världen i stort. Alla ska såklart ha en lön som går att leva på men jag ser ingen anledning till varför det ska vara ens drivkraft att bli så jävla rik. **AL**

KSMB släpper coverplatta

Svenska punkpionjärerna **KSMB** har spelat in ett album med svenska tolkningar av (huvudsakligen) new wave-låtar från sent 70-tal. Texterna är ganska originaltrogna men beskriver Sverige i brytpunkten mellan 70- och 80-tal.

Tom Robinson Bands ”Winter of 79” har blivit ”Vintern 79”, ”Detroit 442” av **Blondie** har blivit ”Skärholmen 127” och **Costellos** ”Pump it up” har blivit ”Pumpa på”.

– Det har varit svårt att få vissa översättningar godkända av upphovsmännen och förlagen, säger sångaren **Michael Alonzo**.

Albumtiteln är inte bestämd men man siktar på utgivning denna senhöst. **AL**

Sulo, Steppan, Alonzo och Skivbacken. Var det där de fann coverlåtarna?

Samma ös, bekvämare boende

Medlemmarna i punkbandet **Cat and the Underdogs** från Värmland har ett förflutet i band som **Avskum**, **Motor City Madhouse**, **Hollywood Indians**, **Nihilisterna**, **Pretty Green**, **Suicide Pilots** och **E.A.T.E.R.** Nu släpper de sitt debutalbum, ”Punk Rock Overdrive”.

Gruppen debuterade med en EP med sin gamla sångare respektive trummis.

– Nu har vi med min gamle vän **Thomas Swenson** (ex-Hollywood Indians) på sång och **Fredrik Lindholm** från **Dublin Fair** på trummor. Fredrik är stadig och den bästa musikern i bandet, berättar gitarristen **Åke Källback**.

Inför utgivningen av albumet gjorde de 100 cd för promotion.

– Mest till ”punkfluencers” och media. Att **Rock’n’Roll Magazine** hyllade albumet gjorde att vi sträckte på oss lite extra i några dagar! Vinylen släpps den 22 juli av Dala Destroi Records i Ludvika. Det blir lite splattervinyl – vi är själva skivsamlare.

Abbey Road i punktappning: värmländska Cat and The Underdogs.

Ni påminner ibland om ett gammalt favoritband till mig: The Ruts.

– Kul! Jag älskar dem. Har allt de gett ut plus lite till och jag har sett dem live många gånger på Rebellion, Blackpool. Jag hade gärna sett **Paul Fox** sista spelning med The Ruts.

Ni har ett bra gitarrljud: fett, stort och inte för mycket diskant.

– Tack! **Chips Kiesbye** och **Henryk Lipp** skruvade till allt på ett sätt som man knappt trodde gick. Vi testade en massa förstärkare ur Chips samling. Jag körde med min Epiphone Wilshire med mini-humbuckers. Vår andre gitarrist, **Håkan Tyresten**, hade en Les Paul med Dimarzio-pickuper. **Johnny Thunders** hade det för mig ultimata gitarrljudet.

Även om musiken har samma energi som förr, finns det en sak som skiljer sig: hur bandet bor när de är ute och spelar.

– Vi har en liten slaskkassa så att vi kan boka Airbnb i stället för att sova på ett replokalsgolv. Förr orkade man allt, men alla i bandet utom Fredrik är femtiplussare. Så det kan det vara värt, skrattar Åke. **AL**

Morgan har av förklarliga skäl svårt att bara välja en favoritskiva med Frank Zappa. ”Trippelalbumet ’Shut up ’n play yer guitar’, med bara gitarrsolon fast även grymt ensemblespel, är dock bra.” Några andra favoriter är ”One size fits all”, ”Zappa in New York”, Jazz from hell”, ”You are what you is” och ”Joe’s garage”.

Några vinyler från senare tid som Morgan trummar på. Devin Townsend i studio och live och en variant med tillhörande videomedia med bland andra Steve Vai. Även Morgans fru, Tina Ahlin, är med på flera Townsendplattor.

Mästare utan mattekunskap

Säg namnet ”Morgan Ågren” och de flesta trumslagare får något saligt i blicken. Om de inte ser alldeles uppgivna ut, förstås. Rock’n’Roll Magazine besöker en ödmjuk ekvilibrist, som har hunnit fylla 55.

Av Anders Lundquist (text), Peter Törnqvist (foto)

I bland sägs det att folk föddes till något. Att det var förutbestämt. Undertecknad gick i samma skola som Morgan på högstadiet och kan intyga att det kändes som om hans öde redan var utstakat när han började sjuan.

– Det började nog rycka i händerna i femårsåldern, erkänner Morgan, som växte upp i Ersmark två mil utanför Umeå.

Hans första minne av att faktiskt utföra något musikalist var när hans pappa och farfar spelade folkmusik på fiol och Morgan hakade på.

– Jag hade fått en trumma och satte mig och spelade med. Jag kände det väldigt tydligt: ”vi gör något tillsammans – och det sitter ihop”.

Livedebut som sjuåring

Pappan spelade i dansbandet Rolf Lennartz och när Morgan var sju år fick han ett trumset av deras trummis, Lennart Edvall, som var en tidig idol. Ett grundläggande ”Ringo-kit”. Samma år gjorde Morgan livedebut med dem.

– Vi spelade ”Hallå, du gamle indian”, minns han med ett leende.

Ett mischmasch av olika saker, bland annat Zappa som Mona Lisa. ”Till höger ett fint handskrivet brev från en kanadensisk kille som berättade att han tankat ner min musik illegalt och ville kompensera med 60 kanadensiska dollar”.

Så följde ett intensivt botaniserande i musik.

– Min första upplevelse av att höra musik live där det spelades något annat än det man hörde på radion var ett band i Umeå som hette Clark Kent. Kul slagverk, Moog och kryddig, kul musik. Jag tror jag var ungefär tio år gammal. Jag var helt uppslukad av alla läckra syntljud och rytmiska markeringar.

Buddy betydde mycket

Buddy Rich hade också en enorm impact.

– Jag såg Frank Sinatra på tv, med Buddy Rich på trummor, när jag var i tioårsåldern och undrade vad det var som hände. Jag hörde ändå hur han gjorde det, sedan gällde det att lära sig utföra det – och det gick förstås inte. Men man är ändå en bit på väg när man hör trumspelet inom sig.

Morgan tillbringade de följande fem åren med att försöka härma Buddy Rich. ▶

Morgan, ett antal trumstockar och hans trumset – ett vintage Gretsch-kit från 70-talet, med både 18- och 28-tums bastrummor. Det är här han gör pålägg när folk ber honom spela på deras skivor.

"Min kinesiska Rickenbackerkopia som jag oftast slår på med trumpinne för tuffare ljud", kommenterar Morgan. Det låter som ett skämt, men det finns faktiskt ett antal plattor där metoden faktiskt används.

– Där fick jag upp en spelteknik, utan att själv riktigt förstå det.

1981 skedde det förmodligen mest avgörande mötet i Morgans musikaliska liv: han blev sammanförd med den blinde klaviaturspelaren och sångaren Mats Öberg.

Morgan var 14 år gammal. Mats var tio. De började spela live efter en soundcheck tillsammans.

– När de andra lyssnade på Factory och Magnum Bonum, lyssnade vi på Stevie Wonder, Frank Zappa, Mahavishnu Orchestra och Allan Holdsworth.

De utvecklades snabbt och snart var de nyckelfigurer i Zappa-tributen ZappSteeToot och började göra egen musik. Skruvad, lekfull, knäpp och nyfiken musik. De hade sitt eget musikaliska universum, där varje gräns var till för att tänjas på.

– Nu kan jag förstå hur jobbig en del av vår musik måste ha varit i vissas öron, erkänner Morgan. I dag kan jag höra något som vi har

"Här är mitt allra första möte med trumidolen Åke Eriksson (Åke Grotesque) efter en Wasa Express-konsert i Umeå 1978, samma år som jag fyllde elva år. Fotot togs av Erik Amkoff".

Mats och Morgans enda löpsedel. Notera att dåvarande statsminister Ingvar Carlsson bara har fått en pytteliten del av löpsedeln. ”Men så var vi ju rockstjärnor och inlindade i toapapper!”, ler Morgan.

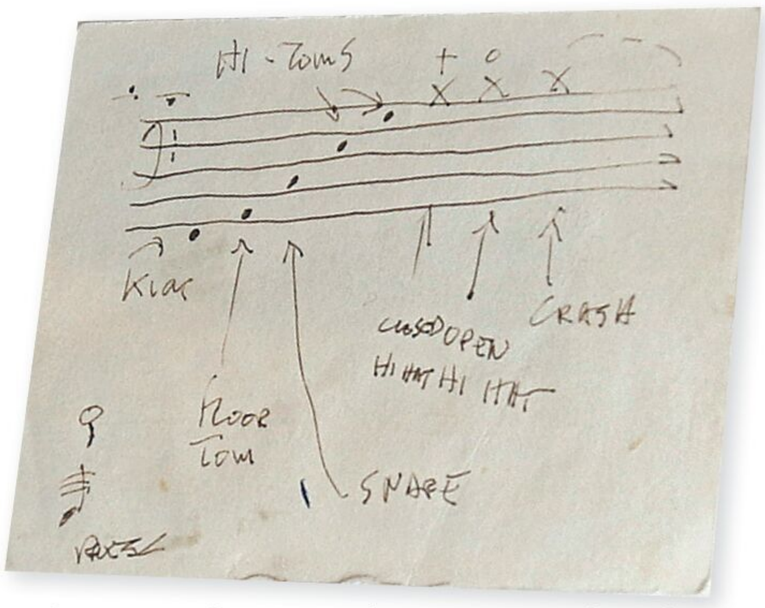

Efter Mats och Morgans första möte med Frank Zappa visade han hur just han noterar trummor, vilket man som synes kan göra på lite olika vis. ”Vilket i och för sig inte spelar så stor roll för mig då jag är en usel notläsare. ‘Get used to this’, sa han och smålog lite”, skrattar Morgan.

Pressbild föreställande en av upplagorna av Mats/Morgan Band. Från vänster: Mats Öberg, Morgan Ågren, Robert Elovsson, Tommy Tordssson och Morgans likaledes multibegåvade lillebror, Jimmy Ågren.

”1981 skedde det förmodligen mest avgörande mötet i Morgans musikaliska liv: han blev sammanförd med den blinde klaviaturspelaren och sångaren Mats Öberg.”

gjort och tänka ”spelade vi det här för skolbarn?”. Det är dock inte för att det är ”konstigt” som jag ogillar en del av det vi har gjort – det är mer för att det inte satt ihop. Men det gjordes alltid med lust och vilja, ler Morgan.

Firade 40 år med box

Mats Öberg har tyvärr haft svåra problem med tinnitus, men samarbetet med Morgan består, mer än 40 år efter att de träffats.

– Det blev jubileumsturné och skivsläpp i form av en 6cd-box (”40th anniversary box set”).

När det väl stod klart att Morgan skulle bli musiker var det dags för eftergymnasiala studier. Efter att ha hoppat av två folkhögskolor efter ett år vardera kom Morgan in på Musikhögskolan i Stockholm.

Det blev dock bara ett år där också.

– I samma veva började det lossna med Fläskkvartetten/Freddie Wadling, Frank Zappa-grejen och annat och jag ville ju spela. Samtidigt var det kul och bra att komma in på de här utbildningarna, för det gav en massa kontakter. Att spela och kommunicera med många är dessutom alltid lärorikt. I synnerhet erfarenheten som man får av att spela med folk.

Han ser sig dock huvudsakligen som självlärd. Det mesta har haft sin grund i att köpa skivor, lyssna och inspireras.

– Hur bra lärare jag än har haft har de inte kunnat matcha upplevelsen av att köpa Bill Brufords ”One of a kind” på Burmans Musik i Umeå och den enorma tripp det var att lyssna på den som 14-åring. Det tog mig till en annan planet.

Morgan har genom åren noterat att folk tror att han bara gillar extremt komplicerad musik.

– Folk tror att Mats och jag är matematiska, men båda hade tvåa allmän matte!

En gång skulle Morgans bror försöka förklara en låt teoretiskt för Denny Walley, som spelade slide med både Zappa och Captain Beefheart.

– Han sa ”don’t confuse me with the facts!”. Det blev naturligtvis en låttitel.

Inte bara komplicerad

Den musikaliska bredden är större än man kan tro.

– Min bror Jimmy har tagit med mig på fem, sex AC/DC-konserter och jag tror att jag är en av de få som spelat Frank Zappas musik och ändå uppskattade hur Malcolm Young kunde stå där med sina smala ben och piska fram sina riff. Just där, just då, kändes det som att AC/DC var det enda som behövdes. Steve Jordan, som spelar med Stones nu, är också grymt cool. Det viktiga är att det passar sammanhanget. Jag vill inte höra Billy Cobham i Stones, eller Dave Weckl i AC/DC.

Kan du läsa trumnoter?

– Nej, jag är superdyslektisk när det gäller sådant. ▶

Här försöker Morgan återskapa ”Keith Moon-utspelet” från omslaget till sitt första soloalbum, ”Batterie deluxe” från 2015. Två år innan dess släpptes en två timmar lång dokumentär om Morgan kallad ”Morgan Ågren’s conundrum: A percussive misadventure”, i regi av Carl King.

Personligt

MORGAN ÅGREN
INSTRUMENT: Trummor med mera.
FÖDD: 13 juli 1967 i Umeå. ”Samma datum som vår son Alvin, Tinas mamma och Tomas Haake, som är trummis i Meshuggah.
BOR: Värmdö.
FAMILJ: Hustrun Tina Ahlin och sonen Alvin, som är 19 år och är längre än jag. Två jack russell-hundar, Frida och Billie.
HAR BLAND ANNAT SPELAT MED: Mats & Morgan, Magma, Frank Zappa, Fläskkvartetten, Devin Townsend, The Crimson Project (ett sidoprojekt med King Crimson-musiker),
UTBILDNING: Jag tog aldrig studenten, utan hoppade av efter en halv termin på social linje. Sedan gick jag på Framnäs folkhögskola i ett år. Sedan började jag på Birka folkhögskola och gick ett år där. Därefter kom jag in på Musikhögskolan och gick ett år där.
HOBBIES: Musik upptar hela hobbydelen av hjärnan. Jag tycker om att göra en massa olika saker. Jag köpte faktiskt en träbåtbåt, Kerstin, för Tina tyckte jag behövde ta en paus och göra något annat. Sedan kom pandemin och då sålde vi den för att få in pengar.
FAVORITTRUMMISAR: Christian Vander var en otroligt explosiv trummis, men så oerhört mycket mer än så. Han började skriva musik på ett eget språk 1969 och gör det fortfarande. Det är så mycket mer än att bara spela trummor. Tony Williams och Elvin Jones från jazzvärlden. Narada Michael Walden, Billy Cobham, 70-talets Terry Bozzio och Bill Bruford, som ju förutom att vara en unik trummis också är kompositör.
FAVORITARTISTER/GRUPPER: Både ”väntade” saker som Frank Zappa, Magma, Univers Zero och Allan Holdsworth, men också AC/DC, XTC och Meshuggah.
VÄRT ATT NÄMNA: När den amerikanska trumbibeln Modern Drummer Magazine 2010 hade en läsaromröstning blev Morgan framröstad som världens bästa fusion-trummis.

▶ **Kan du vanliga noter?**

– Ja, men det är typ på ”Gubben Noa”-nivå.

Ändå komponerar du orkesterstycken?

– Ja, men då skriver jag ut MIDI-filer och lämnar dem till någon som vet vilka omfång respektive instrument har och vilken klav det är.

Kunde inte Purple

Att ha gjort 20 gig med Glenn Hughes i Skandinavien, Storbritannien och Japan smäller nog högt bland denna tidnings läsare, men är inget han själv känner behov av att lyfta fram.

– Jag hade ingen relation till Deep Purple. När vi träffades skämdes jag lite för att jag inte hade koll på låtarna. Jag tror dock att Glenn tyckte det var lite skönt. ”OK, du har aldrig hört ”Burn” alltså?” sa han och skrattade till lite. Sedan visade han.

Det roligaste på den turnén var dock när Tony Iommi från Black Sabbath gästade dem.

– Han vände sig mot mig och väntade på att jag skulle slå av låten. *Jag* skulle vara boss och tala om för Iommi hur låten skulle sluta!

Det första lyftet för Morgan var nog att spela med Fläskkvartetten och Freddie Wadling på 80-talet.

– Vissa partier i vissa låtar gav alltid total gåshud på hela kroppen. Jag stod upp och spelade, med en cellist på varje sida och violinisterna framför mig, ofta på galet hög volym och med en enorm energi. Även när jag spelade med Zappa i USA kunde jag känna att det var tuffare att spela med ”Fläskarna”.

Samarbetar med Devin

Ett senare samarbete är med kanadensiska Devin Townsend.

– Jag fick ett mail med två frågor. ”Kan du spela tyst och kan du spela läskiga country-trummor?” Han skickade en låt och sedan har det fortsatt. Jag spelar på flera av hans skivor och har åkt på flera turnéer. Han är en toppenkille, både socialt och musikaliskt.

Zappa oundviklig

Till sist: man kan inte prata med Morgan utan att ta upp kopplingen till Frank Zappa, som under sin konsert på Hovet i Stockholm 1988 lät Mats och Morgan komma upp och spela en låt.

– Att han bjöd upp oss på scenen och att jag en tid senare bodde i hans gäststuga i Los Angeles är inget man i sin vildaste fantasi hade kunnat föreställa sig. Det måste dock även ha varit kul för Zappa att träffa en blind, svensk 17-årig keyboardist som hade lyssnat på honom sedan sju års ålder och kunde spela hans musik. Frank sa ”du har lyssnat på mig alltför länge, det är hög tid att du får veta hur jag ser ut och glöm inte den berömda näsan”. Sedan tog Frank Mats hand och lät den vandra över hans ansikte! □

Välkomna till Albinsson & Sjöbergs Bilmuseum + Karlskrona Porslinsmuseum

TVÅ MUSEER UNDER SAMMA TAK

ÖPPET:
28/6–21/8
Tisdag–söndag
kl. 11.00–16.00

Inträde: 70:- för båda museerna

Årets utställningar 2022!

The Beatles – mer än bara musik!

En samling av Olle Klein.

Erik Höglund – glas, trä, smide!

En samling av Göran Bergvall.

Albinsson & Sjöberg BILMUSEUM NOSTALGI & ENTUSIASTFORDON

Den gamla Porslinsfabriken, Östra Hamngatan 7 D i Karlskrona.
För mer information 0455-36 12 23 eller
museum@fabas.se • www.fabas.se/vara-museer

PORSLINSMUSEUM KP 1918 • KARLSKRONA PORSLINSFABRIK • 1968

Halm bildades 20[illegible]9 av en kvartett unga tjejer som gillade country och bluegrass. Numera består Halm av William Ignberg (gitarr) samt originalmedlemmarna Johanna Sandgren (sång, banjo, munspel, gitarr) och Lisa Johansson (sång och elektrisk och akustisk gitarr).

Halm har börjat rocka

Halm. Ett passande namn på ett country/bluegrassband. Det var också som ett sådant gruppen började, när fyra högstadietjejer från trakten kring Sävar i Västerbotten startade gruppen 2009. I dag är gruppen en trio och har lagt rock och blues till sin musikaliska palett. Just nu skriver de sitt tredje album.

Av Anders Lundquist (text), Peter Törnqvist (foto)

I sina hemtrakter är gruppen ett begrepp. I Spanien drar de alltid bra med folk. I Norge sålde de nästan slut på vinyler. Någon kanske såg dem på den magnifika festivalen Sthlm Americana i juni. Johanna Sandgren (sång, gitarr, banjo, munspel) och Lisa Johansson (sång, gitarr) är kvar sedan starten 2009 och William Ignberg (gitarr) sällade sig till gruppen 2015.

– Vi kommer från små byar runt Sävar och hade hållit på med musik var för sig, men kände oss ganska ensamma om det vi gillade ända tills vi började högstadiet, minns Lisa. I början ansågs vi vara världens töntar som höll på med country och det var bara ”gammfolket” som kom på våra spelningar och gillade oss fattade inte varför vi gjorde sån lantismusik, ler Lisa.

Ungdomar i deras egen ålder föredrog radiopop. Nu har de en mycket yngre publik – och många fler kvinnor i publiken – och det har blivit hippt med country, americana och roots-musik.

I Umeå finns det några andra som också drar åt det hållet, exempelvis From och Wolfman.

Från början bestod Halm av Johanna, Lisa, Maja Lundgren och Linnea Östman. Redan 2011 släppte de en ep, ”The trigger”. De var 15 år gamla och skrev låtar om att supa skallen av sig och gå krogen, vilket provocerade någon recensent som skrev ”har de ens smakat något annat än Coca-Cola?”.

– När vi var arga på vår lärare skrev vi en låt om att vi skulle dra henne ”in the dark mud”, med rader som ”threw her in the river/ the river was coloured by her blood”, skrattar Johanna. Vi var inspirerade av ganska mörk musik – mördarblues!

Så följde ep:n ”Midnight train” (2015)

– Då var vi fortfarande fyra tjejer och det var mer bluegrass, country och fyrstämmigt. Vi var unga och är väl inte så stolta över de tidiga ep-släppen i dag. Men allt man går igenom är väl nödvändigt för att gå vidare. Det var strax innan William kom med och jag spelade fortfarande mandolin och piano, säger Lisa. När han började hoppade Linnea av och jag började spela gitarr.

Är mer elektriska

2016 inleddes processen att elektrifiera soundet.

– Det hade varit kul, härligt och fint att spela akustiskt, men vi hade alltid rockat järnet under spelningarna, fast med akustiska instrument, så det kändes naturligt att bli elektriska, minns Johanna.

De spelade in debutalbumet ”Raised by the fire” hos den lokala legendaren Pelle Henricsson i dennes studio Tonteknik Recording.

– Det var en nyttig platta att göra, vi var löjligt många dagar i studion. Pelle spelade trummor på de tre första låtarna vi spelade in där. Vi gillade inriktningen och adderade snart en superduktig trummis som heter Gustav Nestander, minns William.

– Det var startskottet för vår musik, säger Johanna.

– Som den låter nu, fyller Lisa i.

Allt fler fick upp ögonen för dem, radiospelningar och fler bokningar följde. ▶

Det andra och senaste albumet med Halm heter ”Second skin” och släpptes 2019. Det visade upp en rockigare sida av bandet. En frigörelseprocess. Inför tredje albumet planerar de att göra ett album med mer dynamik, där de lämnar mer plats för varandras instrument. På festivalen Sthlm Americana i juni i år kunde vi höra en del av materialet från ”Second skin”, men även nyskrivna låtar.

Gitarristen William Ignberg är med sina nyligen fyllda 24 år den yngste medlemmen i Halm. Hans spel andas dock både smakfullhet, pondus och trygg erfarenhet. Bland hans favoritgitarrister märks Doyle Bramhall II, Vince Gill och Jack Pearson, men han lyfter även fram sin tidigare gitarrlärare, Pelle Robertsson.

Personligt

WILLIAM IGNBERG
INSTRUMENT: Gitarr.
FÖDD: 1998 i Bygdeå.
BOR: Umeå.
FAMILJ: Familj: mamma, pappa, storebror och flickvän.
UTBILDNING: Musikgymnasium.
CIVILT JOBB: Intersport. Jag är nog en av de få musiker som jobbar i sportbutik!
HOBBIES: Den mesta tid jag har utanför mitt dagjobb går till musik. Gillar också att åka längdskidor och vara ute och röra på mig.
FAVORITGITARRISTER: Doyle Bramhall II, Vince Gill, Jack Pearson. Jag vill också nämna Pelle Robertsson, som var min gitarrlärare i mellanstadiet och högstadiet och är den som mest har format mitt spel och den passion och glädje jag har till musik. Det har även hänt att jag senare kontaktat honom när jag har kört fast. Han är en fantastisk gitarrist.
FAVORITGRUPPER/ARTISTER: The Eagles, Rolling Stones. Av lite nyare akter skulle jag säga Marcus King Band, Lukas Nelson and Promise of the Real.

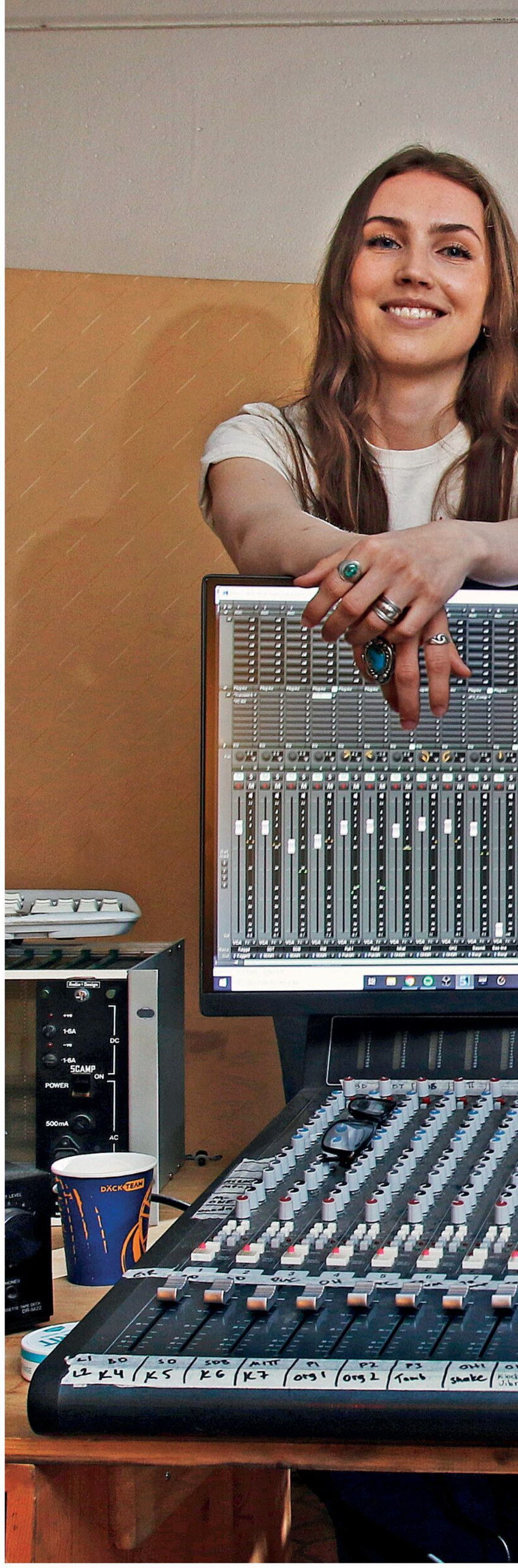

▶ Deras andra album ”Second skin” (2019) spelades också in i Henricssons studio.

– Allt blev lite mer rockigt och blues-rockigt, säger Johanna.

– Det blev nästan ”too much”, nickar Lisa. Vi ville slå oss loss och bryta ny mark. Nu har vi backat lite, ser till att flera personer inte spelar samma sak och ger alla eget utrymme i musiken.

Maja, som spelat kontrabas, hoppade av under pandemin. I dag kompletteras medlemmarna av livemusikerna Leo Kinell (trummor) och Karl Bernhard Josephson (bas), som hjälper till med att komplettera bandet med lämpliga musiker.

Även Richard Täljeblad har varit med och spelar bland annat bas på deras senaste singel, ”Lose myself”. Den kom tidigare i år och spelades in i deras kombinerade replokal och studio i Bjurholm. Låten känns lite som en mix av Bonnie Raitt, Fleetwood Mac och Sheryl Crow och lanserades med en stilren ”live i studion”-video som visar att Halm är äkta vara.

Känner på låtarna

När vi träffar dem i deras studio i Bjurholm, cirka fem mil från Umeå, har de bara en timme tidigare återvänt från en Norgeturné där de bland annat känt på lite nytt material.

Det Västerbottensbaserade Americanabandet Halm är numera en trio och arbetar just nu på material till sitt tredje album. De testar låtarna live för att se hur de tas emot och hur de känns att spela. ”Efterhand görs små ändringar som betyder mycket”. Från vänster: Lisa Johansson, Johanna Sandgren och William Ignberg.

– Vi kollat hur det har känts att spela och hur publiken svarat på låtarna. Vi kunde ändra de små detaljer som tillsammans gör stor skillnad i slutändan, säger William. Vi är ett liveband – allt får en extra nerv då.

– Efter ”Second skin” har vi fått lite andra influenser och även insett att vi kanske hade gått lite för långt ifrån ”the roots”, konstaterar Johanna.

Alla gruppens skivor är utgivna fysiskt, på egen etikett. Inför nästa album, som de ska spela in i början av 2023, tittar de, tillsammans med sin manager Daniel Josefsson, på nya samarbeten.

För få lokala ställen

Hur ser det ut med lokala spelställen?

– Droskan är bra, men Umeå saknar bra mellanstora ställen. Som det är nu är det antingen en pub eller den stora Idunteatern, säger Johanna. Svenskar är också lite sega när det gäller att ta sig ut och se livemusik. I Spanien var det mycket folk oavsett vilken veckodag det var.

– Där var det fullt drag och de kom verkligen för att se oss. Vi hade inga förväntningar, men det var väldigt bra – folk gick man ur huse. Vi gjorde 13 gig på 14 dagar och det var ett par veckor innan jul. Då brukar det vara dött i Sverige. Det var etablerade livescener, där folk visste att det vankades bra musik, säger William. ▶

Lisa Johansson har växlat från mandolin och piano till att spela elektrsk och akustisk gitarr. Liksom Johanna sjunger hon både lead- och stämsång. Liksom sina kollegor har hon en varierad musiksmak, dock med betoning på äldre artister. Favoriterna är både tung hårdrock, sydstatsrock och singer-songwriters.

Johanna Sandgren sjunger och spelar banjo, gitarr och munspel. Privat jobbar hon på Lizas Mark & Trädgård, där även bandkollegan Lisa börjat. Johanna har nyligen köpt ett hus i Degerbyn, där hon hoppas kunna skapa en inspirerande stämning och miljö som uppmuntrar till allehanda musikaliskt skapande.

Personligt

LISA JOHANSSON
INSTRUMENT: Sång och gitarr. Tidigare mandolin och piano.
FÖDD: 1996 i Ytteråträsk, sex och en halv mil norr om Umeå.
BOR: Umeå.
FAMILJ: Sambo.
UTBILDNING: Musikgymnasium.
CIVILT JOBB: Musikanten och Lizas Mark & Trädgård, fast det är inte jag som är ”den” Lisa.
HOBBIES: Hantverk, fotografi och motorsågning.
FAVORITGITARRISTER: Lindsey Buckingham, Tony Iommi, Joni Mitchell och Rory Gallagher.
FAVORITBAND/ARTISTER: Black Sabbath, Neil Young, Allman Brothers.

Personligt

JOHANNA SANDGREN
INSTRUMENT: Sång, gitarr, banjo, munspel.
FÖDD: 1996 i Bodbyn (två mil utanför Umeå).
BOR: Har köpt ett hus i Degerbyn, som ligger intill min hemby.
FAMILJ: Mamma, pappa, bror.
UTBILDNING: Musikgymnasium.
CIVILT JOBB: Lizas Mark & Trädgård.
HOBBIES: Musik, både att skapa musik och att lyssna. Luffa runt, snickra på ”gårn”, silversmide.
FYRA FAVORITVOKALISTER: Stevie Nicks, Joni Mitchell, Chris Whitley, Bonnie Raitt.
FAVORITGRUPPER/ARTISTER: Fleetwood Mac, Tom Petty & the Heartbreakers, Elton John, The Band.

”Att få få turnera flera gånger om året, skriva och spela musik med människor man tycker mest om. Det är lyxigt.”

▶ Att det är ont om spelställen gäller hela Sverige. Det är svårt att vara turnerande akt. Ibland ramlar de på favoritställen som Garage Bar i Höganäs och Pustervik i Göteborg. I Stockholm har de spelat på Engelen, Bryggarsalen och Southside Pub.

– Moskus i Trondheim, där vi spelade i går, var sjukt bra. Maxkapacitet på 80 personer och fullt fokus på vad som händer på scenen, säger William.

Hur fördelar ni sången i bandet?

– Johanna och jag vill sjunga lika mycket – eller lika lite! skrattar Lisa.

– Fast det roligaste är att sjunga ihop, konstaterar Johanna, väl medveten om hur bra deras stämmor harmonierar.

Det känns som om tiden har kommit ikapp dem.

Föredrar vinylformatet

– Vi kör mycket boots och bootcut-jeans och för två år sedan blev även det modernt. Vi spelade i Trondheim i går och sålde bara vinyl. Och det var mest unga människor som handlade. Vi föredrar också vinyl.

Av ljudskäl, för att det är snyggare eller för all information man får på omslaget?

– Allt det där, säger Johanna.

– Man finner också ett helt annat lugn i att lyssna på en lp, säger William. Man håller inte på och zappar mellan låtar. Jag har lättare att koncentrera mig. Lyssnar man på strömmad musik är det lätt att man blir distraherad av annat, menar William.

– Vi tänker på ett album som ett konstverk, med en dramaturgi. En resa, säger Johanna.

Vad har ni för mål?

– Egentligen lever vi vår dröm redan nu, konstaterar Johanna. Att få få turnera flera gånger om året, skriva och spela musik med människor man tycker mest om. Det är lyxigt.

William nickar instämmande.

– Jag vill egentligen bara ha mer av det vi har. Mer tid tillsammans. Fler spelningar. Att få vara i den här bubblan ännu längre perioder än i dagsläget. Inte behöva gå till jobbet dagen efter en Norgeturné.

Till sist: varför heter ni Halm?

Johanna har fått frågan förr.

– Hö var för kort! □

NYHETER PÅ CD & LP!

ginza.se

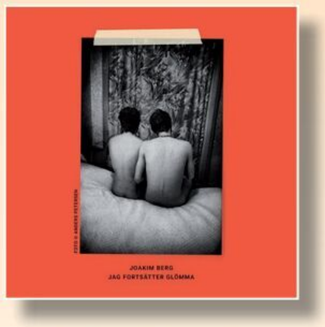

Joakim Berg: Jag fortsätter glömma 2022
CD 82969 ..... 159kr

Dom Som Aldrig Ger Upp/ En Hyllning Till M Lindberg
CD 79883 (Digi) **..... 159kr**

Erika Jonsson: Rootless 2022
CD 25600 (Digi) **..... 169kr**

Svenne Rubins: I fritt fall uppåt 2022
CD 21981 (Digi) **..... 159kr**

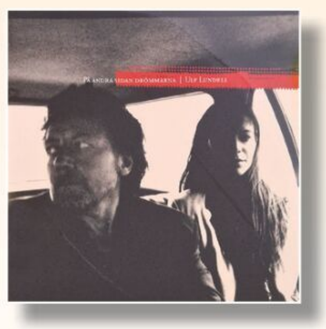

Ulf Lundell: På andra sidan drömmarna
3LP 83772 (Ltd) **..... 599kr**

Noice:
Först. Sist. För alltid.
CD 70722 ..... 179kr
2LP 70716 ..... 359kr

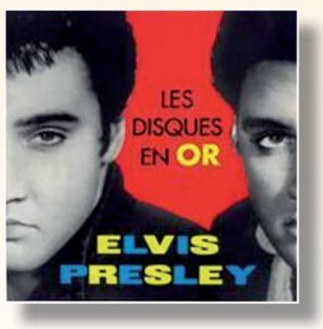

Elvis Presley: Les disques en or d'Elvis Presley
3LP 67558 ..... 679kr

Rolling Stones:
Singles 1963-66
18 7" 84001 ..... 1649kr

Kiss: Off the soundboard/ Live at Donington 1996
2CD 79545 ..... 279kr
3LP 79531 ..... 659kr

BESTÄLL VÅR STORA KATALOG - VI SKICKAR DEN GRATIS!

Ginza AB • Fåglum • 465 81 NOSSEBRO • kundservice@ginza.se • Kundtjänst telefon 0512-299 50

STRÖMKABLAR
Vi har flera olika fabrikat på strömkablage, såsom Puritan Audio Labs, RAMM Audio, Gotham Audio, NetzoCables m.fl

NETZOTECH
Nyutvecklad kabel med extremt låg kapacitans, 23 pF/m! Kombinationen av koppar och silver ger bra svärta i ljudet. Kabeln är inbränd med BIT-behandling, vilket motsvarar minst 1000 tim drift.

LUKASE
AUDIO & COMPONENTS

LUKASE OAK HI-FI RACK
Tillverkad av oljad solid ek. Varje hylla har en egen avdämpare i naturgummi, för att isolera bort vibrationer.

Finns i flera olika utföranden.

Tillverkad på Gotland!

NETZOTECH PRO-HIFI POWER STRIP
Passar i tuffa studiomiljöer samt för krävande hemmabruk. Tillverkad för att eliminera jordslingor. Monteras med valfri stickkontakt som Spura, ETI Research, Gotham Audio, PCE, RAMM Audio mfl...

PURITAN AUDIO LABS.
Strömrenare designad för att begränsa störningar. Finns i flera storlekar.

För mer information, priser och beställning besök **www.lukaseaudio.se**

Porcupine Tree – återkomsten

I slutet av juni återvände de progressiva britterna Porcupine Tree med ”Closure/Continuation”. Detta efter en tolv år lång paus. Den 27 oktober kommer de till Sverige för en konsert på Avicii Arena. Möt Steven Wilson, ett självutnämnt kontroll-freak som säger sig ha blivit bättre på att samarbeta.

Av Anders Lundquist (text), Arkiv (foto)

Porcupine Tree är tillbaka som trio – åtminstone på skiva. Från vänster: Gavin Harrison (trummor), Steven Wilson (sång, gitarr, bas) och Richard Barbieri (keyboards).

Porcupine Tree startade som ett enmansprojekt av multiinstrumentalisten Steven Wilson, som då var 20 år gammal. Gruppnamnet är en nonsensartad ordlek: porcupine betyder piggsvin och pine tree betyder tall. 1993 blev de ett riktigt band, då Wilson kompletterades av Richard Barbieri (keyboards), Colin Edwin (bas) och Chris Maitland (trummor). Wilson upplöste dock gruppen – eller var det bara en paus? – ett år efter utgivningen av gruppens tionde studioalbum 2009 års album ”The incident”.

Nu är de tillbaka. Tre av Porcupine Trees tidigare medlemmar medverkar på det nya albumet: Wilson, Barbieri och trummisen Gavin Harrison, som ersatte Maitland 2002.

På ”The incident” (2009) kände Steven Wilson för första gången att han och Porcupine Tree hade börjat upprepa sig. Året därpå lade han gruppen på is för att fokusera på sin solokarriär.

Barbieri hade innan han gick med i Porcupine Tree bland annat ett förflutet i gruppen Japan. Harrison har under de senaste 20 åren blivit den progressiva rockens hetaste och mest efterfrågade trummis, detta trots att han inte är så förtjust i genren. Hans fusioninspirerade, kirurgiskt precisa spel har mer gemensamt med Dave Weckl än med Phil Collins.

Ovanlig rockstjärna

Steven Wilson själv är en ovanlig rockstjärna. Det är lätt att föreställa sig honom som en av klassens nördar. En sådan som hellre satt hemma och läste, lyssnade på skivor och tittade på film, än försökte ragga brudar eller göra flest fotbollsmål. Han använder inte droger, bortsett från lite alkohol. Hans låttexter handlar om saker som konsumtionshets, religion, samhällets maktstrukturer och människosläktets generella förmåga att sabotera ”sin” planet. Att texterna är problematiserande rimmar bra med hans musik, som ofta är sorgsen eller arg, även om han då och då gör rakare pop.

Det sorgsna respektive arga har Wilson också gemensamt med den grupp som har betytt mest för honom: Pink Floyd. I sina intervjuer – analytiska och resonerande, men inte i avsaknad av humor – uppvisar Wilson likheter med andra ”tänkande” brittiska artister. Han har också gjort sig känd för att mixa om klassiska album med akter som Jethro Tull, Yes, Black Sabbath, Free, Roxy Music och XTC.

Utan kompromisser

Wilson är på ett strålande humör när jag inleder vår Zoomkonversation med att säga att ”Closure/Continuation” känns som en vital återkomst.

– Tack! Jag känner själv att det är ett av våra mest kompromisslösa album.

Innebär det att det finns skivor där ni kompromissade?

– Kompromiss är kanske fel ord, men när vi gjorde ”The incident” fick jag en känsla av att vi började upprepa oss och ▶

Så här kunde det se ut när man upplevde Porcupine Tree live på 00-talet. På den stundande turnén kommer kärntrion Steve Wilson, Gavin Harrison och Richard Barbieri att kompletteras av två livemusiker: gitarristen Randy McStine och basisten Nate Navarro. De två senare är dock inte officiella medlemmar i gruppen. Den 27 oktober spelar Porcupine Tree på Avicii Arena i Stockholm.

▶ då framför allt jag själv, i mitt låtskrivande. Om jag ska ge mig själv credit för något, så är det att jag insåg detta innan det blev problematiskt. Alla som har följt mig, vet att jag strävar efter att utvecklas, gå vidare och göra annorlunda saker.

Du var även trött på tunga riff?

– Ja – och det var jag själv som hade introducerat dem i bandet. Att ha hårda inslag skapade en intressant crossover-effekt, många metalfans upptäckte oss, men jag har tröttnat lite på det. Om jag känner att ett riff har något att tillföra, så kommer det med. Det finns ett par stycken på det nya albumet – i ”Rat’s return” och ett parti i mitten av ”Harridan”.

Viktigt varumärke

Med tanke på hur många som har tjatat om en återförening av Porcupine Tree och hur trött på detta Wilson hann bli, kan man bara föreställa sig hur det är för en person som Robert Plant. Porcupine Trees medlemmar är dock mer anonyma.

– Jag har insett att många inte vet, eller bryr sig, om vilka som är med, så länge det är rätt varumärke. Det är lite sorgligt. På plussidan kan man dock säga att vi hade byggt upp ett namn som människor förknippar med integritet och ett unikt, distinkt men ändå experimentellt sound. Det är inget man kan planera eller tvinga fram, men på något sätt lyckades vi.

Den nya skivan är första gången som medlemmarna har samarbetet redan på skrivstadiet.

– Tidigare har jag kommit in med 80 procent av materialet färdigt. Efter mina soloplattor har jag mindre behov av det. Det vore ingen poäng med en återförening om inte alla bidrog. Nu fanns en möjlighet att konfigurera om skapandeprocessen.

Allt började väl med med att du och Gavin jammade fram idéer, med dig på bas?

– Ja. Det första man hör på skivan, den funkiga basgången och 5/4-delskompet, visade en väg framåt. Gavin älskar annorlunda rytmer och tar aldrig den mest uppenbara vägen, vilket inspirerar mig att tänka annorlunda. Richards kunde ge mig färdiga stycken som jag sedan dekonstruerade och adderade saker till. En mer jämlik fördelning.

Släppte kontrollen

Var det svårt för dig att släppa kontrollen?

– Nej. Jag är ett kontrollfreak, men njöt faktiskt av att inte behöva känna ansvar för allt. Det är väl ett resultatet av erfarenhet och ålder. Eftersom jag har en solokarriär – jag har redan skrivit klart mitt nästa soloalbum – uppskattar jag samarbetet med de andra mer. Vi hittar gemensam mark där vi kan mötas. Det exkluderar en del idéer, inklusive mina, men inkluderar tillräckligt mycket från alla, eftersom vi bara är tre personer.

Jag intervjuade Richard Barbieri för några år sedan och han var ganska bitter över hur det hela hade slutat. ”Steven ville bli en popstjärna”, sa han bland annat. Vad har du att säga om det?

Wilson ger ifrån sig ett besvärat skratt.

– Ingen kommentar.

Jag blir också tyst. Ett beprövat knep om man ska få intervjuoffret att prata. Det visar sig fungera även denna gång.

– Vi har … Richard har förstås en annan syn på det där i dag. Att jag ville bli en popstjärna var ett missförstånd. Jag har alltid älskat popmusik och under vissa delar av min solokarriär har jag dragit åt pop, i andra fall mer konceptuella verk. Jag antar att Richard sa det runt ”To the bone”. Det var mer av en popskiva.

Han menade nog snarare att du ville bli en stjärna.

– Absolut! Det vill jag fortfarande. Samarbeten faller sig inte naturligt för mig. Jag gillar dem om jag tillåter mig själv att släppa loss, men vill helst ha både kontrollen och uppmärksamheten. Det var också så Porcupine Tree började. Jag gjorde allt själv. När jag var ung satt posters av Prince på min vägg. Jag ville *vara* Prince. Inte för att jag hade hans talang eller karisma, men popstjärnegrejen kändes magisk. En del av mig älskar fortfarande den idén. □

Gavin Harrison kom med i Porcupine Tree 2002 och stannade tills de tog en paus åtta år senare. På senare tid har han uppmärksammats för att ha arrangerat alla slagverk för den version av King Crimson som hade tre trummisar (han var en av dem) och som medlem i The Pineapple Thief.

Porcupine Trees "keyboard wizard", Richard Barbieri, blev först känd som medlem i det brittiska bandet Japan, som initialt existerade 1974-1982 och sedan en kortare period runt 1990 under namnet Rain Tree Crow. Han har också haft en rad egna projekt samt producerat Lustans Lakejer.

"Jag är ett kontrollfreak, men njöt faktiskt av att inte behöva känna ansvar för allt. Det är väl ett resultatet av erfarenhet och ålder."

Personligt

STEVEN WILSON.
FÖDD: 1967.
BOR: London, England.
FAMILJ: Fru, en hund som heter Bowie.
INSTRUMENT: Sångare och multiinstrumentalist.
GRUPPER: Solokarriär (sex studioalbum hittills), Porcupine Tree, No-Man, I.E.M., Bass Communion, Blackfield, Storm Corrosion.
AKTUELL MED: Porcupine Tree och självbiografin "Limited edition of one". Har producerat: Marillion, Opeth med flera.
HOBBIES: Alla mina hobbies är relaterade till musik. Jag köper mycket musik på vinyl och ser mycket på film.
FAVORITMUSIK: Pink Floyd är det uppenbara namnet, de var och är "mina Beatles". Bortsett från dem vore det lättare att säga 30 namn än tre. Det får bli XTC, Abba och Karl-Heinz Stockhausen. Den sistnämnde tänkte på saker som surround sound långt före alla andra.

Wilsons favoriter

Porcupine Tree har släppt elva studioalbum. Vi bad Steven Wilson välja sina tre favoriter:

In absentia (2002)

En viktig faktor när det gäller hur lyckat ett album med Porcupine Tree – och även mina soloskivor – har blivit är hur starkt konceptet bakom skivan är. Jag har alltid varit väldigt fokuserad på idén att varje album har en känsla av flow och tar med lyssnaren på en resa. En "film för öronen" om man ska använda en cinematisk analogi. Den har också några av våra mest populära låtar, som "Trains" och "Blackest eyes".

Fear of a blank planet (2007)

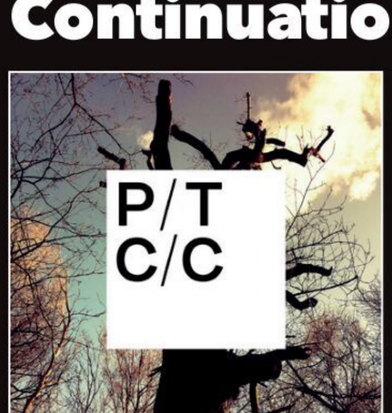

Den här hade ett starkt koncept. Den var väldigt fertil och inspirerande, rent idémässigt och låtskrivarmässigt. För mig representerar alla tre albumen den bästa balansen mellan bandets olika kreativa aspekter: Gavins rytmiska komplexitet och precision, Richards begåvning när det gäller ljuddesign, stämningar och atmosfärer och mitt låtskrivande, mina arrangemang och känsla för struktur – att skapa låtar av det. Den här plattan har också några av våra mest uppskattade låtar, som "Anesthetize".

Closure/ Continuation (2022)

Det känns mycket givande att återkomma till Porcupine Tree efter att ha haft en mängd projekt med andra musiker, för det bär alltid frukt. Jag tror att man kan höra att vårt nya album är gjort av Porcupine Tree, men jag tror också att musiken har en fräschör som den inte hade haft om vi inte hade jobbat med andra. Tiden kommer att avgöra om det här albumet är ett av våra bästa, men just nu känns det som ett av våra bästa.

Rock'n'Recensioner

LP, CD, DVD BLU-RAY & BÖCKER

Av Jörgen Holmstedt: **JH**
Anders Lundquist: **AH**

Betyg 1-5

1 skiva: Underkänd
2 skivor: Bättre kan ni
3 skivor: Bra
4 skivor: Kolla in den
5 skivor: Världsklass

DIGI Finns endast digitalt.

Den omotiverade, den uppgivne, den entusiastiske, den otålige: Beatles 1969.

Med reservation för ändringar

Nysläppt

Black Stone Cherry *Live from the Royal Albert Hall… Y'All* (2-lp, cd+bluray, Mascot).

Juli

29 Cirkus Prütz *Blues revolution* (cd, lp, Metalville), **Little Feat** *Waiting for Columbus: Super deluxe edition* (box, Rhino).

Augusti

19 Walter Trout *Ride* (cd, lp, Provogue), **David Paich** *Forgotten toys* (cd, Mascot).

September

2 King's X *Three sides of one* (lp, cd).
9 Ozzy Osbourne *Patient number 9* (cd, lp, Sony), **Kiss** *Off the soundboard: Live in Des Moines 1977* (2-lp, cd).
23 Wilmer X *Mer för dina pengar* (cd, lp, Universal), **Buzzcocks** *Sonics in the soul* (cd, Cherry red).
30 Alice Cooper *Live from the Astroturf* (dvd, cd, bluray, vinyl, Ear).

Oktober

28 John Norum *Gone to stay* (cd, lp, Gain).

På gång

KSMB *coverskiva* (cd, lp), **Future Elephants?** *The past was a blast… the future is over* (cd, lp, S-Rock/Border).

Mot alla odds

The Beatles *Get back* (Universal) ●●●●

BLURAY+**DVD** Alla som någonsin spelat i band, eller har det minsta intresse för gruppdynamik, har mycket att hämta när pophistoriens största grupp tillåter ett filmteam att dokumentera en grupp i kris.

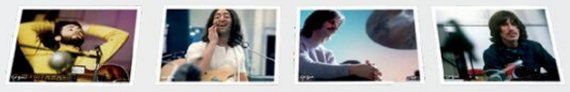

En frustrerad **McCartney** försöker blåsa liv i projektet utan att bli för bossig, medan **Lennon** känns omotiverad, **Harrisons** uppsyn utstrålar uppgivenhet (han lämnar till och med bandet under inspelningen) och **Ringo** sitter mest och väntar på att få spela. Det låter inte så spännande, men även det som kan verka vara longörer bidrar till att göra höjdpunkterna magiska: **Billy Prestons** positiva energi. **Maccas** naturliga musikalitet. **Lennons** humor. **Ringos** tålamod. Jammen. Gliringarna. Vänskapen. Och förmågan att, mot alla odds, få ihop ett album och ett gig.

Det kunde ha varit över där. Då gjorde de "Abbey road". **AL**

Nyskild man lagd på is.

Skilsmässorock från förr

Neil Young & Crazy Horse *Toast* (Warner) ●●●●

CD **LP** "Toast" spelades in runt år 2000. Majoriteten av materialet handlade om den stundande skilsmässan och lades på is då **Young** fann det för deppigt. Nu är det släppt och som vanligt överträffar Youngs arkivutgivningar hans nya musik. Många av hans "outgivna" album rymmer material som redan har hunnit släppas på andra album – i det här fallet på "Are you passionate?" (episka "Comin' home", samt andra versioner av ytterligare tre spår). Men bra är det! **AL**

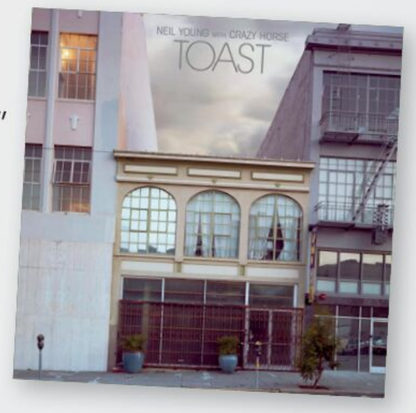

Visst ser Alan ut att ha skärpt till sig? Nya albumet är ett steg framåt, jämfört med sist.

Har skärpt sig

Alan Parsons *From the new world* (Frontiers/Playground) ●●●

CD **LP** Efter den ganska avslagna "The secret" känns det som om producentlegendaren **Parsons** har skärpt till sig och gjort ett album som ligger närmare **Alan Parsons Projects** mer minnesvärda stunder: ganska lättsmält popmusik som gränsar till musikal, men ofta är förklädd till prog. **David Pack** och **Tommy Shaw** sticker ut vokalt och produktionen är piggare. Det är dock omöjligt att inte sakna **Eric Woolfsons** låtskrivande och **Ian Bairnsons** smakfulla gitarrspel. **AL**

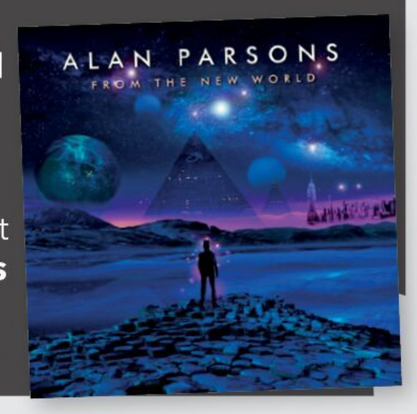

Kaos och spelglädje

Thin Lizzy *The boys are back in town – live at the Sydney Opera House October 1978 + **Phil Lynott** – Songs for while I'm away*
(Universal) ●●●●

BLURAY + **DVD** + **CD-BOX** Trots att **Thin Lizzy** stod på topp 1978 rådde det ett visst kaos i gruppen. När bandet nådde Sydney för den här filmade konserten (även inkluderad på cd) var trummisen **Brian Downey** tillfälligt ersatt av **Mark Nauseef**, medan **Gary Moore** just hade tagit över från **Brian Robertson**. Ändå brinner killarna av spelglädje, i den klassikerstinna "Live and dangerous"-repertoaren. Fem tidigare outgivna låtar har tillkommit sedan tidigare utgåvor, bland annat en bländande "Still in love with you". Ljudet är förbättrat, och för det mesta även bildkvaliteten.

Dokumentärdelen om bortgångne ledaren **Phil Lynott**, "Songs for while I'm away", saknar några viktiga personer (från Lizzy medverkar bara **Eric Bell** och **Scott Gorham**). Det vägs dessbättre upp av att flera släktingar och bekanta framträder för första gången. Fokus ligger klokt nog på människan och musikern Lynott, och inte hans uttjatade missbruk. Paradoxalt nog känns objektet märkligt frånvarande. **JH**

"Are you out there?" Alltid lika hängivne Phil Lynott var främst den som räddade Thin Lizzy 1978, då halva bandet försvann i en hast.

Vi saknar dig, Dusty. Tack för alla ljuvliga basgångar.

Tack för allt, Dusty

ZZ Top *Raw* (BMG) ●●●

CD **LP** Inför dokumentären om **ZZ Top** gjordes en "publikfri" livesession. Nu har det bästa samlats på ett album. **Billy Gibbons** och **Dusty Hill** (R.I.P.) är här i god form, medan trummisen **Frank Beard** på grund av tidigare missbruk har mindre snärt än förr. Kanske är det därför trummorna har ett "blötare", mindre avslöjande sound än gruppens tidiga album. Låtskatten går dock inte av för hackor och den interna bandstämningen är god, även utan närvarande publik. **AL**

Charmigt "dumsmarta"

Sator *Return of the Barbie-q-killers* (Wild Kingdom/Sound Pollution)
●●●●

CD **2-LP** Nu samlar **Sator** majoriteten av de covers de har spelat in sedan förra coversamlingen "The Barbie-q-killer Vo. 1", som kom ut 1994. Det handlar om 24 låtar på cd och 29 på dubbelvinyl, de flesta ganska obskyra i original. Fokus ligger på perioden 1976–1981 och bland de band som tolkas märks The **Young Lords**, **Darby Crash Band**, **The Normals**, **Redd Kross**, **Devo**, **Blitzkrieg Bop**, **999**, **The Waves**, **Pointed Sticks**, **Zero Boys**, **The Last**, **Unnatural Ax**, **White Flag**, **Screamers** och **The Go-Go's**. Låtarna är oftast korta, snärtiga och ibland charmigt "dumsmarta" och energinivån är på topp nästan rakt igenom, med arga, roliga och bagatellartade käftsmällar. Ösiga låtar med catchy melodier är som bekant deras forte, men intressantast blir det när de går utanför sin bekvämlighetszon för mer experimentell musik. **AL**

På span efter Barbie-q-killers, grabbar? Sator presenterar 29 sådana, på färskpressad dubbel-lp.

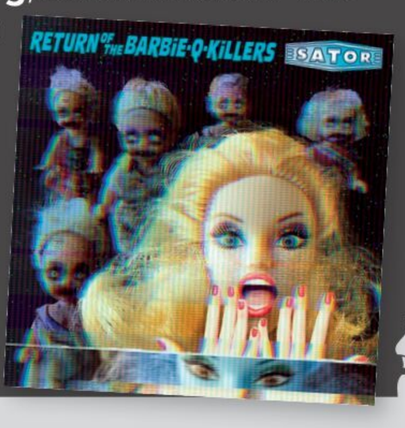

Jeff, uppriktigt sagt, vad är det du och andra rockstjärnor tycker att Depp har att tillföra er?

(Depp)igt

Jeff Beck and Johnny Depp *18* (Warner) ●●

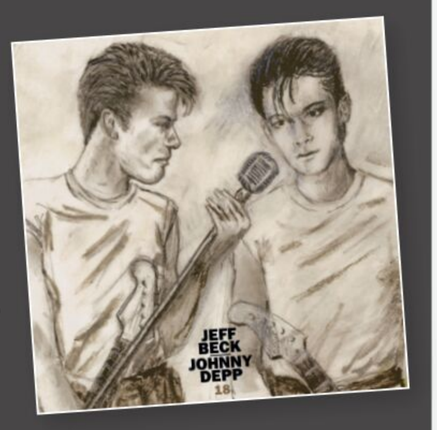

CD LP Ett oväntat samarbete: världens kanske mest sofistikerade och beundrade elgitarrist och en sliten skådis som inte kan spela, men som sjunger hjälpligt när han stannar inom ett begränsat register. Läckra instrumentalare varvas med vokalt. Både 60-talscovers och någon sorts försök till industrirock med patetiska texter.

Även i sånglåtarna är det **Becks** unika spel som är behållningen. **Depp** är inte så dålig som de säger, men har inget här att göra. **AL**

The Fixx: artrock, arenavibbar och new wave. Det vill säga bra.

Som på 80-talet – fast bättre

The Fixx *Every five seconds* (Imago) ●●●●

CD LP **The Fixx** är ett ganska eget band. Lite artrock, lite arena-vibes och en del new wave av det mer keyboarddominerade slaget. Det nya albumet är deras första på tio år. Producenten **Stephen W. Tayler**, som var ljudtekniker och mixare på deras fyra första (**Rupert Hine**-producerade) album, vet hur man får medlemmarna att trivas. Soundet doftar farligt mycket 80-tal (ibland låter det **Simple Minds**, **U2** eller **INXS**, fast bättre), men framförandena är vitala. **AL**

Zappa sinar aldrig

Frank Zappa *Erie* (Universal) ●●●●

6CD-BOX **Frank Zappas** valv med outgivna inspelningar kommer nog inte att sina under vår livstid. Efter ett antal välgjorda och matiga boxar från 70-talets första två år är det dags för en box med liveinspelningar från åren 1974 och 1976, gjorda i Erie, Pennsylvania. Tre kompletta konserter, samt bonusmaterial från samma turnéer. Tre separata sättningar, alla givetvis fulla av talang. Essäer analyserar musiken och förklarar omständigheterna kring gigen. **AL**

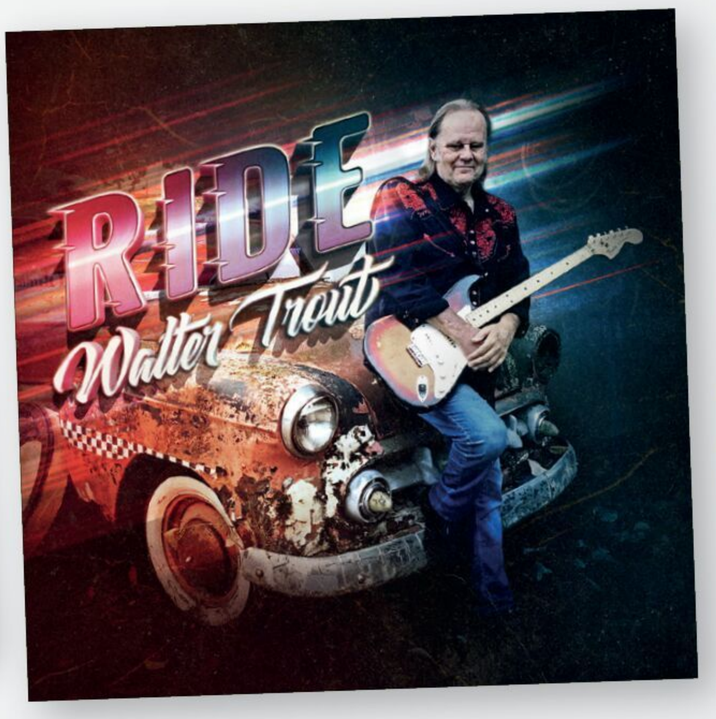

Förtjänar respekt

Walter Trout *Ride* (Provogue) ●●●

CD LP **Walter Trout** visar på sitt senaste album upp en ovanligt stor bredd. Melodierna är mer varierade än vanligt och i titelspåret finns en lätthet som man annars oftast förknippar med **Allman Brothers**, **Tedeschi Trucks Band** och **Grateful Dead**. Pandemin tycks också ha gett texterna en mer filosofisk och eftertänksam infallsvinkel. Oavsett om det handlar om ålder, vishet eller erfarenhet, förtjänar Trout respekt som fortsatt utvecklas även som 70-plussare. **AL**

De både låter och ser ut som om de verkade på 70-talet. Men några udda inslag skulle inte skada Lugnet.

Bra – men inget nytt

Lugnet *Tales from the great beyond* (Pride & Joy Music) ●●●

CD LP **Lugnet** levererar alltid tight och välljudande hårdrock med 70-talsrötter (**Sabbath**, **Purple**, **Zeppelin** med flera). Allt framförs med pondus och **Johan Fahlberg** har en imponerande pipa som erinrar om både **Geoff Tate**, **David Coverdale** och **Ronnie James Dio**.

Dock känns det mesta ganska välbekant. En vällagad anrättning – men fler udda ingredienser hade inte skadat. Det enda som överraskar är ett akustiskt stycke, som är mycket vackert. **AL**

Kan bli en modern klassiker

Tedeschi Trucks Band *I am the moon 1: Crescent* (Fantasy/Universal)

●●●●

Ambitiöst är bara förnamnet: Tedeschi Trucks Bands mastodontprojekt.

CD **LP** Den första delen av ett ambitiöst projekt som täcker fyra album och ett filmprojekt. ”I am the moon” är inspirerad av persisk mytologi i allmänhet och poesi av **Nizami Ganjavi** i synnerhet. Pandemins känsla av isolering har också påverkat. Som alltid är **Trucks** en smått overklig gitarrist (i synnerhet i det avslutande spåret), medan hustrun **Tedeschi** alltmer känns som den logiska tronföljaren till **Bonnie Raitt**. Bandet tycks ha återhämtat sig från klaviaturspelaren och tvärflöjtisten **Kofi Burbridges** bortgång och hanterar alla stilar med spelglädje och finess.

När du läser detta har del 2, ”Ascension” släppts. Den 29 juli kommer ”The fall” och 26 augusti den avslutande delen, ”The farewell”. Då kommer det kompletta verket också ut i en deluxebox. Av del 1 att döma kan det bli en modern klassiker. **AL**

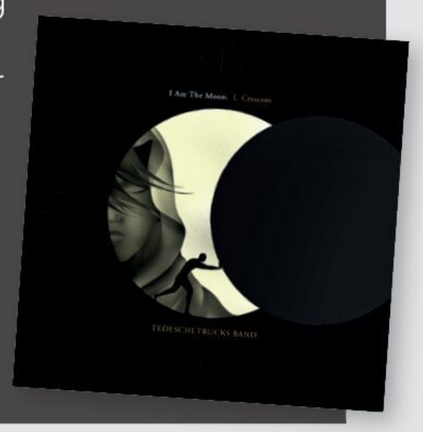

Montrose 1973, fr v Denny Carmassi (trummor), Bill Church (bas), Ronnie Montrose (gitarr) och Sammy Hagar (sång).

Van Halens förebilder

Montrose *I got the fire – complete recording 1973–1976* (Cherry Red) ●●●●

6CD **Montrose** gjorde den ballaste amerikanska hårdrocken 1973, på sitt hårdslående och självbetitlade första album. Vilket ösigt gitarrspel, och vilken rivig röst! **Ronnie Montrose** och **Sammy Hagar** var verkligen en dynamisk duo. Konceptet med raka, opretentiösa och upplyftande låtar inspirerade senare **Van Halen**. Tyvärr sjöng Hagar bara på två album, varav ”Paper money” blev svagare än föregångaren. Det blev två album till, av ojämn kvalitet.

I den här boxen får man de fyra originalplattorna och bonusmaterial, som demolåtar och härligt råa livespelningar för radiostationer. Debutskivan är värd en femma i betyg, medan resten får treor. Därav en fyra i snittbetyg. **JH**

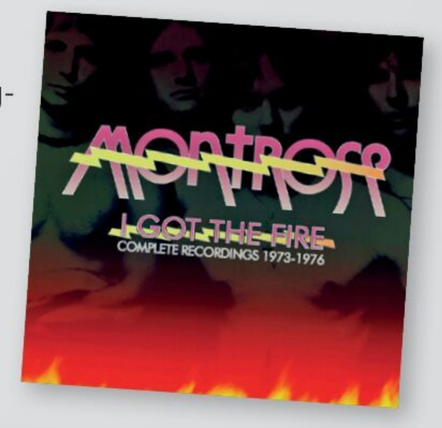

Än kan gubben. Graham Bonnet med gitarristen Conrado Pesinato (t v) och basisten Beth-Ami Heavenstone.

Oväntat bra

Graham Bonnet Band *Day out in nowhere* (Frontiers) ●●●

CD **LP** Det här är en blandning av grupperna denne underskattade sångare har gett röst åt, främst **Rainbow**, **MSG** och **Alcatrazz**. Oväntat bra, där några av låtarna till och med är lika starka som de han berikade oss med 1979–85. **Bonnet** sjunger imponerande bra för sin aktningsvärda ålder. Produktionen är dock inte av toppklass, men orkestrerade avslutningen med ”Suzy” är riktigt tjusig. **JH**

Lovande ynglingar

Godley & Creme *Frabjous days* (Cherry Red) ●●●

CD Redan innan **10cc** bildades var radarparet **Lol Creme** och **Kevin Godley** en duo (vilket de åter blev sent 1976). På dessa låtar från 1967–1969 visar de att talangen och sångrösterna redan var på plats, liksom den lekfulla blandningen av allehanda genrer. Det är begåvat, speciellt med tanke på upphovsmännens ringa ålder. Soundet är slående klart och troligen ommixat. De mer avancerade studioexperimenten ligger dock fortfarande några år framåt i tiden. **AL**

Här mår Clapton bra

Eric Clapton *Nothing but the blues* (Duck/Reprise) ●●●

DVD + **BLURAY** + **CD** **LP** **Eric Clapton** lever upp när han får spela blues. I mitten av 90-talet gjorde **Martin Scorsese** en tv-dokumentär om ”Slowhand” och dennes djupa relation till genren. Filmen rymmer intervjuer och liveinspelningar – två kvällar på Fillmore i San Francisco – där Clapton tolkar bluesklassiker, samt musikklipp och intervjuer med en rad legender.

Nu släpps filmen äntligen på bluray och dvd, samtidigt som skivan återutges på cd och lp. **AL**

Nationalteaterns Rockorkester turnerar 2022 under namnet ”Sista chansen”, vilket känns oroande. Bandet har emellertid officiellt INTE sagt att det är ett definitivt avsked. Från vänster: Håkan Nyberg, Ulf Stenberg, Ulf Dageby, Matilda Sjöström, Anders Möller, Kalle Gustafsson Jerneholm och Håkan Svensson.

Det var stor uppslutning när Nationalteaterns Rockorkester spelade. De höll sig på mattan … Trots den stora scenen på Festival Stage hölls sig musikerna nära varandra. Att det ser lite dimmigt ut, beror på att en maskin sipprar ut lite rök.

Livet är en FESTIVAL

Håll med om det – folk och fä!

Det kom cirka 46.000 besökare till Sweden Rock Festival i blekingska Norje den 8-11 juni. På scenerna stod alltifrån nykläckta band och artister till folkkära legendarer som hotar med att sluta spela rock'n'roll!

Rock'n'Roll Magazines chefredaktör berättar sin personliga upplevelse av de fyra festivaldagarna.

Av Peter Törnqvist (text & foto)

Overdrives besättning 2022 från vänster: Kenta Svensson, Janne Stark, Per ”PerilOz” Lengstedt, Johnny Granström och Kjell Jacobsson. Bilden togs i väntan på sjukpersonal, då Jannes högra axel hoppat ur led efter att sista låten ebbat ut och han skulle hoppa ner från scenen.

Lokala hjältar från Blekinge! Overdrive startade i Karlshamn 1980 och säger att det nu är dags att sätta punkt i bandets historia.

VA Rocks från Malmö fick öppna festivalen. Från vänster: trummisen Oliver Farkas, Klara Wedding (bas) och Ida Svensson Vollmer (gitarr/sång).

Siena Root har sedan bandet startades varit ute på en spännande resa och spelar dramatisk rockmusik med rötterna i rock från 1960- och 70-talen. Nästa platta heter ”Revelation” och släpps i augusti.

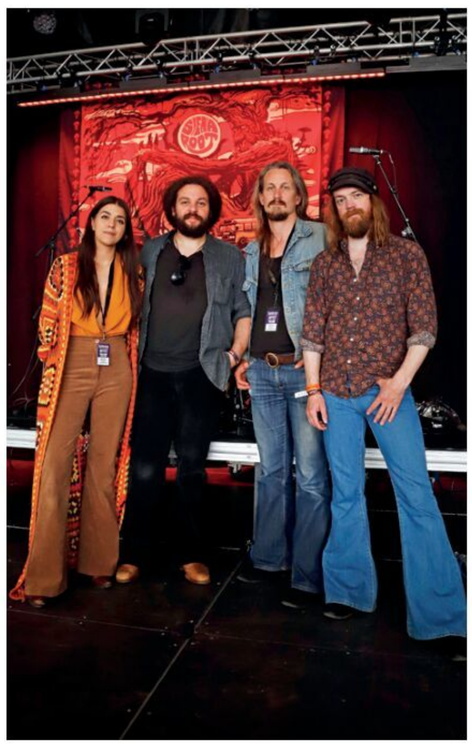

Siena Root i ”civila” kläder vid soundcheck. Från vänster: Zubaida Solid, Sam Riffer, Love Forsberg och Johan Borgström.

Först ut på scen är VA Rocks. En ung och taggad trio från Malmö rivstartar festivalen på Silja Stage. Influenserna från till exempel AC/DC och The Runaways hörs tydligt.

Bandet består i dag av Ida Svensson Vollmer (gitarr/sång), Klara Wedding (bas) och trummisen Oliver Farkas.

Hur var det att öppna festivalen?

– Obeskrivligt, fantastiskt! strålar Ida.

Har ni spelat här tidigare?

– Ja, via Studiefrämjandet 2014 och 2017, säger Klara.

– Detta var första gången på riktigt, tillägger Ida.

Gänget har god kontakt med andra musiker i Malmö.

– Vi har gjort en låt tillsammans med Pontus Snibb. På ”Bluesman” gör vi en duett. Dessutom har Jalle Lorensson gästat oss på munspel. Han ska ge mig munspelslektioner, säger Ida.

Får ni kramas med Wilmer X? Bandet är känt för att inte vilja kramas.

– Ha, ha, ha! Har jag inte hört – jag kramar dem i alla fall. Nisse Helllberg kan kanske vara lite svår …

Efter sommaren kommer de med ett nytt album.

– Det kommer att bli asbra!

Hårda bud

Nästa spelning på mitt schema är Karlshamnsbandet Overdrive på Rockklassiker Stage. De startade 1980 och av originalsättningen återstår idag Janne Stark, Kenta Svensson och Kjell Jakobsson. Efter några medlemsbyten genom åren ingår sångaren Per ”PerilOz” Lengstedt och basisten Johnny Granström i bandets sista sättning. Detta är nämligen sista året de spelar!

– Vi ska spela på Östersjöfestivalen också, bekräftar Janne Stark, med en grimas.

Det visar sig att Jannes högra axel hoppat ur led (!) när han hoppade ner från scenen för att hälsa och snacka med gamla vänner i publiken.

Janne biter ihop och säger:

– Det var kul som fan. Bra energi!

Många minnen

Janne Stark har för övrigt många minnen från SRF. Även som journalist när han skrev om embryot till det som skulle bli vad det är i dag.

– Bevakade Sommarfestivalen i Olofström 1992 åt en lokaltidning. Året därpå flyttades festivalen och fick namnet Karlshamn Rock Festival. Då var jag pressansvarig i många år och gjorde bland annat programbladet.

1998 flyttades festivalen till området i Norje där den fortfarande arrangeras. Året därpå ändrades namnet till Sweden Rock Festival.

Janne har lirat på festivalen med Overdrive tidigare på SRF och har gästat flera band där

genom åren. Det kommer sjukpersonal och tar hand om hårdingen. Jag är övertygad om att vi kommer att få se honom på scen i Norje fler gånger.

Dynamiska Siena Root

Hänger kvar backstage eftersom några av mina personliga favoriter börjar bära in sina prylar för att lira på samma scen. Siena Root bildades i slutet av 1990-talet och från den tiden finns basisten Sam Riffer och trummisen Love Forsberg kvar som ett bastant fundament. Första plattan ”A new day dawning”, ett utmärkt dubbelalbum, släpptes 2004 och därefter har det släppts plattor med flera medlemsbyten och gästartister på både scen och i studio.

I senaste sättningen finner vi gitarristen Johan Borgström och Zubaida Solid på sång och orgel.

– Jag var med lite på senaste plattan och helt på den kommande, säger Johan.

På bandets senaste album ”The secret of our time”, som kom 2020, sjöng Lisa Lystam. Nu är det Zubaida som tagit över både sång och orgel. Hon berättar att nya plattan ”Revelation” är klar. Släpps i augusti.

– Den visar ytterligare en sida av Siena Root. Vi gillar ju att jobba med dynamisk musik. Vi är breda, men det är från rockmusiken vi hämtar mest inspiration, säger Zubaida.

Halvakustiskt album ...

Sam berättar att han gärna hade gjort ett helt akustiskt album denna gång.

– Det blev 50/50. Jag är jävligt nöjd. En del vibbar från första plattan.

Tydligen är det många som har svårt för bandets svävande koncept med många medlemsbyten av gästartister och sångare. Zubaida är den femte ordinarie.

– Får hoppas det håller denna gången, säger Sam.

Love är fullt upptagen med att pyssla med många trumpinnar. Har inte tid att snacka. Verkar lite märkligt, men i slutet av showen fattar jag varför. Pinnarna börjar brinna och effekten blir dramatisk till ett mäktigt trumsolo. Tyvärr ingen sitar denna gång.

Huvudet fyllt med rock

Raska steg tillbaka till Silja Stage där Bonafide börjat lira. De rockar hårt. Sångaren och gitarristen Pontus Snibb har en stark röst som han maxar. Fattar inte att den håller en hel konsert, men det gör den. Malmöbandet har lirat på SRF fem gånger tidigare.

Sista låten är ”Fill your head with rock” som Pontus skrev speciellt för festivalens 25-årsjubileum. Det befnner sig drygt cirka 15.000 personer i publiken och många sjunger med!

– Det är speciellt att lira här, säger Pontus efter spelningen.

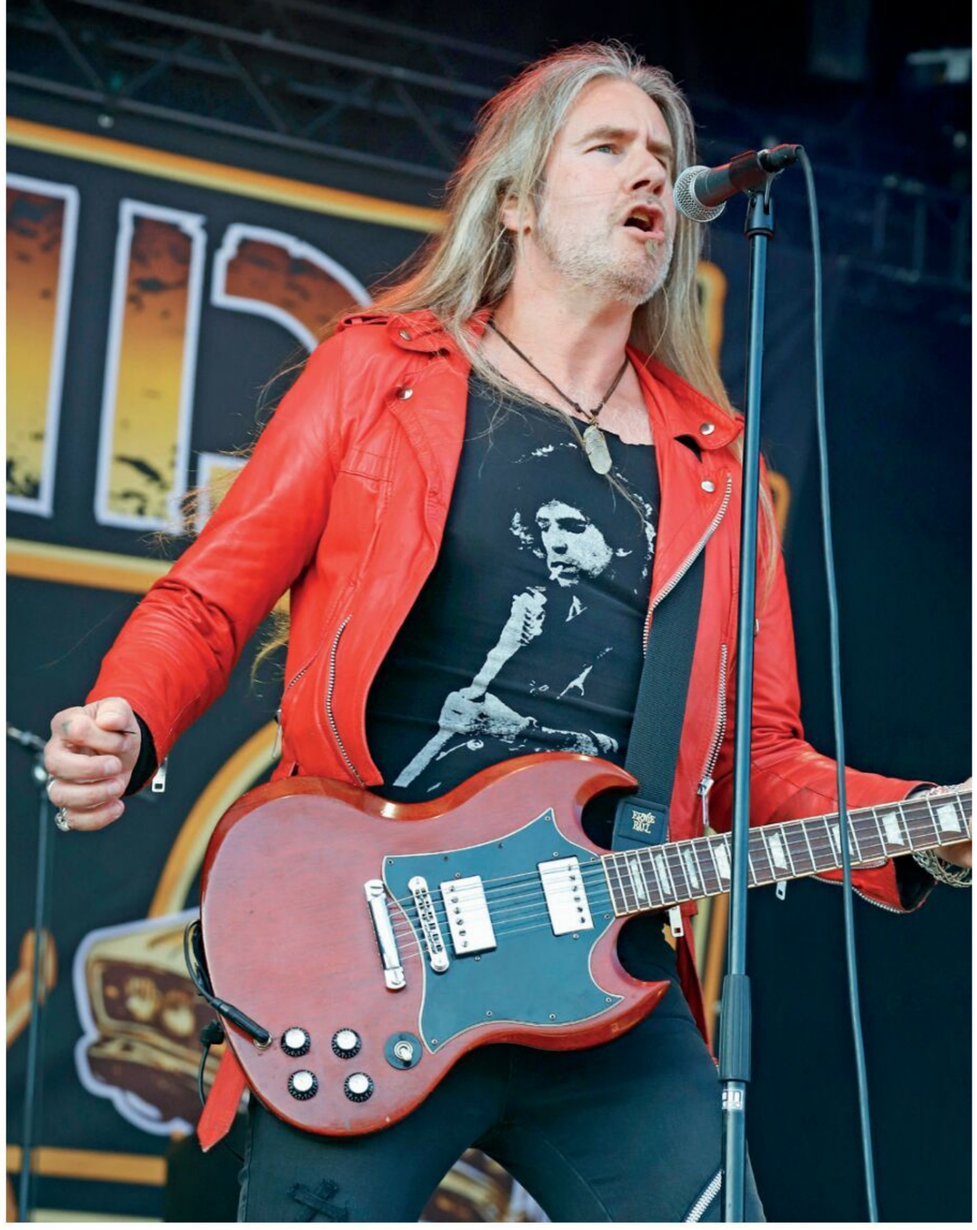

Ett svettigt Bonafide håller ställningarna efter spelningen. Från vänster: Niklas Matsson (trummor), Martin Ekelund (bas), Pontus Snibb (gitarr/sång) och Anders Rosell (gitarr).

Pontus Snibb i Bonafide ger alltid järnet. Publiken sjöng med i ”Fill your head with rock” som Pontus skrev speciellt för Sweden Rock Festivals 25-årsjubileum.

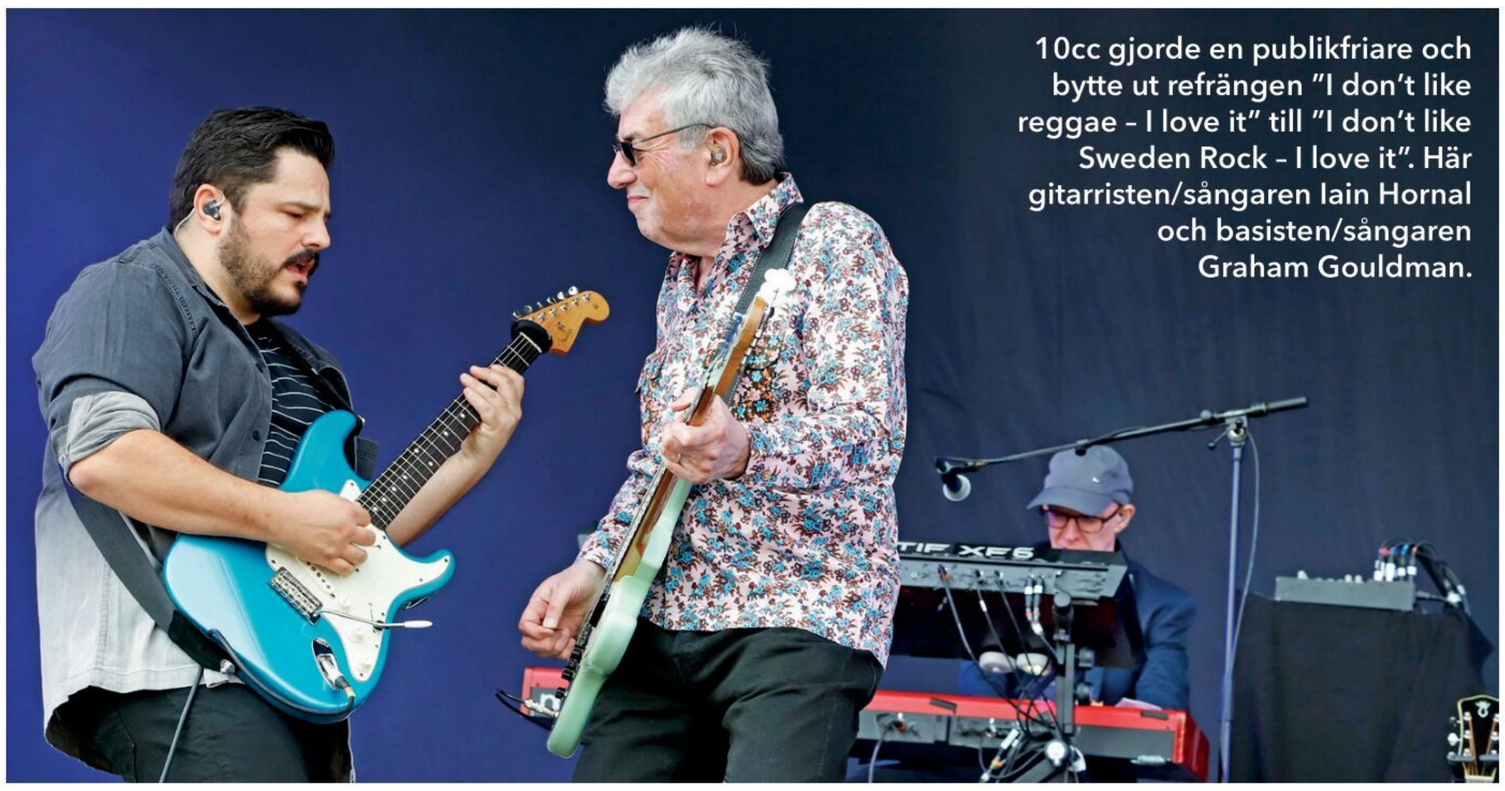

10cc gjorde en publikfriare och bytte ut refrängen ”I don’t like reggae – I love it” till ”I don’t like Sweden Rock – I love it”. Här gitarristen/sångaren Iain Hornal och basisten/sångaren Graham Gouldman.

Han och bandet ska stanna alla fyra dagarna.

– Ska träffa vänner som vi inte sett på flera år (pandemin). Vi bor i Nightlinern (specialbyggd buss) bakom festivalscenen.

Pontus ska dock rycka in och hjälpa sin far som ska spela ett par dagar senare.

– Ska hjälpa farsan att rigga trummorna.

Pontus är också trummis och son till Håkan Nyberg i Nationalteaterns Rockorkester.

Mastrat och klart

I övrigt har Bonafide ett inspelat album som ligger mastrat och klart.

– Vi väntar på att få släppa ”på det rätta bolaget”. Chips Kiesbye har producerat.

I väntan på Bonafides skivsläpp blir det framöver turné med Pontus Snibbs Wreck of Blues.

Avslutar onsdagen med att kolla lite band och gå en sväng på marknaden. Det finns tre-fyra skivsäljare på plats, så lite bläddrande blir det.

I efterhand var det ett dåligt beslut att inte kolla danska Volbeat. Enligt säkra källor var de väldigt bra.

Utmärkt ersättare

Väckarklockan ringer tidigt på torsdagen. Vill inte missa Ten Years After som går på Sweden Stage redan klockan 12.15. Bandet lirade på Woodstockfestivalen och fick sitt stora genombrott året därpå, då filmen om festivalen släpptes. Men, nu då? Den legendariske frontmannen Alvin Lee dog 2013.

Ric Lee på trummor och Chick Churchill på keyboard är ursprungliga medlemmar sedan 1966, då bandet bildades i England. Colin Hodgkinson har lirat bas i bandet med start 2014 och Marcus Bonfanti började sjunga och lira gitarr samma år. Både Ric och Colin har långa och imponerande cv:n med kända musiker de spelat med. De genomför ▶

Eluveitie är ett melodiskt death metal-inspirerat pagan/folk metalband från Schweiz. Kul att betrakta, men troligen inget för majoriteten av denna tidnings läsare.

Mycket entusiastiska anhängare till Eluveitie. Synd att man inte har något hår kvar, annars hade man kunnat hänga på …

Det betyder otur att önska en musiker lycka till inför en spelning. Därför sägs det ofta ”break a leg”. Ett uttryck som sagts till Dregen många gånger … ”Bröt benet för cirka nio veckor sedan. Hoppade och landade snett. Så nu får jag lira med denna ’Stormtrooper’- stövel. Men jag brukar fantisera att jag är Ace Frehley 1977”, säger Dregen. Gänget på bilden är medlemmarna i Michael Monroes band som han lirade med 2012-2014 och spelade in plattan ”Horns & Halos” med. Dregen gjorde ett gästinhopp på två låtar under årets festival med Michael Monroe och bandet. Från vänster: Sami Yaffa, Rich Jones, Karl Rockfist, Dregen och Steve Conte.

I ett stort tält hade flera tillverkare av instrument ställt fram prylar att testa. Här kunde man till exempel plugga in en Cort-gitarr i en Blackstar-förstärkare.

Nicke Andersson i Hellacopters levererar alltid. Han spelar även med sitt Imperial State Electric och är dessutom trummis i Lucifer.

Kanadensiska Lee Aaron blir 60 år 2022. Spelade senast på SRF 2011 och har en mycket stor skara med svenska fans i publiken.

▶ en utmärkt spelning inför en belåten publik!

Den 39-årige Bonfanti har en skön röst och det visar sig snabbt att han kan spela bluesrock. Han har en solokarriär parallellt och släpper album i eget namn under 2022. Det ska bli intressant att lyssna på!

Många hits

10cc kliver upp på stora Festival Stage och river av ett pärlband av hits från 70-talet. Av de fyra ursprungsmedlemmarna finns bara basisten och sångaren Graham Gouldman kvar.

I låten med refrängen ”I don’t like reggae – I love it” sjunger de ”I don’t like Sweden Rock – I love it” till publikens förtjusning.

Gruppen sägs ha fått sitt namn av att skivbolagsägaren Jonathan King kom på det i en dröm. En annan version är att det är det genomsnittliga måttet på en manlig ejakulering.

Jag gillar 10cc, men det blir lite avslaget eftersom huvudet är sprängfyllt med hård rock och blues. Gärna fler konserter med dem, men någon annan gång på en trevlig klubbspelning.

Gubben går fel

Klockan 17.15 marscherar jag med ett antal andra fotografer in i det så kallade ”fotodiket” mellan publiken och scenen. Där får man stå de tre första låtarna, därefter ska man avlägsna sig snabbt. Väntar på Devin Townsend, men blir väldigt överraskad när ett märkligt gäng på cirka tio personer rusar ut på scenen med en harpa, fiol, säckpipa, gitarrer, flöjter med mera. Trummisen hamrar på så in i helvete på baskaggarna. Känner hur något piskar mig på ryggen. Vänder mig om och ser ett gäng långhåriga gossar som svänger vildsint med håret.

Jag har klantat mig och står framför fel scen. Bandet heter Eluveitie. Ett melodiskt death metal-inspirerat pagan/folk metalband från Schweiz (kollade upp senare). I mina öron förfärligt, men det var intressant att titta på dem en stund.

Nationalklenoderna

På fredagen bubblar det i blodet … Ska träffa Nationalteaterns Rockorkester bakom stora festivalscenen. Har fått audiens! Jag är ju barn av vår tid och har lyssnat på deras plattor i över 45 år. Såg dem första gången på Roskildefestivalen för fyra decennier sedan.

Trummisen Håkan Nyberg hjälper mig att samla gänget för en gruppbild framför backdroppen. Efter fotograferingen träffar jag Ulf Dageby för första gången.

– Känner du till Rock’n’Roll Magazine? frågar jag.

Dageby svarar på sitt speciella sätt. Sakta, tydligt och på göteborgska.

– Du, den tidningen prenumererar jag på!

Sekunderna efter det svaret är nog det högtidligaste ögonblicket sedan vi startade ▶

Ten Years After, 55 år efter att bandet bildades i England. Trummisen Ris Lee och pianisten Chick Churchill var med när bandet spelade på Woodstock 1969. ”Nya” i bandet är basisten Colin Hodgkinson och Marcus Bonfanti på gitarr och sång. De har varit med sedan 2014. Gänget gjorde en mycket uppskattad spelning på festivalen.

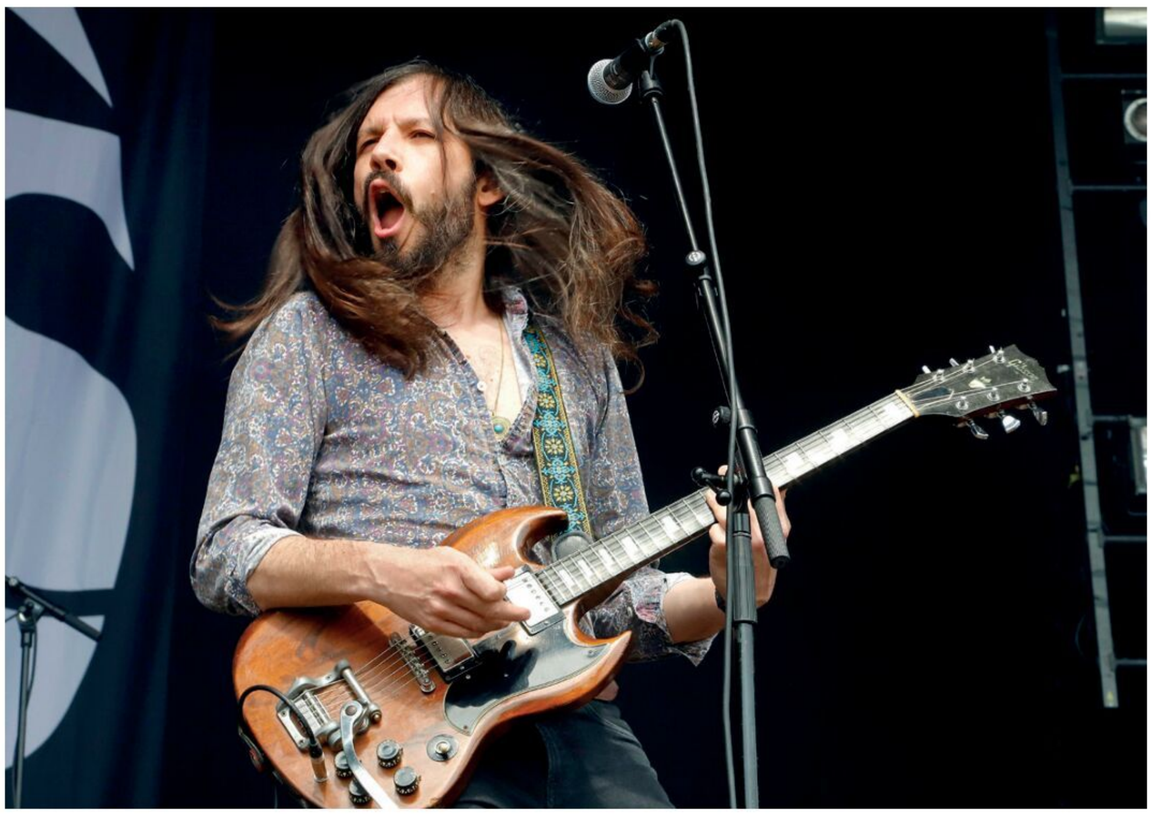

Ten Years Afters sångare och gitarrist Marcus Bonfanti får troligen stå ut med att jämföras med bandets tidigare frontman Alvin Lee (1944-2013).

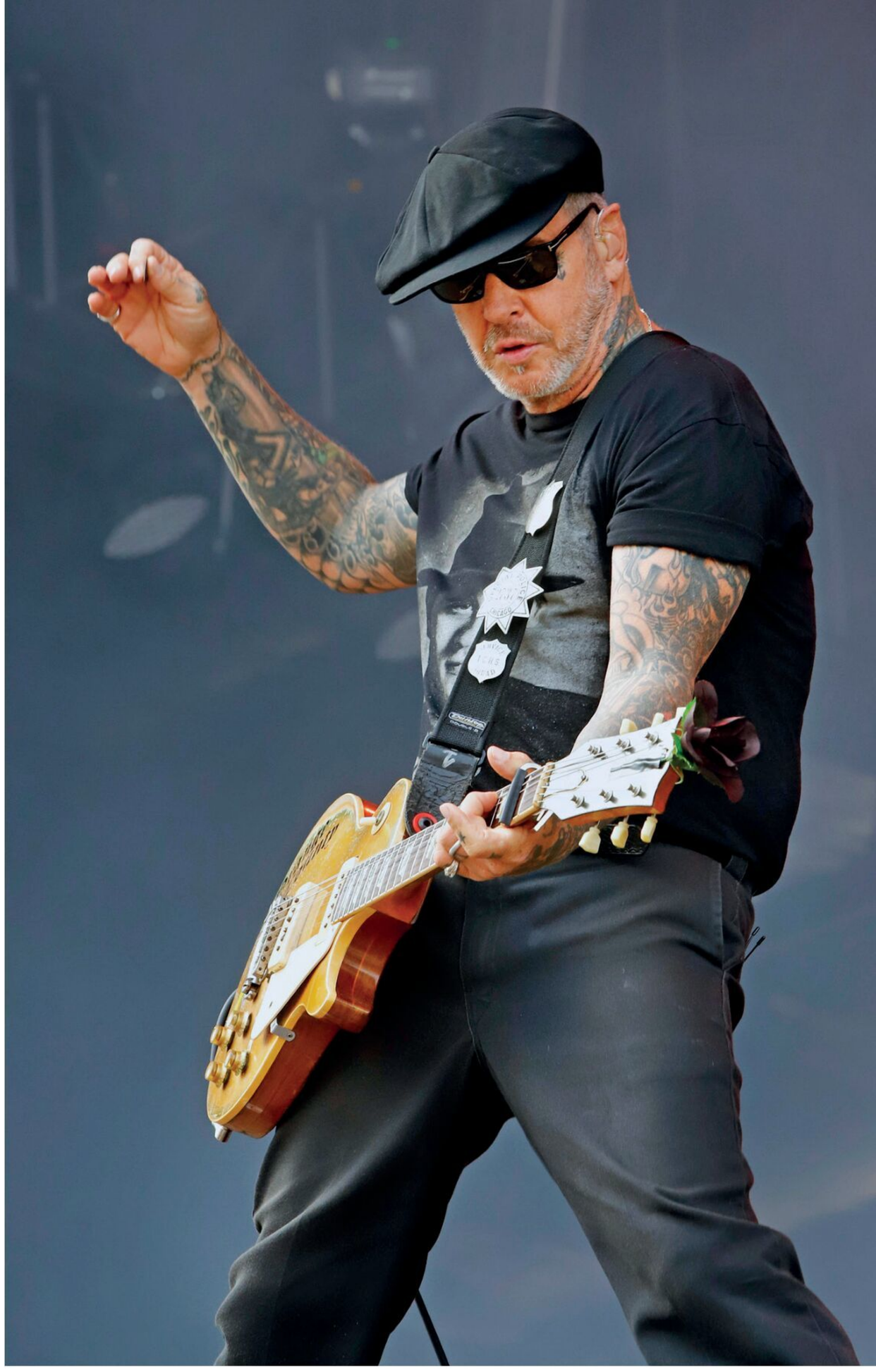

Det var många som hade sett fram emot Social Distortion och troligen blev ingen missbelåten. Frontmannen Mike Ness drog många av bandets kända låtar och de bjöd även på en bit av kommande albumet.

På marknaden stod Per Faeltenborg från Hot Stuff med cirka 7.000 lp-skivor som skulle passa målgruppen på SRF. Här mexikanskpressad ”Rock’n’roll over” med Kiss. Signerad av Gene Simmons och Ace Frehley. Gene har dessutom skrivit: What the hell is this? Per berättar att detta exemplaret är väldokumenterat och garanterat äkta autografer. Pris: 3.000 kronor.

När bönderna släpper ut korna på våren hoppar och skenar dessa kreatur ut i det gröna gräset. Det kallas kosläpp. Kan liknas vid att grindarna öppnas på Sweden Rock Festival!

Danska D-A-D bildades 1982. Musiken påminner om elefantöl (bra drag). Sångaren Jesper Binzer är motsvarigheten till dansk dynamit.

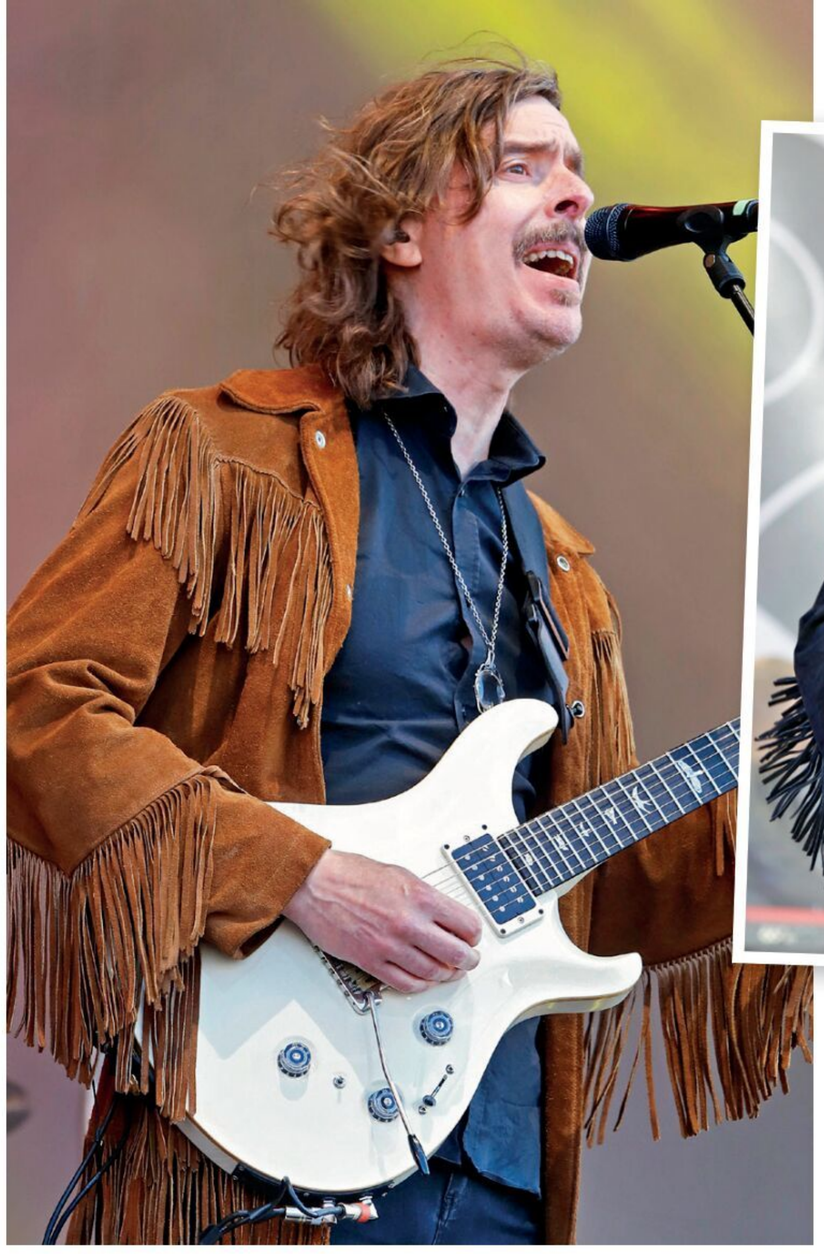

Opeths gitarrist Fredrik Åkesson har magiska fingrar.

Mikael Åkerfeldt har frontat Opeth under bandets drygt 30-åriga historia. Ett festligt 30-årsjubileum har blivit försenat på grund av pandemin.

Göteborgsbandet Hardcore Superstar har nu lirat i 25 år. Sångaren Jocke Berg och basisten Martin Sandvik har varit med sedan starten.

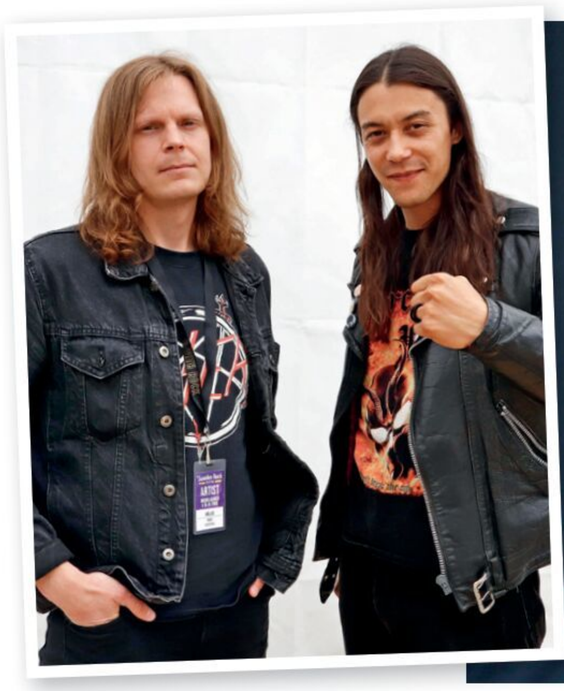

Markus Petersson och Tommy Alexandersson i Hällas laddade inför spelningen.

Basisten och sångaren Tommy Alexandersson i Hällas gav som vanligt järnet och publiken var belåten med bandets så kallade äventyrsrock. De har inte hittat på begreppet själva, men är okej med att deras musik kallas så av andra.

▶ tidningen för tio år sedan, men jag samlar mig och frågar hur turnén går.

– Det har gått häpnadsväckande bra. Det går inte att säga annat. Det har aldrig varit så här bra. Folk har aldrig varit så lyckliga. Så är det!

Sista chansen?

Har Nationalteatern spelat på en så här stor scen tidigare?

– Vi spelade här (på en mindre scen) 2010 och så har vi varit på Roskildefestivalen.

Ulf Dageby var med och startade Nationalteatern 1969. Teatern och rockbandet särades 1978 och då fick bandet heta Nationalteaterns Rockorkester.

– Jag var med och repade 1978 och året därpå spelade vi in ”Rövarkungens ö”, säger Håkan.

– Den och ”Livet är en fest” är väl de bästa plattorna, säger jag i ett tillfälligt sinnesförvirrat tillstånd.

– ”Barn av vår tid” är vår bästa skiva, säger Ulf och tittar lite misstänksamt på mig …

Årets turné heter ”Sista chansen”. Ska ni inte fortsätta spela rock’n’roll?

– Du vet, nu börjar jag bli så till åren att det tar på mig. Jag tror nog att det får vara bra. Men, det har vi sagt femtioelva gånger.

Inget direkt hot

Bandet gjorde en avskedsturné 1981 och Dageby ägnade sedan tio år åt sin solokarriär. Pausen varade fram till 1991.

– Därefter har vi spelat varje år mer eller mindre, säger Håkan. Vi har aldrig sagt att vi ska sluta officiellt.

– Det har vi inte gjort nu heller, säger Dageby. Man vet aldrig, det går ju inte att styra livet.

Skönt att höra. Då behöver vi varken ta ”sista chansen” som ett löfte eller som ett hot …

Kan texterna

Att Nationalteaterns Rockorkester skulle fortsätta utan Ulf Dageby är helt uteslutet.

– Det går inte. Det är bestämt, säger Håkan utan betänketid.

Det drar ihop sig till spelning. Från scenen ser jag att det är packat med folk på hela innerplanen framför stora festivalscenen. Mäktigt! De öppnar stenhårt med ”Bängen trålar” och kör 13 klassiker som framkallar allsång. Refrängen ”Vi fortsätter spela rock’n’roll, men vi håller på att dö …” får Dageby att utbrista:

– Fan, ni kunde den sången!

Efter ”Kolla kolla”:

– Ni kunde den också. Det var märkligt!

Han skojar förstås. Dageby vet att väldigt många svenskar kan de här texterna.

D-A-D for helvitti!

Vi som saknar och sörjer Gasolin’ får en rejäl dos av danskt ”gemyt” när D-A-D rockar igång på eftermiddagen. Bandet Disneyland After Dark bildades i Köpenhamn 1982 och släppte sitt första album 1986. Att namnet

förkortades beror inte på att det var för långt. De hotades av att bli stämda av Walt Disney Company.

Bandet har spelat i Sverige flera gånger, men när sångaren Jesper Binzer försöker snacka svenska med publiken blir det mest ”Ja kan snack svenska – for helvitti”. Det är en spektakulär show med bra ös och publiken är belåten.

Äventyret fortsätter

Rock’n’Roll Magazine gjorde en stor artikel om Hällas i 4/2020. Medlemmarna kommer från Jönköping och Linköping.

Träffar sångaren/basisten Tommy Alexandersson och gitarristen Markus Petersson ett par timmar innan de ska lira äventyrsrock.

– Det är andra som kallar vår musik för det, säger Tommy.

– Det funkar, tycker Markus.

Senaste plattan ”Isle of wisdom” har fått mycket god kritik. Inspelningen gjordes under ”covidtiden”.

– Vi kunde spela in under lugna förhållanden och slapp stressa, säger Tommy.

Medlemmarna i bandet har fortfarande ”vanliga” jobb men närmar sig en brytpunkt där de kan leva på musiken. Under pandemin har det emellertid varit en fördel att de inte nått dit ännu. Tommy är snickare och Marcus jobbar på Luftfartsverket som ekonom.

– Vi har schyssta arbetsgivare som ger oss ledigt vid turnéer.

I kristallkulan kan vi se att de snart kommer att ha bandet som heltidssysselsättning …

Bandets publik består av män och kvinnor i anmärkningsvärt varierande åldrar.

– Kul! Det finns band som bara får spela för tyska gubbar!

Ni har 17 klubbspelningar i ryggen. Är ni laddade för Sweden Rock?

– Känner en go nervositet i kroppen, säger Marcus.

Det blir ett uppskattat gig och den blandade publiken är belåten.

– Mycket bra! Man känner att de spelar spännande musik med klassisk 70-talsrock i grunden, säger en 64-årig kille.

Svenska favoriter

Opeth är ett av banden som står högst på min prioriteringslista. De är ett av Sveriges stora, internationella band, men ändå inte kända för allmogen då de spelar en progressiv death metal med influenser av jazz och inslag av klassiska gitarrer. Bandet bildades 1990 och leds av Mikael Åkerfeldt, som är låtskrivare, gitarrist och sångare.

Opeth öppnar showen på svenska och blandar därefter gammalt och nytt material. Det blir också lite growl (en typ av strupsång), som Åkerfeldt använde sig av i bandets tidiga historia.

Eleine från Landskrona lirar symfonisk metal. Sångerskan Madeleine ”Eleine” Liljestam har intensiv ögonkontakt med publiken och aggressiv utstrålning under låtarna. I mellansnacken är hon betydligt mer jordnära.

Guns N’ Roses avslutade festivalen men fick tyvärr inte showen att lyfta. Den usla kritiken får nog Axl Rose ta på sig …

Till skillnad från Guns N’ Roses är Malmöbandet Bomber laddade till max och kan utan tvekan spås en ljus framtid

På ”måste se och höra-listan” står Hellacopters. Ett band jag följt och uppskattat sedan starten 1994. Nicke Andersson och kompani verkar vara i toppform och de inleder starkt. Hinner tyvärr bara se inledningen på konserten, eftersom jag har en bokad intervju med Opeth.

Nya trummisen permanent

Har lyckats få tio minuter med Mikael Åkerfeldt och gitarristen Fredrik Åkesson i ett avgränsat rum på pressområdet.

Fredrik har lirat gitarr sedan 13-årsåldern. Utöver att det låter bra är det fantastiskt att se hur snabb och fingerfärdig han är. Hur ofta spelar du på ”ledig” tid?

– När jag var ung och hörde att Yngwie Malmsteen övade åtta timmar om dagen, tänkte jag ”då måste jag spela nio för att bli ännu bättre”! Nu för tiden blir det flera timmar varje dag. Ibland upp till fem timmar.

Er musik är väldigt komplicerad att spela, med många olika taktarter och tempoväxlingar.

– Det går inte att dricka öl innan en konsert, säger Fredrik.

Sami Karppinen hoppade in på trummor på USA-turnén förra året. Har han ersatt Martin Axenrot?

– Sami har nu gjort 23 Opeth-konserter och är permanent medlem, säger Fredrik.

Det måste vara väldigt svårt att kliva in som trummis i Opeth.

– Det är många dimensioner. Jazz, 70-talsprog, death metal och dubbla baskaggar, säger Fredrik.

– Han är en skitduktig fusionmusiker, tillägger Mikael.

Svenska inte populärt

Senaste plattan ”In Cauda Venenum” släpptes 2019 både på svenska och engelska. Har ni gjort någon utvärdering? ▶

Matti Antero Kristian Fagerholm i Finland 1973. Blev senare Michael Monroe i Hanoi Rocks. Monroe är en fantastisk personlighet med en energi som få kan uppbringa.

Med mikrofonen i munnen klättrade Michael Monroe upp till taket på Rock-scenen. Utan säkerhetslina. Tufft, coolt, vansinnigt, dumdristigt …? Var och en får bestämma själv.

Festivalledningen och polisen var nöjda med årets festival. Den 29:e upplagan. Det var tydligen ovanligt lugnt trots 46.000 besökare. Security-personalen skötte arbetet utmärkt.

▶ – Den svenska är inte populär – men bättre, säger Mikael.

Då blir det ingen uppföljning av det konceptet på nästa album?

– Nä, det blir det inte.

Tog det lång tid att göra ett album på två språk?

– Nej, det tog en kväll att översätta de svenska texterna till engelska.

Ni har nyligen släppt en specialutgåva av senaste albumet. En connoisseur edition som också inkluderar en ep med tre bonuslåtar.

– Var inte nöjd med vinylerna. Vi drog in hela signalen i en rullbandare och gjorde en ny mastring.

På konserter låter förstås ljudet olika beroende på var man står. Frågar Åkerfeldt var han brukar stå när han går på konsert.

– I baren.

Tappar sedan kontrollen över intervjun som glider över till allmänt snack om skivsamlande, hifi och gitarrer … Får avbryta eftersom blåsan håller på att spricka och tackar för snacket. Kollar klockan och de tio minuterna tog 55 …

Ett unikum

Lördagens mest spännande intervju är med Michael Monroe, före detta sångare i finska Hanoi Rocks. Det strular till sig i presstältet och jag möter legendaren backstage 35 minuter innan han ska stå på scen. Det hänger adrenalin i luften och han sminkar sig.

Dagen innan släpptes hans nya album ”I live too fast to die young” och han är mitt inne i en stor turné.

Du har spelat på SRF flera gånger tidigare!

– Ja, det har blivit tre-fyra gånger. Känns bra att vara tillbaka. Fantastisk publik.

Du verkar vara i fin form.

– Jag mår jättebra och trivs med livet. Kommer att fortsätta göra skivor och tänker att nästa alltid ska bli bättre!

Hinner inte ställa nästa fråga förrän Michael fortsätter:

– Jag vill vara nyfiken på livet och hålla entusiasmen uppe. Ska försöka fortsätta så. Jag gör mitt bästa – vad mer kan man begära av en kille?

Michaels första album

Jag har med mig en bild på Michael när han är ung och sitter med Alice Coopers ”School days” som släpptes 1973. Berättar att vi båda är födda den 17 juni och att det var mitt första album jag köpte samma dag som Deep Purples ”Made in Japan”. Innan dess hade jag bara handlat singlar.

Michael stannar upp, betraktar bilden och säger att det troligen är 1973.

– Mina första album var Led Zeppelin II och Fireball (Deep Purple).

Han kollar klockan.

– Jag är ledsen, men jag måste dra!
Ha en bra födelsedag.
– Du också!

Otrolig show

Han försvinner med en transport till Rock Stage. Jag promenerar genom hela festivalområdet och står bland de övriga fotograferna när Michael intar scenen. Har sett honom förut, men den blivande 60-åringen slår alla förväntningar.

Efter några låtar, där han rusar över hela scenen, hoppar han ner bland fotograferna innan han tar sig upp på kravallstaketet framför publiken och står där utan att hålla i sig medan han sjunger. Därefter sätter han mikrofonen i munnen och klättrar – utan säkerhetslina – nästan upp till taket (cirka 12-14 meter). Fortsätter sjunga lite där uppe och klättrar ner snabbt likt en apa i ett träd.

Det är bra rock'n'roll-låtar och rösten håller. Han låter inte ens andfådd … Jag är mållös.

Nya vänner

I övrigt träffar jag många gamla vänner och får flera nya! Kommer in på ett långt samtal med ett par stockholmare om skillnaden mellan pitepalt och kroppkakor. Samt vad det är för skillnad mellan sill och strömming (skönt snack om ingenting som i tv-serien "Seinfeld").

Besöker marknaden som innehåller många kul grejer. Ett litet antal skivförsäljare finns på plats med mycket bra plattor. Får sedan se flera bra konserter innan det är dags för festivalens höjdpunkt (enligt många) som skulle avsluta festivalen: Guns N' Roses.

Ingen är väl förvånad över att de går på en halvtimme för sent. Men irritationen och buropen är påtagliga i publiken. Det blir inte det översvallande mottagande som kanske skulle ha behövts för att sparka igång gänget på scenen. Personligen stannar jag cirka femsex låtar och drar mig sedan hemåt. Cirka en timme senare ligger jag i min egen säng och somnar mycket belåten med årets SRF.

Nyfiken på livet …

Dagen efter förstår jag att bandet fortfarande spelade efter mitt sänggående. Kritiken är stenhård. De blev totalsågade. Ett minustecken i Aftonbladet.

Ska bandet fortsätta spela rock'n'roll i framtiden får Axl Rose försöka få lite tips av 78-åringarna Mick Jagger eller Ulf Dageby.

Av de 89 band som spelade hann jag bara se en bråkdel. Flera intressanta spelningar krockade också med varandra. Hade nog behövt ett par festivaldagar till för att kolla allt jag önskat hinna med.

Dessutom hade det varit kul att spana in många band jag aldrig hört talas om. Säger som Michael Monroe: Jag vill vara nyfiken på livet och hålla entusiasmen uppe. Ska försöka fortsätta så. Jag gör mitt bästa – vad mer kan man begära av en kille? □

Rock'n'Roll Magazine tog pulsen på några av festivalens besökare

A: Favoritband?
B: När var du första gången på Sweden Rock Festival och hur många gånger har det blivit?
C: Vad ser du mest fram emot på festivalen 2022?
D: Bästa bandet/spelningen du sett på SRF genom åren?
E: Önskar att få se på SRF i framtiden?

Christer Myrén, 57 år Järfälla.
A: AC/DC. **B:** 2019, detta är andra gången.
C: Saxon. **D:** Rainbow.
E: AC/DC.

Christer Nielsen, 49 år, Ljungby.
A: Thin Lizzy.
B: Alla sedan 1993.
C: Eric Gales. **D:** Blues Band, Mothers Finest, Eric Gales. **E:** AC/DC.

Åsa Nilsson, 50+, Karlshamn.
A: Aerosmith.
B: Minst 20 gånger.
C: Death by horse.
D: Aerosmith, Volbeat, Royal Republic. **E:** RA.

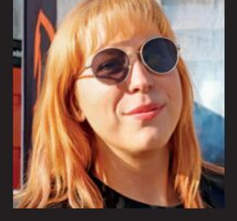

Elionor Engberg, 29 år, Göteborg.
A: Hällas. **B:** Hällas.
C: 10-15 gånger.
D: Aerosmith, Judas Priest och Hällas. **E:** Hällas.

Peter Nielsen, 52 år, Ljungby.
A: Thin Lizzy. **B.** Första 1993 och därefter alla och alla dagar utom en.
C: Pride and Glory, Michael Schenker Group, David Lee Roth.
D: Eric Gales, Social Distortion.
E: Rammstein, Metallica.

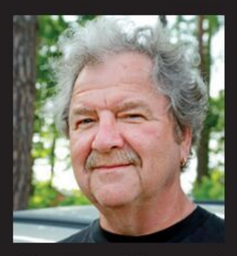

Sivert Ström, 60+, Bräkne-Hoby.
A: Deep Purple och Grand Funk. **B:** Har varit på alla sedan starten i Olofström 1992.
C: Ten Years After. **D:** Deep Purple, Budgie, Rush. **E:** Grand Funk.

Magnus Borgström, 60 år, Karlskrona.
A: Deep Purple.
B: 10-12 gånger.
C: Siena Root och Volbeat.
D: Rainbow, Iron Maiden, Motörhead.
E: Metallica.

Hans Svensson, 60 år, Ronneby.
A: Thin Lizzy. **B:** Första gången i Karlshamn 1993. Har varit på alla efter det.
C: Guns N' Roses.
D: Budgie, Myrath, Brian Downeys Alive and Dangerous.
E: AC/DC.

Mats Welin, 63 år, Stockholm.
A: AC/DC. **B:** 17 gånger sedan 2006.**C:** Siena Root.
D: Kings of the Sun.
E: AC/DC.

Torbjörn Skogh, 49 år, Ljungby.
A: Aerosmith.
B: 27 gånger sedan 1994. **C:** Aerosmith, Van Halen, Ted Nugent.
D: Clawfinger. **E:** Rammstein, Bryan Adams.

Claes Pettersson, 64 år, Töreboda.
A: Deep Purple (med Ritchie Blackmore).
B: 24 gånger sedan 2005 i Karlshamn.
C: Lee Aron och Honeymoon Suite.
D: Lynyrd Skynyrd, Molly Hatchet, Foghat.

Per-Ola Nilsson, 52 år, Svängsta.
A: Pretty Maids.
B: Alla sedan starten 1992. **C:** Danger Danger, Survivor, Reo Speedwagon. **D:** Volbeat, Social Distortion. **E:** Airbourne.

Ronny Svensson, 62 år.
A: T.Rex.
B: Första gången 2002 som gäst. Första gången jag jobbade här 2006.
C: Saga, Ten Years After, 10cc, Walter Trout. **D:** Lucifer's friend, Saga, ELO the orchestra.

Karola Nielsen, 52 år, Ljungby.
A: Volbeat. **B:** Har varit nästan alla åren sedan 2008. **C:** Volbeat, Airbourne, Steel Panther.
D: Volbeat, Social Distortion.
E: Airbourne.

GUIDEN TILL

PETER GABRIEL

Peter Gabriel började tidigt med att vara sminkad på scenen – för att underhålla och för att dölja sin blyghet.

När Peter Gabriel 1975 lämnade Genesis ”klassiska” sättning kraxade olycksfåglarna, men både bandet och han blev större på varsitt håll. Från vänster: Phil Collins, Mike Rutherford, Tony Banks, Peter Gabriel och Steve Hackett.

Den groteska ”old man”-masken tog Gabriel fram när Genesis spelade ”The musical box”. Han har fortfarande kvar den.

En reserverad man – en magisk röst

Peter Gabriel är mer än en artist. Under de 47 år som gått sedan han lämnade sin plats som frontman i Genesis har han engagerat sig lika mycket i världsmusik, mänskliga rättigheter, filmmusik och ny teknik, som i sin egen karriär som en av världens mest udda popstjärnor. Här är guiden till Peter Gabriel och hans musik.

Av Anders Lundquist (text), TT Bild, Arkiv (foto)

Peter Gabriel hoppade av Genesis 1975, släppte sitt första soloalbum 1977 och har med åren presenterat några av musikvärldens mest visuellt genomtänkta scenshower. Både 1993 och 2003 valde han att ha Europapremiär på Globen i Stockholm.

Artister och musiker blir uppmärksammade för olika saker och det är inte alltid musiken. De kan vara coola, ställa till med skandaler, vara sexsymboler, vara virtuoser på sina instrument eller komma med snärtiga ”oneliners” i media.

Sedan finns det artister som tycks ha blivit superstjärnor nästan mot sin vilja. Peter Gabriel är en en sådan artist. En reserverad, lågmäld britt från en fin familj i den övre medelklassen. Att han under sin tid i Genesis (1967–75) började klä ut sig och sminka sig på scen berodde till viss del på en vilja att illustrera låtarna. Kanske bottnade det ännu mer i ett behov av att dölja sin blyghet.

Gabriel har aldrig drogat, skapat rubriker eller gjort sig fiender. Han är allmänt ansedd som en av rockvärldens gentlemän. Ändå har denne försynte farbror med de snälla blå ögonen lyckats beröra miljoner människor på djupet.

Skälen är flera, men mycket sitter i rösten. En omedelbart igenkännlig stämma, som är sträv och med tiden har blivit smått grötig, men som än i dag når oväntat höga toner. En röst vars främsta styrka är att kunna förmedla en sorts ”sorgsen desperation”.

Enorm nyfikenhet

Ett annat skäl är att han oftast skriver om saker som verkligen betyder något, snarare än rockklyschor, vare sig det handlar om terapeutiskt grävande i sitt inre eller orättvisor som upprör honom. Ett bra exempel är ”Biko”, om sydafrikanen Steven Biko, som misshandlades till döds i ett fängelse, eller ”Wallflower”, som tillägnades politiska fångar som fängslats och torterats. Han har också påvisat en enorm nyfikenhet: på musik från andra kulturer, på ny teknik, på oväntade samarbeten (han gillar att jamma med apor) och utbyten av idéer och erfarenheter långt bortom det musikaliska.

Gabriel har fått mycket kritik för sin påstådda präktighet och ”politiska korrekthet”. I en pratshow fick han 1987, på tal om ”Biko”, frågan huruvida rockmusiker verkligen ska uttala sig om sådana saker. ▶

Grundkurs

★ Peter Gabriel är mest känd som före detta frontman i Genesis (1967–75) och har varit soloartist från 1977 och framåt.

★ Peter Brian Gabriel föddes 13 februari 1950. Gabriel blev redan i tonåren ihop med Jill, som sedermera blev hans fru och mor till deras två barn, Anna (född 1974) och Melanie (född 1976). Paret separerade i slutet av 80- talet. Bland de övriga kvinnor som Gabriel varit romantiskt involverad med märks Kate Bush, Rosanna Arquette och Sínead O'Connor. Sedan 2002 är Gabriel gift med Meabh Flynn, med vilken han har två söner. De bor strax utanför Bath, där Gabriel också har sin state of the art-studio, Real World, samt ett skivbolag med samma namn.

★ Peter Gabriel släpper senare i år ett nytt soloalbum. Om man räknar bort soundtracks, samarbetsprojekt, liveskivor och samlingar blir det hans första nya album på 21 år.

★ Bland de artister vars skivor Peter gästspelat på, märks Nona Hendryx, Laurie Anderson, Phil Collins, Joni Mitchell, Robbie Robertson och, så sent som i år, Arcade Fire.

★ Bland de producenter som Peter Gabriel har samarbetat med, märks bland andra Bob Ezrin, Robert Fripp, Steve Lillywhite, Daniel Lanois, Peter Walsh, David Lord, Nile Rodgers, Stephen Hague och Steve Osbourne.

★ Peter Gabriel mottog 2009 Polar Music Prize i Stockholm. I sitt tacktal uttryckte han sin förevåning över att en person "utan uppenbar talang" fick ett så fint pris, men erkände också att han är bra på att omge sig med rätt folk – företrädesvis människor som är mer begåvade än han själv är och kan andra saker. Något som karakteriserar många av musikvärldens största.

★ När Gabriel hade lämnat Genesis var hans plan att ägna sig åt familjen och odla grönsaker. Han blev bland annat erbjuden att gå med i ett "tillbaka till naturen"-kollektiv som kallade sig ... Genesis.

★ De två första brittiska artister som använde sig av den tidiga (och svindyra) samplern Fairlight CMI var Peter Gabriel och Kate Bush.

Kate Bush

★ 2007 var Gabriel med och grundade the Elders, som var tänkt som en motsvarighet till begreppet "byns äldste", fast med den globala byn i åtanke. I gruppen ingick, förutom Gabriel, bland andra Richard Branson, Nelson Mandela och Kofi Annan. I skrivande stund består The Elders av Mary Robinson, Ban Ki-moon, Graça Machel, Lakhdar Brahimi, Gro Harlem Brundtland, Hina Jilani, Ricardo Lagos and Ernesto Zedillo.

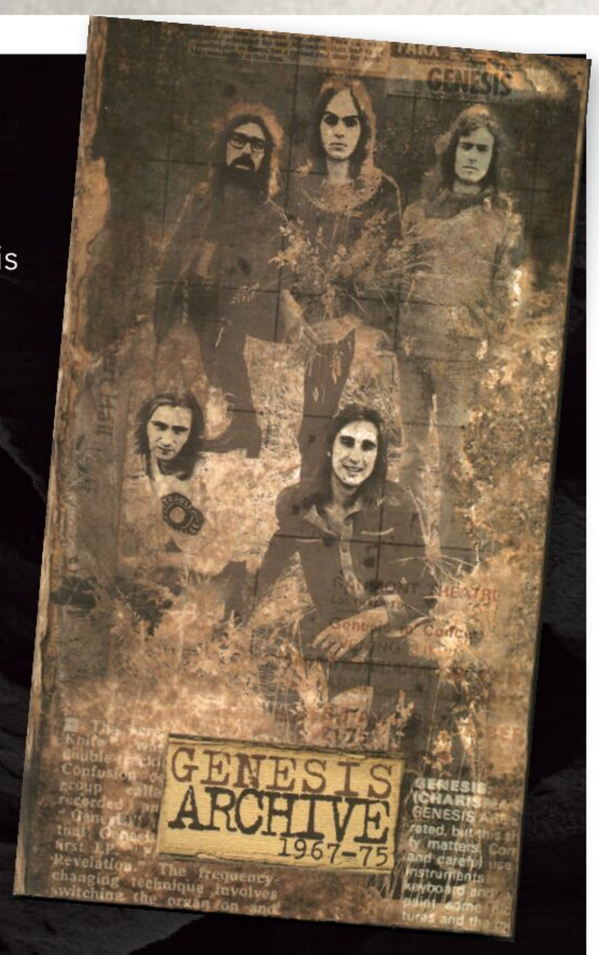

I slutet av 70-talet påverkades Gabriel starkt av punk och new wave. Det ledde till att han tonade ner det teatraliska för en mer jordnära "look" och mer avskalad musik.

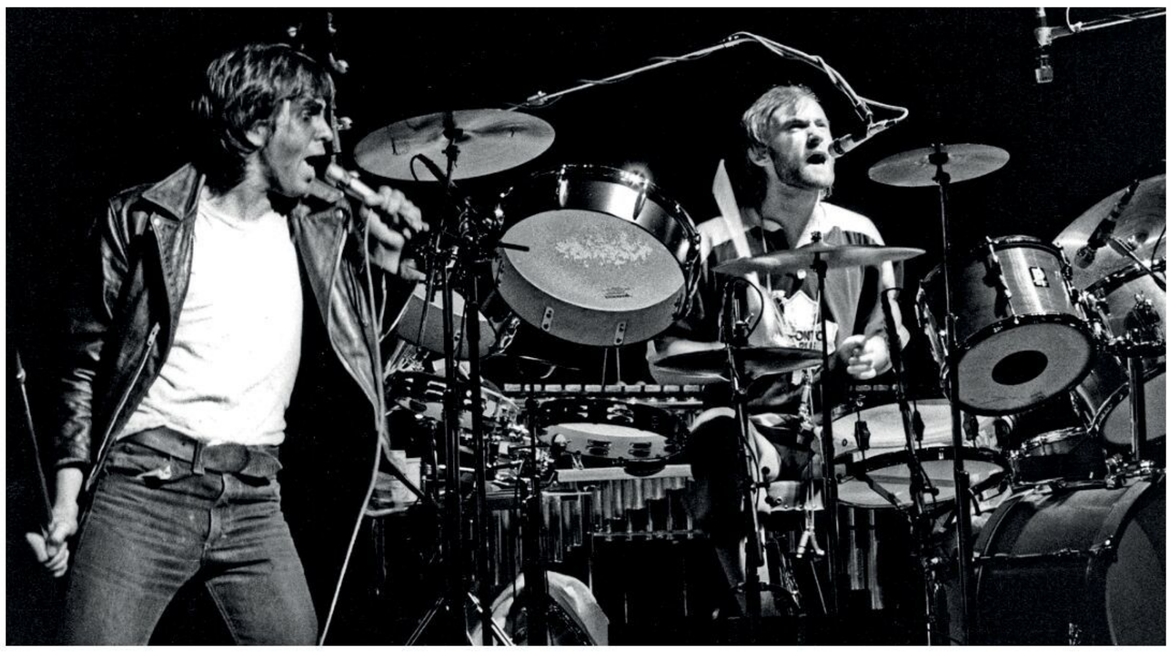

Genesis trummis, Phil Collins, sjöng ofta stämmor eller unisont med Gabriel, vilket gjorde att han senare kunde ta över som sångare i bandet på ett smidigt sätt. Han har även spelat med Gabriel, live och på skiva.

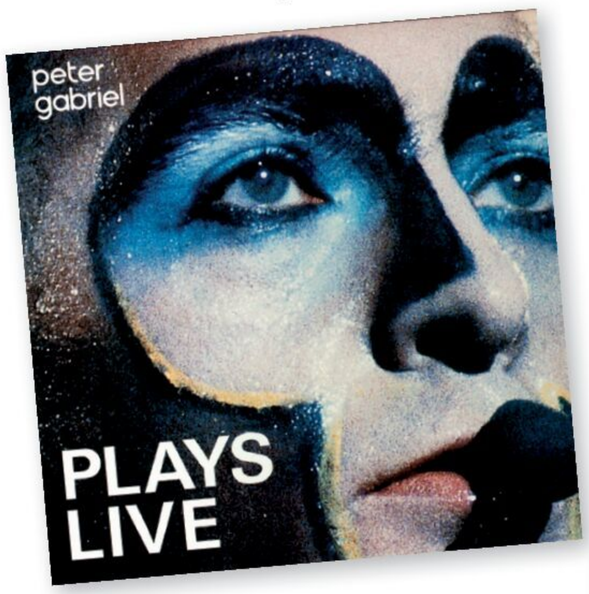

Dubbel-lp:n "Plays live" (1983) var Gabriels första liveutgåva. Finns både som dubbel-cd och som enkel-cd med tillägget "Highlights", då fyra spår tagits bort av utrymmesskäl.

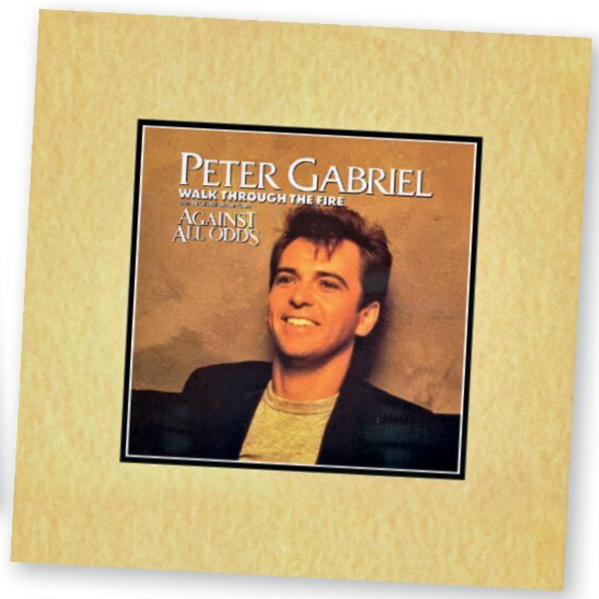

Plattan "Walk through the fire" (1984) producerades av Nile Rodgers och var med på soundtracket till långfilmen "Against all odds".

Peter Gabriel med sin dåvarande fru Jill under inspelningen av "So". Jill står för övrigt med som låtskrivare av "Mother of violence" som fanns med på Gabriels andra soloalbum.

– Jag vill inte att alla musiker ska predika för mig hela tiden. Men rockmusiken är det första universella språket för att nå unga människor i hela världen. Att ha den uppmärksamheten ger en möjlighet att nå ut med information och inte bara använda det till att berätta vem du låg med senast. Jag tycker det är OK att uttala sig om politiska frågor så länge du är dig själv och reagerar ärligt. Genom historien, lidandet och tragiken kring en individs öde är det lättare för människor att förstå vad som pågår. Om man bara läser om det i tidningen blir det för stor distans. Om du börjar identifiera dig med personen blir du mer engagerad.

Sjunkande skepp

Givetvis är det inte hans politiska korrekthet som berör mest. Musiklyssnande är sällan så rationellt. Att man inte behöver förstå vad han sjunger för att hans musik och röst ska beröra visar att det finns en ytterligare dimension.

När Peter Brian Gabriel lämnade Genesis 1975 hade han inte en solokarriär i åtanke. Faktum är att han inte visste vad han ville, mer än att han tyckte att gruppen hade kört fast. Alla medlemmar hade sina fasta roller, slogs för sin egen övertygelse och visste vad de andra skulle säga innan de sagt det. Han kände att den den en gång genuint progressiva rocken hade stagnerat och ville inte befinna sig på det sjunkande skeppet.

Dessutom hade han, som förste medlem i bandet, fått barn.

– Det skedde dessutom under komplicerade omständigheter. Både min dåvarande fru Jill och vår första dotter, Anna, svävade ett tag mellan liv och död. De andra i Genesis hade inte bildat familjer och visade väldigt lite förståelse för situationen. För dem gick bandet först.

Gabriel tillbringade mycket tid åt att ”odla grönsaker och bebisar”.

– Jag slutade dock aldrig hamra fram saker vid pianot. Till slut hade jag en massa idéer som jag ville färdigställa.

Inte utvecklade

Han kontaktade ett antal producenter, däribland Jack Nitzsche och Todd Rundgren, (som dock tyckte att Gabriels idéer än så länge var alltför vaga). Kanadensaren Bob Ezrin, dittills mest känd för samarbeten med Alice Cooper, Lou Reed och Kiss, var desto mer intresserad.

– Jag var sedan länge ett fan av Genesis i allmänhet och Peter i synnerhet och hörde att idéerna fanns där, men de var inte färdigutvecklade. Så jag bjöd helt sonika in honom till New York, där jag bodde med min familj, så han kunde jobba koncentrerat och få omedelbar återkoppling från mig, mindes Ezrin nyligen i en podcast

Det resulterande debutalbumet, som kom ut 1977, var det första av fyra som fick titeln ”Peter Gabriel”.

Många har slagits av likheten mellan Phil Collins och Peter Gabriels röster.. De förblir goda vänner och sågs djupt försjunkna i ett förtroligt samtal backstage efter Genesis allra sista konsert, som ägde rum 26 mars i år.

– Med låten ”Solsbury hill” försökte jag förklara varför jag hade lämnat Genesis, sa Gabriel när jag intervjuade honom i hans studio, Real World, 2002.

Här är ett utdrag ur texten:

”I was feeling part of the scenery
I walked right out of the machinery
My heart going “Boom-boom-boom”
“Hey”, he said
“Grab your things, I’ve come to take you home”

Låten förblir en av Gabriels största klassiker.

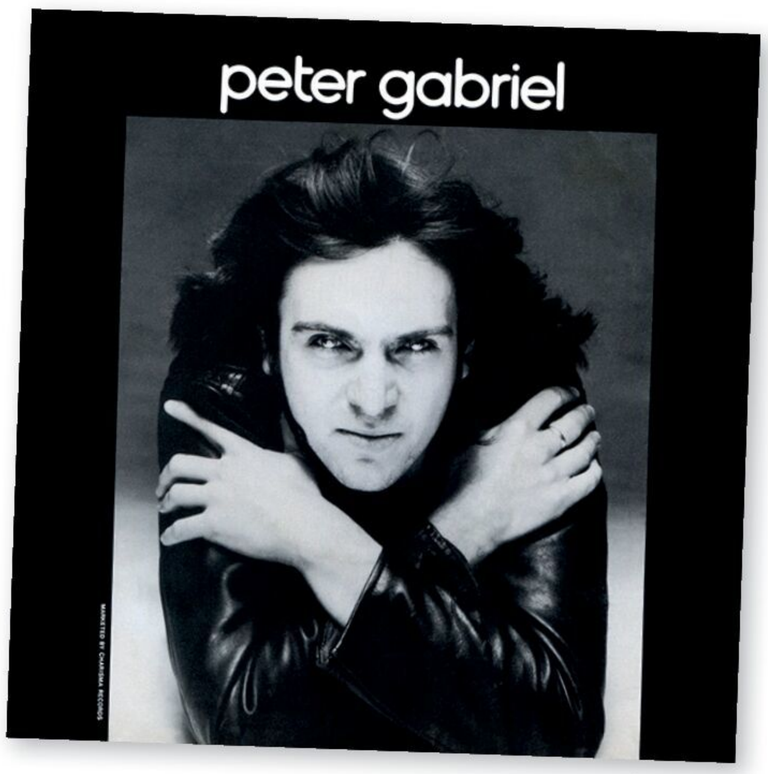

Klassikern ”Solsbury hill” var Peter Gabriels första solosingel och behandlade på ett både poetiskt och gripande sätt skälen till hans avhopp från Genesis.

I övrigt var skivan splittrad. Vissa låtar antydde en ny inriktning medan det storslagna och teatrala erinrade om Genesis, fast med en mer amerikansk energi i spelet. Gabriel var kluven, inte minst till det bombastiska arrangemanget av ”Here comes the flood”. Det gick så långt att han spelade in en ny, mer lågmäld version till Robert Fripps soloskiva ”Exposure” året efter.

Det blev också Fripp som producerade Gabriels nästa album. Formuleringen ”producerad av Robert Fripp för Peter Gabriel” visar att tillkomsten inte var friktionsfri.

– Roberts flickvän beskrev honom som passiv-aggressiv och jag antar att jag också är det, sa Gabriel i en intervju med Nick Kent i New Musical Express 1978. Jag flyter glatt på tills jag blir pressad att göra något jag inte vill – då blir jag obstinat.

Detta tycks ha varit en röd tråd genom Gabriels karriär. Han är lågmäld och mjuk i sin framtoning men extremt envis när det gäller.

Hans andra album är något av en motreaktion mot debuten. Ljudet är torrt, spelet aggressivt och new wave-influerat. Den skarpa kontrasten mot debuten antydde dock att Gabriel fortfarande inte hade funnit sin identitet som soloartist.

Förbjöd cymbaler

På album nummer tre omfamnade han det faktum att han var en britt. Den unge och hungrige producenten Steve Lillywhite hade jobbat med band som Siouxsie and the

Fortsättningskurs

Linnea Olsson, Ane Brun och Jennie Abrahamson har turnerat med Gabriel.

★ Gabriel tycks ha en förkärlek för begåvade nordiska artister. Hans skivbolag Real World gav 1990 ut norska samiskan Mari Boine Persen och 2017 kontrakterade de svenske Loney Dear (Emil Svanängen), som han kallade ”en modern europeisk Brian Wilson”. Inför sin ”Scratch my back”-turné tog han in den i Sverige bosatta norskan Ane Brun som uppvärmare och duettpartner. Inför turnén ”Back to front” blev Ane sjuk och ersattes med kort varsel av svenskorna Jennie Abrahamson och Linnea Olsson. Paret både värmde upp och ingick i Gabriels band. Abrahamson var också med på den turné Gabriel gjorde tillsammans med Sting, ”Rock, paper, scissors”.

Daniel Lanois står som medproducent till Gabriel-albumen ”Birdy”, ”So” och ”Us”.

★ Peter Gabriel var bland de första stora artister som gav den då internationellt okände kanadensiske producenten Daniel Lanois, chansen att visa vad han går för. Lanois har sedan dess producerat artister som U2, Bob Dylan och Emmylou Harris.

★ Den ende musiker som har medverkat på alla soloalbum och -turnéer med Peter Gabriel är Tony Levin, som spelar elbas och Chapman Stick. Levin är också känd som flitigt anlitad studiobasist och som medlem i King Crimson.

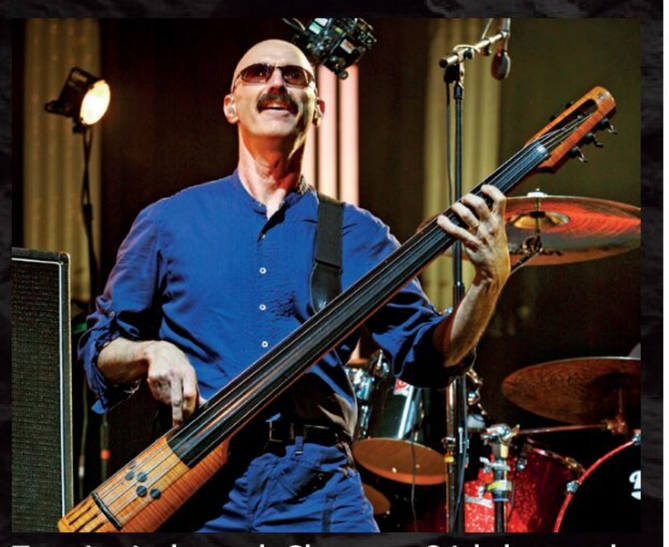

Tony Levin, bas och Chapman Stick, har medverkat på alla Gabriels album och turnéer.

★ Det har skrivits flera biografier om Peter Gabriel. Den mest heltäckande är ”Without frontiers” av Daryl Easlea.

★ Gabriels dotter, Anna, har gjort dokumentärer om sin far och gav nyligen ut en fotobok, ”EYE-D”, som hennes far var med och lanserade.

★ Gabriels andra dotter, Melanie, var körsångerska och duettpartner på Peter Gabriels ”Up”-turné.

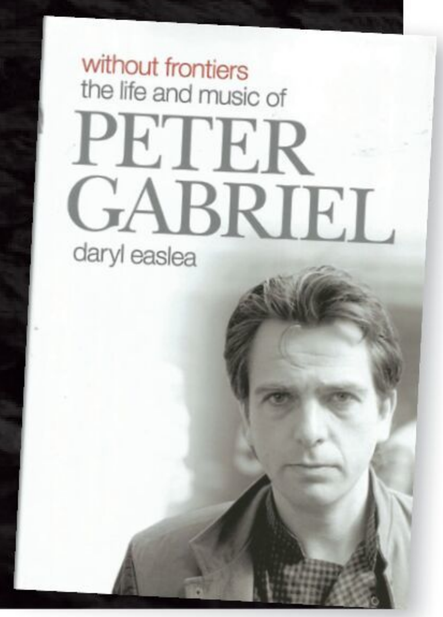

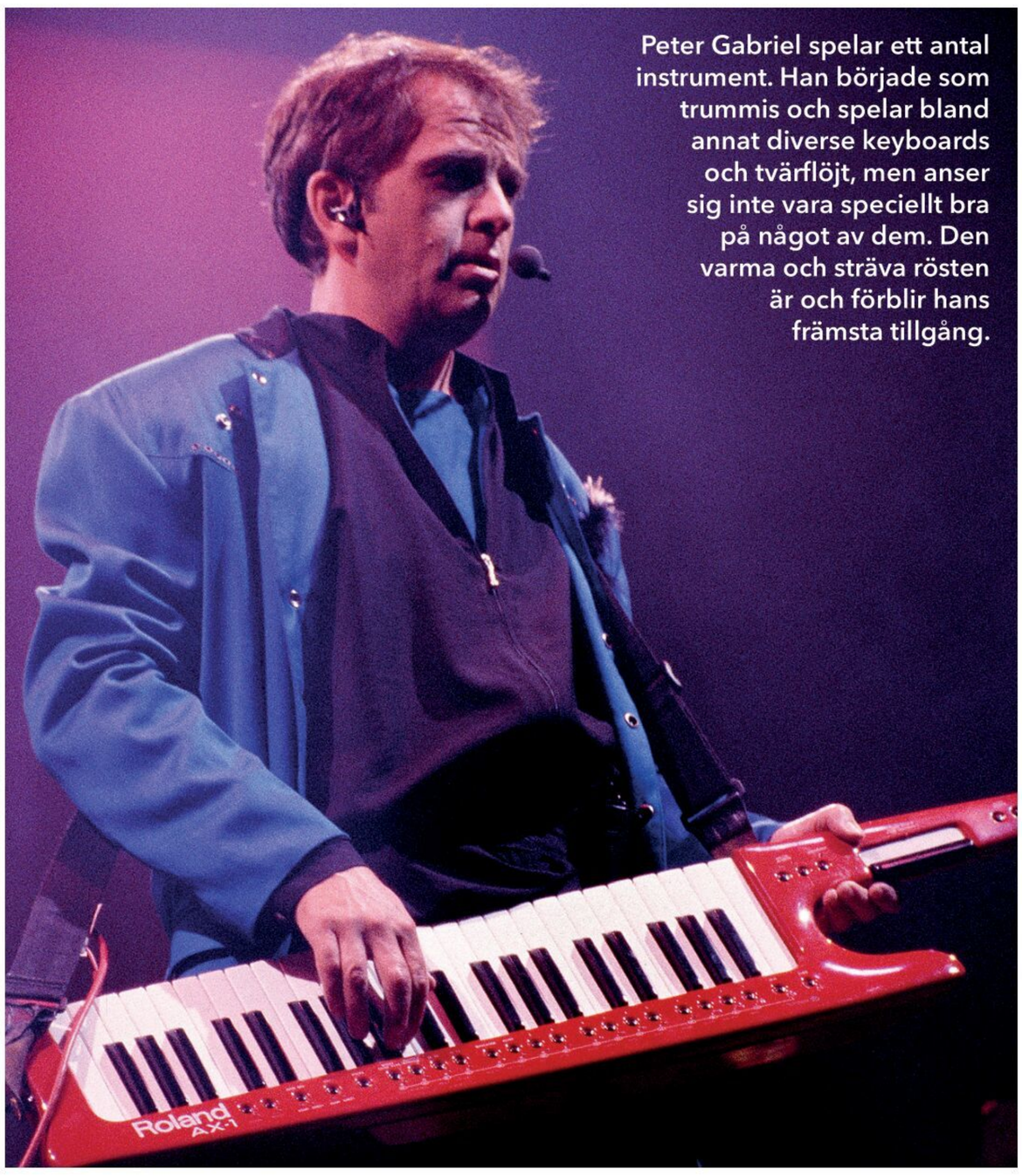

Peter Gabriel spelar ett antal instrument. Han började som trummis och spelar bland annat diverse keyboards och tvärflöjt, men anser sig inte vara speciellt bra på något av dem. Den varma och sträva rösten är och förblir hans främsta tillgång.

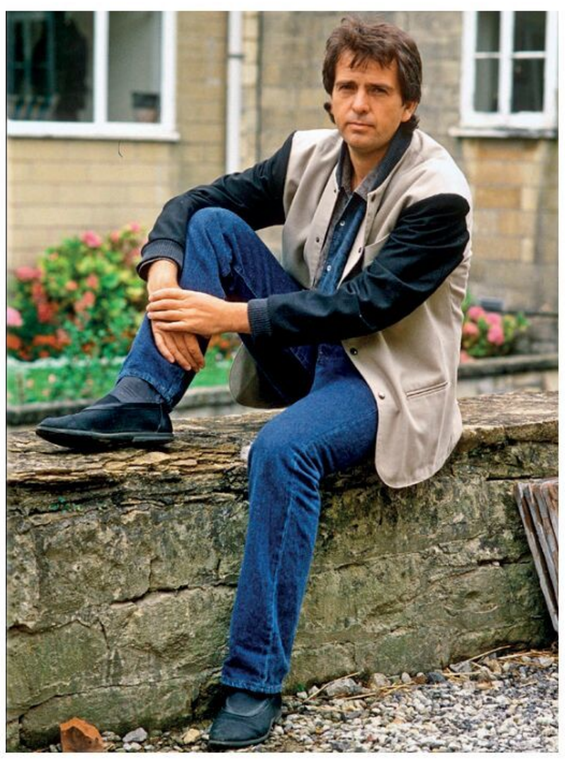

Peter Gabriel bor utanför staden Bath i Somerset och kan vid behov ta roddbåten till sin studio Real World, som tidigare varit en kvarn.

Peter Brian Gabriel föddes 13 februari 1950. Det innebär att han kommer vara 73 år gammal när han ger sig ut på nästa världsturné.

”Shaking the tree – Sixteen golden greats” var Peter Gabriels första samlingsalbum och släpptes 1990.

Gabriel är känd för sina korta albumtitlar (i de fall de ens har haft en titel). ”Hit” (2003) är inget undantag.

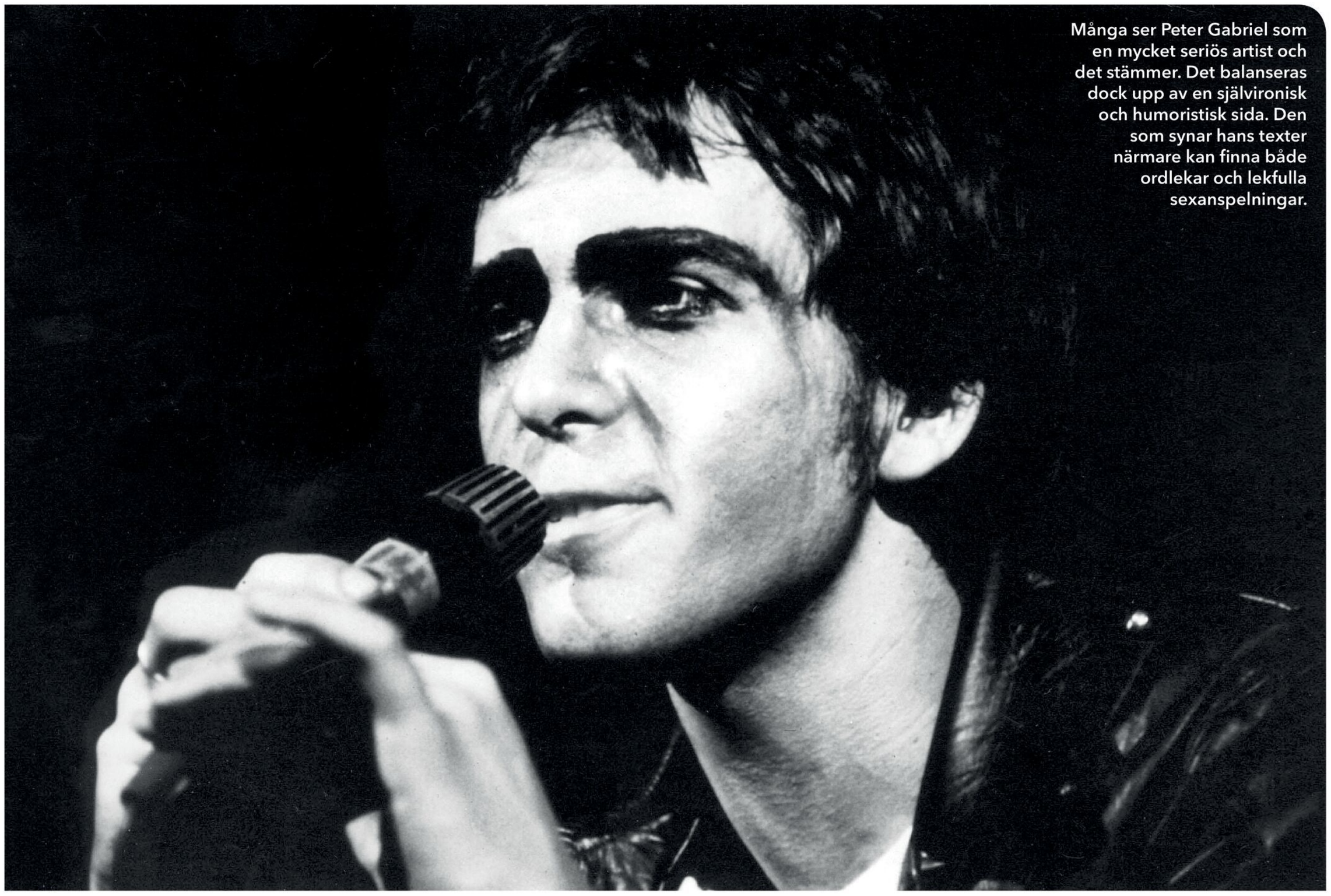

Många ser Peter Gabriel som en mycket seriös artist och det stämmer. Det balanseras dock upp av en självironisk och humoristisk sida. Den som synar hans texter närmare kan finna både ordlekar och lekfulla sexanspelningar.

”När man sätter upp begränsningar för musiker blir de ofta kreativa och försöker hitta nya vägar”

▶ Banshees, Ultravox, XTC och skulle precis producera U2:s debutalbum.

– Jag förbjöd cymbaler och hi-hats på skivan, mindes Gabriel. Det dummaste man kan göra är ofta att ge musiker fullständig frihet. När man sätter upp begränsningar blir de däremot ofta kreativa och försöker hitta nya vägar.

Det var inte det enda extrema med skivan. Många av ljuden var processade, förvrängda, överstyrda och ”fula”, vilket bitvis gör skivan till en tidig föregångare till så kallad industrirock. Det är ingen vild gissning att en artist som Trent Reznor i Nine Inch Nails har lyssnat mycket på Gabriels tredje. Dessutom fanns en mängd afrikanska influenser, bland annat när det gäller det slagverk. Gabriel har alltid sagt att trummor och slagverk är hans största kärlek och beskrivit sig som en misslyckad trummis.

Jagade ljud

Det starkaste spåret kan dock vara ett av de mest melodiska. ”Family snapshot” är som en minifilm. Den handlar om ett ignorerat barn som, i jakt på uppmärksamhet, blir presidentmördare för att ”bli någon”. Under loppet av tiden för en normal poplåt hinner Gabriel knyta ihop storyn med hjälp av ett fåtal ord och några dramatiskt olika musikaliska delar, från tårdrypande ballad till hetsig dramatik.

– När jag föreläste om låtskrivande brukade jag använda ”Family snapshot” som exempel på perfekt låtskrivande, berättade Gabriels kompis, den numera bortgångne producenten, artisten och låtskrivaren Rupert Hine, när jag intervjuade honom i London 2013.

Inför sitt fjärde album, som liksom de föregående tre saknade titel (men som hans amerikanska skivbolag valde att döpa till ”Security”), hade Gabriel på allvar börjat använda sig av sampling. I en brittisk tv-dokumentär kunde vi följa honom när han gick omkring på skrotupplag och slog sönder tv-apparater i jakten på intressanta ljud att bearbeta och infoga i ljudbilden.

Albumet kom ut 1982 och var hans dittills mest rytmorienterade. De percussiva inslagen i ”The rhythm of the heat” var extremt suggestiva och låtar som ”San Jacinto” och ”The family and the fishing net” byggde säreget fascinerande ljudbilder.

– Jag tror att populärmusikens framtid finns i musik som inte kommer från Storbritannien eller USA, förklarade Gabriel vid samma tid.

Utsattes för mordhot

Han hade redan varit medgrundare av festivalen WOMAD – World of Music, Arts and Dance. En ambitiös festival med artister från världens alla hörn som anordnades på den engelska landsorten. Britterna var dock inte redo för detta, och dåliga publiksiffror i kombination med dyra resekostnader för artisterna resulterade i ekonomisk katastrof.

– Jag var inte ensam arrangör, men eftersom jag var ”popstjärna” och förväntades vara rik, var det mig fordringsägarna vände sig till. När jag och min familj utsattes för mordhot blev det obehagligt på riktigt, mindes Gabriel.

När hans före detta bandkollegor fick höra talas om detta kom de till undsättning. En återföreningskonsert med Gabriel arrangerades på Milton Keynes 1982. Gabriel, som ▶

Peter Gabriel och hans ständige musikaliske följeslagare, basisten Tony Levin, under den senaste soloturnén, ”Back to front”.

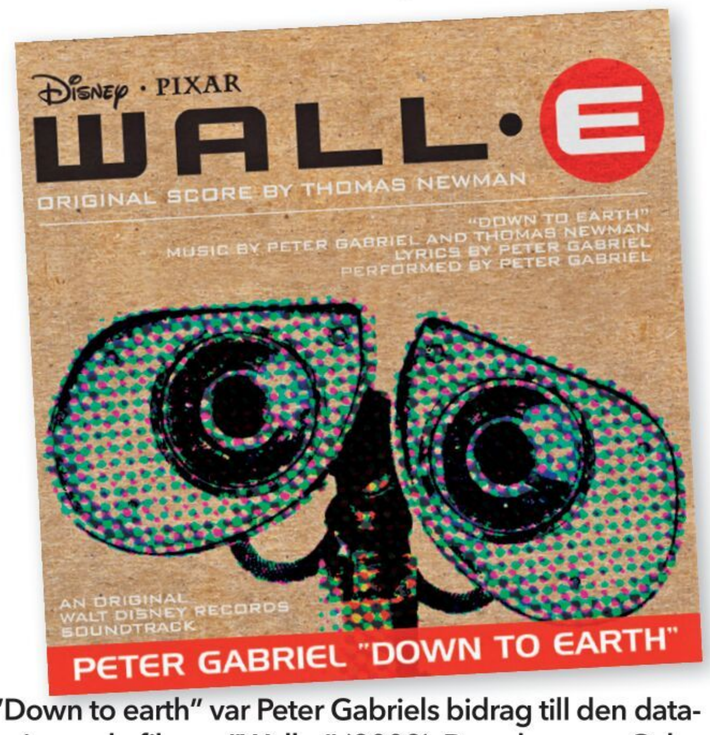

”Down to earth” var Peter Gabriels bidrag till den dataanimerade filmen ”Wall-e” (2008). Den skrevs av Gabriel tillsammans med Thomas Newman, som även skrev filmens instrumentala ”score”. Låten vann året därpå en Grammy för ”Best song written for visual media”.

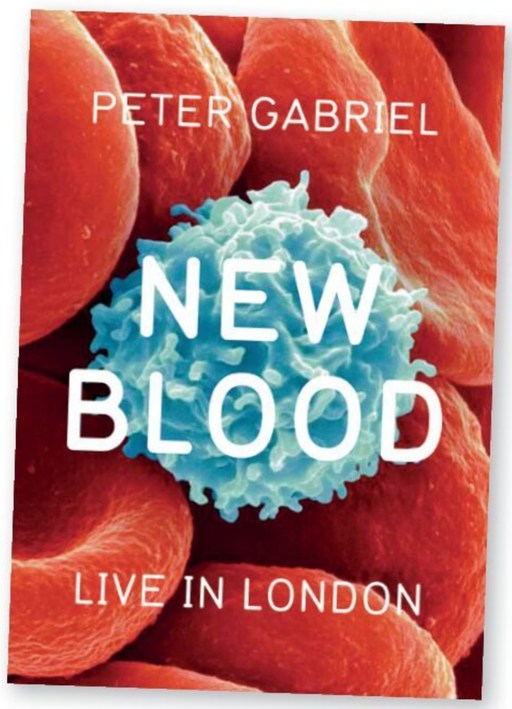

Dvd:n ”New blood – Live in London” filmades i London 2011 och dokumenterade turnén där Gabriel backades av en full orkester.

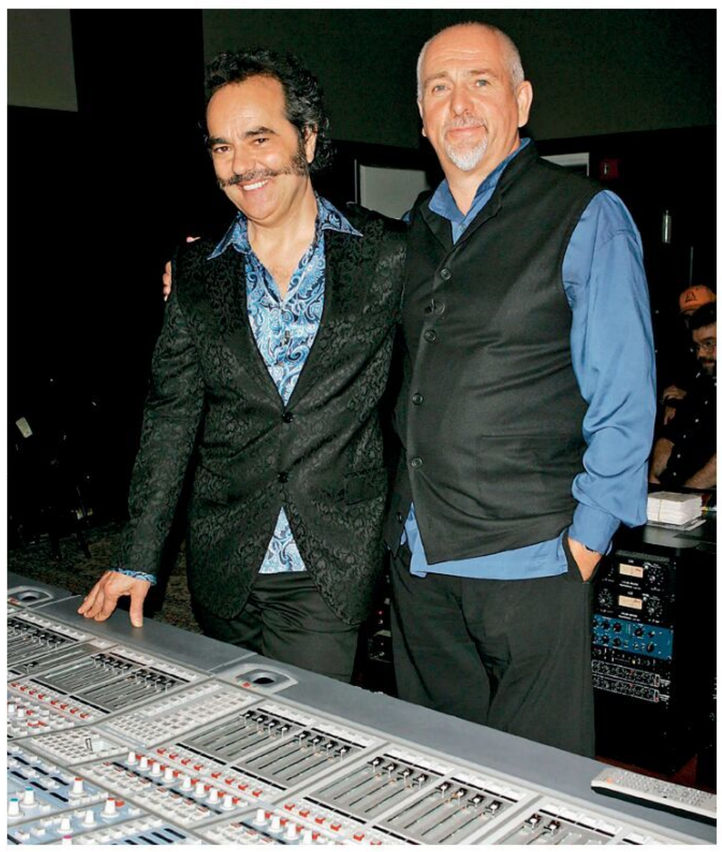

Kanadensaren Daniel Lanois har varit medproducent till tre Peter Gabriel-album. En gång låste han in Gabriel i ett rum och vägrade släppa ut honom innan han skrivit klart en text. Gabriel tycks dock ha förlåtit Lanois.

▶ hade jobbat hårt på att komma ut ur Genesis skugga, var inte odelat förtjust men hade inget val.

För att driva lite med situationen inledde han konserten med att kliva upp ur en likkista.

– Det var en regnig och blåsig dag, vi hade inte repat tillräckligt och den gåshud som jag förr brukat få i ”Supper’s ready” uteblev för min del, erkände Gabriel.

Stora kultartister

Det hade varit förhållandevis tätt mellan hans första fyra album. Nu valde Gabriel för första gången att ta tid på sig. Det skulle tyvärr komma att bli en (o)vana.

När Gabriel gjorde soundtracket ”Birdy” (1985) tog han hjälp av den då okände kanadensiske producenten Daniel Lanois. Parallellt med detta arbetade de på skivan som skulle bli Gabriels breda genombrott som soloartist, ”So”.

Om det hade funnits en artist som Gabriel var besläktad med under åren 1977–80, var det David Bowie. Båda var intellektuella brittiska artrockare, hade hållit på ungefär lika länge och hade mot slutet gjort ganska svårsmälta album som inte strök publiken medhårs. Båda hade dessutom jobbat med Robert Fripp och Brian Eno. De var ”stora kultartister”, som utan problem sålde ut arenor, men fortfarande var lite för knepiga för den stora mainstream-publiken.

1983 hade Bowie dock tagit klivet ut som bred artist, med ”Let’s dance” och den efterföljande stadiumturnén.

Med ”So” gjorde Gabriel en liknande resa. De nyskapande musikvideorna till ”Sledgehammer” och ”Big time” blev mycket uppmärksammade.

– Plötsligt kom det fram autografjägare bland människor som aldrig hade köpt någon av mina tidigare soloskivor och som förmodligen inte heller kände till mitt förflutna i Genesis. Jag njöt först av uppmärksamheten, men insåg snart att den sortens kändisskap är en trevlig plats att besöka, men en hemsk plats att bo på.

Starka låtskrivare

Det var intressant att följa hur Gabriel, Genesis, Phil Collins och Genesis-basisten Mike Rutherfords hobbyprojekt Mike & The Mechanics nu plötsligt slogs om listornas topplaceringar. Till och med Steve Hackett nosade på toppen med ”supergruppen” GTR, när den nådde plats 14 i England. Nu

Samlingen ”Flotsam and jetsam” släpptes digitalt 2019 och samlar udda låtar, remixar och B-sidor.

”So - 25th anniversary edition” (2012) är en box som rymmer Gabriels mest sålda album ”So”, en dokumentär om dess tillkomst och en cd där vi kan följa hur några låtar växte fram.

Denna artikels författare (Anders Lundquist till höger på bilden) har besökt Peter Gabriels magnifika studio Real World två gånger: 1992 respektive 2002. Detta fotografi är taget vid det senare tillfället, i samband med att Gabriel gav intervjuer inför utgivningen av sitt album ”Up”, som i skrivande stund är hans senaste regelrätta soloalbum med nyskriven musik. I en intervju gjord i juni i år avslöjade Gabriels trumslagare, Manu Katché, att ett nytt album är färdigställt och kommer att släppas i höst. Albumet har arbetsnamnet ”I/O” och en världsturné är planerad till nästa år.

framgick det tydligt varför Genesis hade beskrivit sig som ett låtskrivarkollektiv: hur många kvintetter har fem starka låtskrivare?

Där många artister hade valt att smida medan järnet var varmt , tog Gabriel det lugnt. Han släppte det instrumentala soundtracket ”Passion” och engagerade sig i Amnesty International. Framför allt bestämde han sig för att bygga en egen studio i en gammal kvarn i Box utanför Bath.

Real World rymde både en hypermodern studio, fantastisk natur och skivbolaget Real World, som specialiserade sig på att ge ut världsmusik från alla tänkbara länder. När jag besökte Real World för andra gången beskrev en anställd stället som ”ett himmelrike på jorden”.

– Det bästa med pengarna jag fick in från So” var att jag kunde bygga studion och på så sätt bli mer självförsörjande och kunna jobba i min egen takt.

Att detta inte enbart var av godo har historien visat. Vad var det Gabriel hade sagt om för mycket frihet? Det skulle dröja ända till 1992 innan ”Us”, den regelrätta uppföljaren till ”So”, såg världens ljus. Den följdes av en gigantisk världsturné, som hade Europapremiär på Globen i Stockholm.

Hemliga världen

Helt i linje med sitt stora teknikintresse (hans pappa var uppfinnare och skapade bland annat en föregångare till kabel-tv), släppte Gabriel två CD-ROM: ”Xplora1 – Peter Gabriel’s secret world” (1994) och ”Eve” (1996). Dessutom gjorde han en multimediautställning, ”The Millennium Dome show”. Denna ackompanjerades av albumet ”OVO” (2002).

När hans nästa normala soloalbum, ”Up”, ▶

Överkurs

★ När många artister med rötterna i progressive rock i slutet av 70-talet tog avstånd från punk och new wave, omfamnade Gabriel fenomenet. Han skrev låtar ihop med Tom Robinson, sjöng duett med Jimmy Pursey från Sham 69 och bjöd in folk från The Jam och XTC att spela på hans tredje album. Dessutom gjorde han runt 1978 en ”punkversion” av Procol Harums ”A whiter shade of pale”.

★ Gabriel har aldrig varit inne på droger. ”Jag har en tillräckligt livlig fantasi ändå”, har han konstaterat. Det bekräftas av att han, efter ett enstaka fall av marijuanarökning, gick omkring med en bandspelare och spelade in något sorts tal till världen där han ansåg sig ha funnit livets mening. Genesis tidigare assistent och turnéledare, Richard McPhil, har kvar kassetten.

★ Cameron Crowe (rockskribent och filmmakare) lät skådespelaren John Cusacks huvudperson i filmen ”Say anything” hålla upp en bergsprängare utanför sin flickväns hus och spela Peter Gabriels låt ”In your eyes” från början till slut.

★ När Peter Gabriel såg sin första konsert med Genesis utan honom sa han så här till Phil Collins: ”Du sjunger mina låtar bättre än jag, men du kan inte sjunga dem som jag”.

★ Den norska gruppen The Captain & Me har gjort ett album som har titeln ”Peter Gabriel”, vilket skapat viss förvirring.

★ 2014 återförenades Gabriel med Genesis för inspelningen av dokumentären ”Sum of the parts” även känd som ”Genesis, together and apart”. De oklippta intervjuer som låg till grund för dokumentären finns att hitta på YouTube.

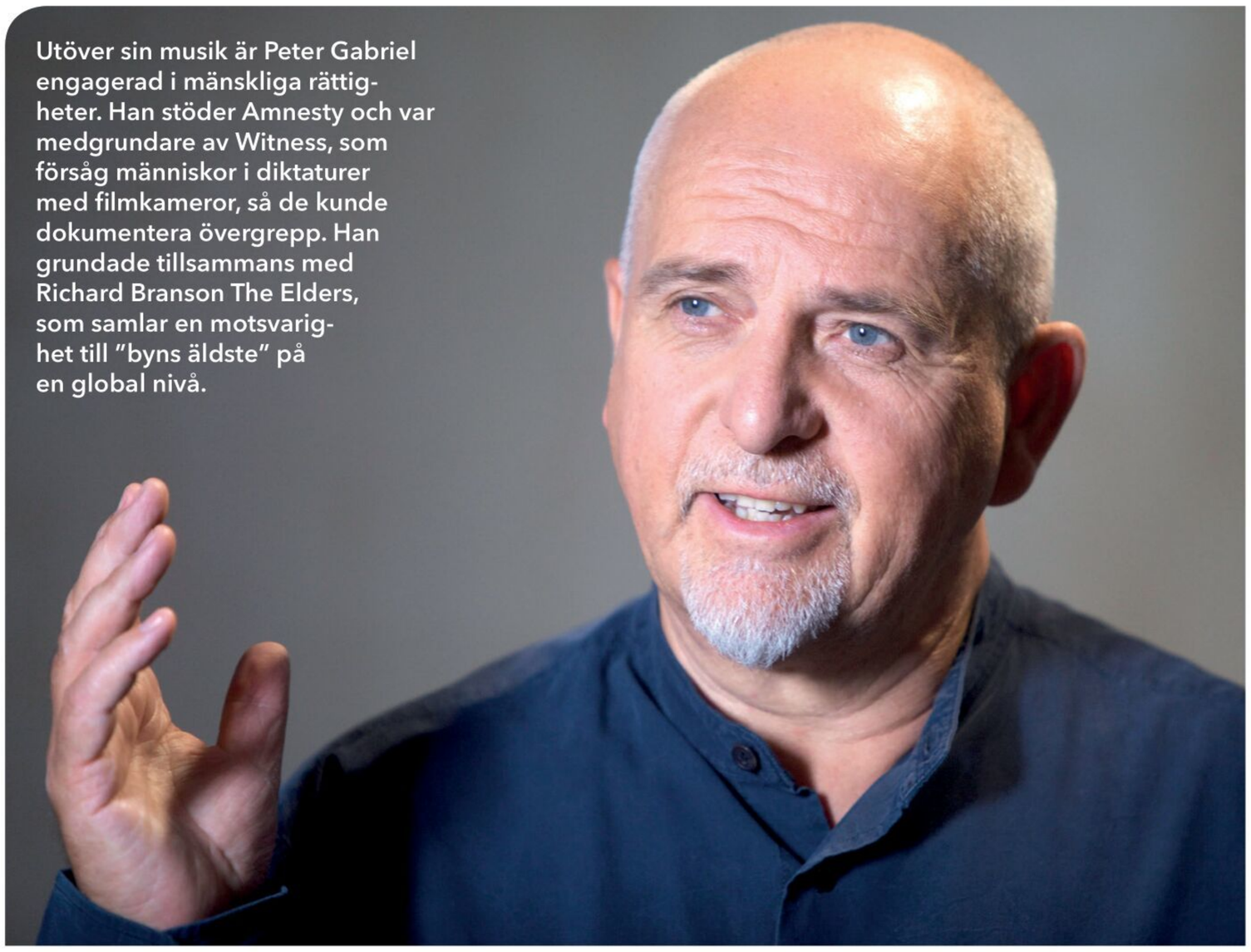

Utöver sin musik är Peter Gabriel engagerad i mänskliga rättigheter. Han stöder Amnesty och var medgrundare av Witness, som försåg människor i diktaturer med filmkameror, så de kunde dokumentera övergrepp. Han grundade tillsammans med Richard Branson The Elders, som samlar en motsvarighet till ”byns äldste” på en global nivå.

Peter Gabriel har, även efter sitt breda publika genombrott med ”So” 1986, lyckats förbli en av de mer jordnära världsstjärnorna. Han har, bortsett från en omskriven romans med skådespelerskan Rosanna Arquette, lyckats hålla sitt privatliv utanför skvallerpressen och har aldrig ställt till med några skandaler. I stället låter han sina mer galna infall komma ut i musikalisk form.

”Kanske har det varit kommersiellt självmord, men jag har ett intressant liv, som rymmer så mycket mer än skiva-turné-skiva-turné”

▶ dök upp senare samma år kändes den ganska överarbetad och överlastad. Att det inte var inbillning framgick när jag intervjuade Gabriel.

– Tack vare – eller på grund av – den nya digitala tekniken hade vi spelat in så mycket för varje låt att vi helt hade gått vilse bland kanalerna när det var dags att mixa, erkände han.

När jag intervjuade Gabriels före detta producent Daniel Lanois i dennes studio i Los Angeles senare samma år, betonade han vikten av att hitta låtens kärna och fokus innan man började smycka ut den.

Det tycks vara precis detta som Gabriel och hans nye medproducent, Steve Osborne, hade glömt bort när de adderat pålägg efter pålägg. De hade, trots sin stora erfarenhet, lyckats begå det gamla misstaget att skjuta upp de konstnärliga valen och säga ”vi fixar det vid mixningen”.

– Exakt så, erkände Gabriel själv. Det var mycket frustrerande och gick så långt att vi var tvungna att lägga ut uppdraget på en extern person, Tschad Blake, som inte hade varit med, utan kunde rensa rejält och behålla det han tyckte var relevant.

Åren går ...

Vi pratade också om det faktum att det tog allt längre mellan Gabriels ”riktiga” skivor.

– Kanske har det varit kommersiellt självmord att vänta så länge mellan skivorna, men jag har haft ett intressant liv, som rymmer så mycket mer än bara skiva-turné-skiva-turné, konstaterade Gabriel. Han lovade dock att det inte skulle dröja lika länge till nästa regelrätta album.

– Jag är nästan klar med nästa soloskiva och bedömer att den kommer att släppas inom 18 månader, sa han förhoppningsfullt.

Det är nu 20 år sedan.

Den som under tiden har velat släcka törsten med musik har dock haft en hel del att sätta tänderna i. En ”25th anniversary edition” av ”So” kom ut 2012. ”Scratch my back” var en skiva och turné där Gabriel tolkade andra artisters låtar, varpå många av dem tolkade honom på en ”svarsplatta” kallad ”...and I’ll scratch yours”.

2019 kom den digitalt distribuerade samlingen ”Flotsam and jetsam”, där udda spår (främst singlar, B-sidor och remixar) samlades.

Turné 2023

I samband med Record Story Day 2019 kom ”Rated PG”. En samling med enstaka låtar som han hade skrivit till olika filmer. På senare tid har det också kommit ett stort antal liveskivor på vinyl, flera av dem tidigare bara släppta på cd (eller aldrig förr i audioformat), medan hans studioalbum släppts som både på Super Audio CD och som audiofilvänliga ”half speed mastering”-vinyler.

Gabriel har också genomfört ett antal turnéer, flera i kölvattnet av ”Up” – där den första hade Europapremiär på Globen i Stockholm – och en turné med ”Scratch my back”-materialet där han kompades av en stor stråkorkester. Dessutom blev det ett återbesök i ”So”-turnén (med i stort sett samma musiker” som 1987–88), kallat ”Back to front”, med medföljande jubileumsbox, och turnén ”Rock paper scissors” som han gjorde tillsammans med Sting.

2014 blev Peter Gabriel invald i Rock and Roll Hall of Fame.

I våras dristade sig Gabriel äntligen att utlova ny musik ”sooner than you think” och i juni avslöjade hans trummis, Manu Katché, i en mycket spridd intervju att det kommer ett sprillans nytt Peter Gabriel-album innan årets slut och att en världsturné följer under 2023.

Bli inte förvånade om han förlägger Europapremiären till Stockholm.

Det har hänt förr. □

Hificonsult - en riktig Hifibutik

Vi säljer inte multirumslösningar, kan inget om zon-indelning och vägrar befatta oss med extremt billiga look-a-like-produkter från Asien, retro eller inte. Vi kan det där andra, Hifi i bokstavlig mening, att få fram musiken så nära originalet som möjligt.

Merason DAC:ar

Schweiziska Merason dök upp för ett halvår sedan i form av lilla ”Frerot” för **14 900kr.** Stora DAC-1 sopade banan med allt vi haft i butiken upp till 180 000kr.(!) Klass A, helt diskret uppbyggd, helt balanserad, inga inställningsmöjligheter (!) Skönheten blir din för **58 500kr**
(*det är inte extremsiffror som ger välljud, det är noggrannhet och know how*)

Viennas Beethoven Baby nu som Reference. Toppbetyg!

AVM
AUDIOPHILE MEISTERSTÜCKE SEIT 1986

AVM:s minsta integrerade förstärkare som vi kallar ”husfrid” kommer med nya appen. Spotify, Tidal, MQA i ett bra gränssnitt 2x80W, CD-spelare, grym hörlursutgång, blåtand för dina gäster. **64 000kr**

Vår hobby hamnar ofta i facket prylar och priser. Med ett hembesök kan en Hificonsult hjälpa dig med det där som är minst lika viktigt: placering av högtalare, rumsakustik och intrimning av din anläggning.

Hifi (och musik) är allmänbildning och kultur men också friskvård (!) Ett berusningsmedel utan baksmälla. Just nu sker över 50 hembesök per år i hela landet. Både till kunder med enklare rigg och de som har miljonanläggningar. Alla har hitintills fått positivt resultat av hembesöket i någon form. Samtidigt lär jag mig en massa utefter vägen!

Vad kostar hembesök då?

Du betalar i förskott 50kr/mil enkel resa, oavsett var i landet du bor. Då har du ”köpt dig fri” från tankar om att du ”måste” handla något när jag åkt till dig. När bilen ändå är ute och åker så kan den var full av elektronik, högtalare, kablage, tillbehör. Du väljer helt fritt och det kostar inget extra.

Undertecknad är fullvaccinerad men vi tar det såklart försiktigt med rätt avstånd vid hembesöken.

Butiksbesök, hembesök, skicka paket?

Du väljer - i hela landet!

Butiken i Örebro

Webbutiken

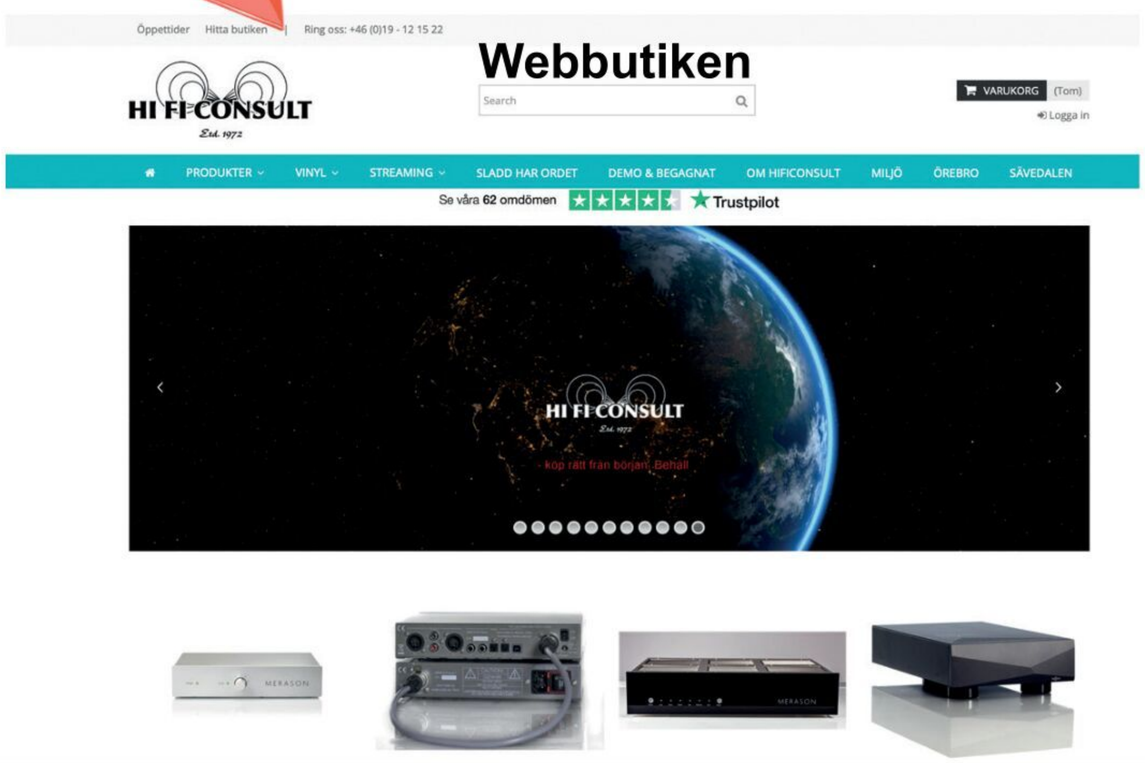

Vi tar inbyten - demo/begagnatavdelning - räntefritt via Wasa

Butik Örebro
S:ta Birgittagatan 5
702 14 Örebro

019-121522
070-6027075

50 Years
HI FI CONSULT
1972 - 2022

Webbutik:
HIFICONSULT.SE

Fraktfritt
Vi tar inbyten
Räntefri kredit

Peter Gabriel

Solofärden

Peter Gabriel har sedan solodebuten 1977 släppt 11 studioalbum, med minst sagt ojämna mellanrum. Anders Lundquist lyssnar och betygsätter.

Av Anders Lundquist (text)

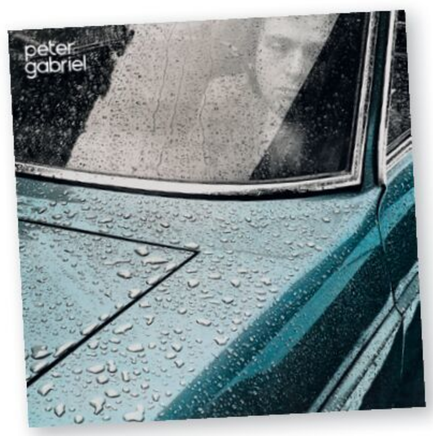

Peter Gabriel (1977)

Producent: Bob Ezrin

Gabriels solodebut, i USA refererad till som ”Car”, är i viss mån hans mest Genesis-liknande, inte minst sångmässigt, men präglas också av att de flesta musikerna är amerikanska och producenten från Kanada. Ezrins bombasm är igenkännlig från hans övriga produktioner, samtidigt som Gabriel har tillräckligt mycket karaktär för att inte låta som vare sig Alice Cooper, Lou Reed eller Kiss. Bland höjdpunkterna märks den textmässigt lekfulla ”Humdrum”, okarakteristiskt rockiga ”Modern love” och den apokalypiska balladen ”Here comes the flood”. Den låt som blivit mest långlivad är dock ”Solsbury hill”. Låten, som beskriver Gabriels avhopp från Genesis, har förekommit i en rad filmer och faktiskt blivit en hit flera gånger.

Peter Gabriel (1978)

Producent: Robert Fripp (för Peter Gabriel).

Den likaledes obetitlade uppföljaren, även refererad till som ”Scratch”, skilde sig rejält från debuten. Den var mer avskalad, hade ett torrare ljud och påtagligt påverkad av punkscenen. Bäst håller dock eteriska ”White shadow” och den huvudsakligen akustiska, men hotfulla, ”Mother of violence”. Producenten Robert Fripp såg detta album som en del av en trilogi, där hans egen ”Exposure” (1978) och Daryl Halls ”Sacred songs” (som spelades in 1978 och släpptes först två år senare, då skivbolaget ansåg den vara för okommersiell) var de övriga titlarna. På Fripps album gör Gabriel en intim och avskalad pianoversion av ”Here comes the flood” som ligger närmare hans ursprungsvision för låten.

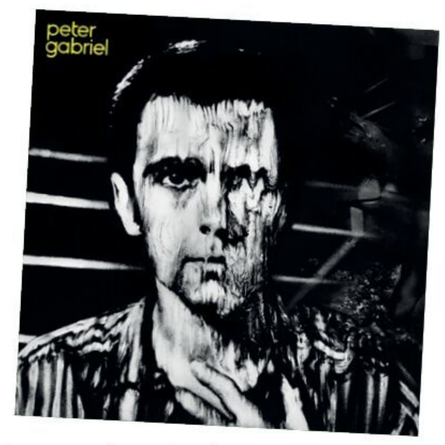

Peter Gabriel (1980)

Producent: Steve Lillywhite

Det var på sitt tredje sjäkvbetitlade album, i USA kallat ”Melt”, som Gabriel hittade sin röst som soloartist. Här finns vackra melodier, aviga ljud, nyskapande produktion, etniska inslag, introspektiva texter om mental sjukdom och politiskt engagemang. Allt filtrerat genom Gabriels sträva, sorgsna röst – här befriad från de olika manér som ibland hade präglat såväl Genesis som de föregående soloalbumen. Han hade, vid 30 års ålder, helt enkelt funnit sin artistiska identitet. Mer än 40 år efter utgivningen låter musiken påfallande hungrig och fräsch. ”Intruder” lanserade trumljudet som Phil Collins sedermera exploaterade till döds, ”Biko” är en stark anti-apartheid-låt, ”Family snapshot” den starkaste kompositionen och ”Games without frontiers” albumets radiohit.

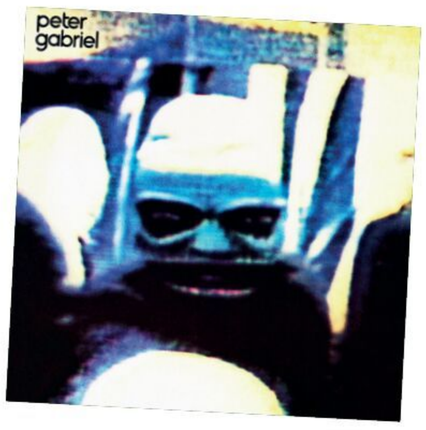

Peter Gabriel (1982)

Producenter: David Lord och Peter Gabriel

Till sist gav Gabriel efter för sitt amerikanska skivbolags påtryckningar och kallade sitt nya album för ”Security” i det stora landet i väst. I resten av världen var det hans fjärde och sista album utan titel. Här är inspirationen från ”exotiska” (läs: icke-anglosaxiska) länder större än någonsin. Samplingar, suggestiva ljudlandskap, hyllningar till rytmen som ett sätt att släppa sina hämningar. Men också en mer traditionell pianoballad, ”Wallflower”, som tillägnades Amnesty International och de politiska fångar som utsatts för tortyr på grund av sina övertygelser. Mest överväldigande är ”The rhythm of the heat”, som också inledde det följande årets konserter, medan slagkraftiga ”I have the touch” (om en person som ”samlar” på fysisk kontakt) är lättsmält, närmast dansant.

Birdy (1985)

Producenter: Peter Gabriel och Daniel Lanois

När den i Hollywood bosatte brittiske filmregissören Alan Parker testade olika sorters musik till scener ur sitt kommande drama "Birdy", noterade han att Peter Gabriels musik passade oerhört bra. Han bjöd in Gabriel på ett testvisning av den råklippta filmen och upphovsmannen själv kunde inte låta bli att märka hur bra de rörliga bilderna och hans musik lirade ihop. Han kontaktade den utanför Kanada oetablerade producenten Daniel Lanois och tillsammans bearbetade de originaltejperna, tog bort sången och skräddarsydde, med effektivt resultat, musiken för filmen. Parker, som enligt egen utsago hade haft en horribel upplevelse av sitt "samarbete" med Pink Floyds Roger Waters i samband med långfilmen "The wall", sa att det var en befriande upplevelse att arbeta med Gabriel.

So (1986)

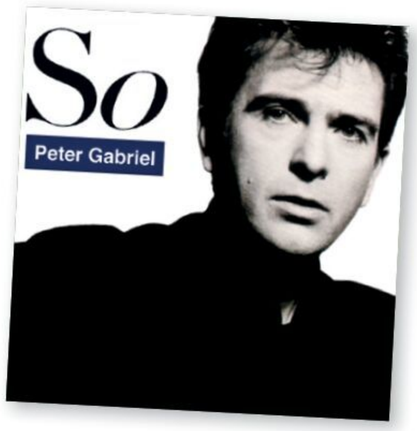

Producenter: Peter Gabriel och Daniel Lanois

Med "So" gick Gabriel för första gången med på att redan från start ha en titel, om än en högst lakonisk sådan, på ett studioalbum. Albumets förstasingel, den dansanta och ekivoka partydängan "Sledgehammer", antydde att Gabriel liksom sina forna bandkollegor sneglade på listorna. Singeln ackompanjerades också av en genomarbetad video som 1987 vann hela nio MTV Awards. Bortsett från den och ironiska "Big time", var albumet mer eftertänksamt, med "Mercy street", Kate Bush-duetten "Don't give up" och world music-influerade "In your eyes" (med Youssou N'Dour på gästsång) som höjdpunkter. Inledande "Red rain" var dock en käftsmäll som hette duga. "So" förblir Gabriels mest framgångsrika album och sålde fem gånger platina (vilket då motsvarade fem miljoner album) i USA och tre gånger platina i Storbritannien.

Passion (1989)

Producent: Peter Gabriel

"Passion" är en omarbetad version av det soundtrack som Gabriel skrev till Martin Scorseses långfilm "The last temptation of Christ". Albumet hade många gäster och bidrog till öppna omvärldens ögon för musiker som Youssou N'Dour och Baba Maal (Senegal), Nusrat Fateh Ali Khan (Pakistan) och L. Shankar (Indien). Mest gripande är dock inslagen av armenisk duduk. Skivan var den första utgivningen på Gabriels då nystartade skivbolag Real World Records, som därefter inledde en omfattande utgivning av så kallad världsmusik från olika delar av klotet. Skivbolaget existerar än i dag och fortsätter att ge ut artister som kanske är stora i sina respektive hemland, men kanske inte har fått ett internationellt genombrott.

Us (1992)

Producenter: Daniel Lanois och Peter Gabriel

Lite överlastad är den allt. Det är som om han försökt kombinera det kommersiella anslaget från "So" och de etniska tongångarna från "Passion" och i slutändan landat i något som låter som en "produktion" snarare än ett stycke musik spelat av människor. Undantag finns dock. Finast är kanske "Washing of the water", där Gabriel visar att han fortfarande kan pendla mellan känslighet och kraftfullhet. Låtens vers känns vagt influerad av Randy Newmans "I think it's going to rain today", en låt som Gabriel älskar i Nina Simones version och som han vill ska spelas på hans begravning. Därefter övergår den i någon sorts gospel, som också klär hans röst. Den uppenbara "Sledgehammer"-kopian "Steam" är dock bara baktung elefantdisco.

OVO: The millennium show (2000)

Producent: Peter Gabriel

Inför millennieskiftet bygges i London The Millennium Dome och Peter Gabriel ombads att, tillsammans med Mark Fisher, skapa en multimediashow som gick att bevista på Millennium Dome under hela år 2000. Detta var dess soundtrack. Förutom att sjunga själv, bjöd Gabriel in några av sina favoritvokalister, däribland Ritchie Havens, Paul Buchanan (The Blue Nile) och Elizabeth Fraser (The Cocteau Twins) och när de turas om att sjunga verser i avslutande "Make tomorrow" är det albumets höjdpunkt (den existerar också i en version där Gabriel själv sjunger hela låten). "OVO" är Peter Gabriels senaste riktigt genomstarka album.

Up (2002)

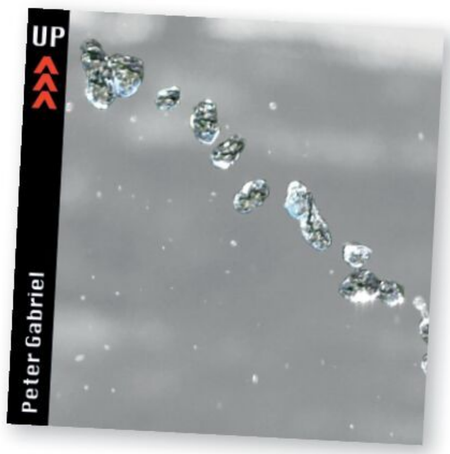

Producenter: Peter Gabriel och Steve Osbourne

På pluskontot står att Gabriel åter vågar utmana sin publik med "fula" och oattraktiva ljud, som tillsammans med hans varma röst skapar intressanta kontraster. På minussidan går det inte att komma ifrån att Gabriels en gång så uppfinningsrika melodier nu ersatts av ganska simpla sådana, ofta bestående av tre, fyra förutsägbara toner. Dessutom ger plattan begreppet "överarbetad" en ny innebörd. Om det är ett tecken på bristande inspiration eller att inte vilja utsätta rösten för alltför stora påfrestningar när det är dags att turnera. Den satiriska "Barry Williams show", en drift med Jerry Springer, känns dock bara trött och tungfotad. Varför parodiera något som redan är tillräckligt absurt?

Long walk home – Music from The Rabbit-proof fence (2002)

Producent: Peter Gabriel

Huvudsakligen instrumental filmmusik. Som vanligt under denna period – skivan släpps ungefär samtidigt son "Up" – får vi suggestiva ljud och atmosfärer i en oerhört genomarbetad (ibland överarbetad) produktion. Sensuella grooves, drama och läckra detaljer saknas inte, men de minnesvärda melodierna och harmonierna har vid den här punkten i Gabriels karriär alltmer börjat lysa med sin frånvaro. Det betyder att Gabriel nästan börjat låta mer som de artister som härmar honom än som sig själv. Musiken påminner om "Passion" men har färre etniska inslag och till slut blir det tyvärr lite "new age-muzak" över alltihop, även om avslutningen är mäktig.

Scratch my back (2010)

Producenter: Peter Gabriel och Bob Ezrin

Bortsett från en soundtracklåt, "That'll do" från soundtracket till "Babe – Pig in the city", hade Gabriel inte samarbetat med producenten Bob Ezrin sedan sin solodebut. "Scratch my back" var ett projekt där Gabriel tolkade orkestrerade covers av artister ur olika generationer – både från ikoner som David Bowie ("Heroes"), Lou Reed ("Power of the heart") och Talking Heads ("The listening wind") och nyare namn som The Magnetic Fields, Elbow, Regina Spektor och Arcade Fire. Undertecknad älskade initialt skivan, men med tiden känns det som om orkesterarrangemangen var ganska fega och temperamentslösa. Något som också bekräftades när materialet framförde live.

New blood (2011)

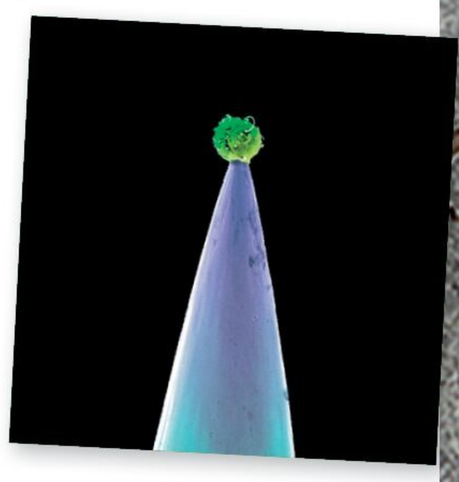

Producenter: Peter Gabriel och John Metcalfe

När Gabriel turnerade med full stråkorkester var de starkaste ögonblicken inte de många covers de framförde från det då nysläppta albumet "Scratch my back". På Berlinkonserten stod han dessutom mest och tittade på en skärm, i ett försök att hålla koll på låttexterna. I stället var det John Metcalfes omarrangemang av höjdpunkterna ur Gabriels egen katalog som gjorde det mest bestående intrycket. Inte oväntat är dessa studioinspelningar av samma versioner också överlägsna "Scratch my back". Det känns som om sådant Gabriel skrivit själv av naturliga skäl betyder mest för honom. Dessutom känns arrangemangen mer experimentella och fantasifulla. En redan rik låtskatt får därmed – just det – nytt blod.

Albumet som räddade Magnum

Pomprockens brittiska veteranduo, gitarristen Tony Clarkin och sångaren Bob Catley, firar att de bildade Magnum för 50 år sedan.
– I början levde vi på pommes frites, tio cigg och en flaska vin om dagen, skrattar de.

Av Jörgen Holmstedt (text),
Stefan Boman, arkiv (foto)

”Jag bara skrev, som jag alltid gör”

Ser ni albumet som räddade Bob Catley (t v) och Tony Clarkin? Just det, ”On a storyteller’s night”, i Bobs ena näve.

Skivbacken

Längst fram i skiv backen har vi lagt albumet som fick svenskarna att upptäcka Magnum: ”On a storyteller’s night” från 1985.

Tony Clarkin: Vi var nära att lägga ned, runt den tiden.

Bob Catley: Med ”On a storyteller’s night” vände allt. Den plattan räddade oss. Tony började skriva låtar som tilltalade normala rockfans, inte bara de som gillar lite mer avancerade grejer. Hur bra ”The eleventh hour” och allt det där än var nådde vi inte ut ordentligt.

Tony: Men jag hade inga så kallade normala rockfans i huvudet. Jag bara skrev, som jag alltid gör. Vi gjorde den här lp:n för ett litet skivbolag, FM Revolver, i Wolverhampton. I sex veckor hade vi framfört många av de här låtarna på turné. Vi spelade in plattan för de 15.000 pund vi hade tjänat på konserterna. Hade ingen aning om att det skulle innebära ett genombrott.

Nästa band är Slade med ”Slayed?” från 1972, vars tillbakadragne före detta basist Jim Lea de ibland stöter på. ▶

Personligt

ANTHONY "TONY" MICHAEL CLARKIN.
FÖDD: 24 november 1946 i Birmingham.
BOR: Just utanför Birmingham.
FAMILJ: Fru och två döttrar och en son.

Personligt

ROBERT "BOB" ADRIAN CATLEY.
FÖDD: 11 september 1947 i Hampshire.
BOR: Tanworth, en by utanför Birmingham.
FAMILJ: Frånskild. Två döttrar.

"On a storyteller's night" blev Magnums genombrott 1985. "Efter åratal av slit", säger Bob. Nedan gruppen samma år, fr v: Mickey Barker (trummor), Bob Catley (sång), Tony Clarkin (sittande, gitarr), Wally Lowe (bas) och Mark Stanway (keyboards).

"Med 'On a storyteller's night' vände allt"

Lät tidiga Magnum som en låtorienterad blandning av Yes, Genesis, Jethro Tull och Pink Floyd?
"Ingen aning", säger Tony Clarkin. Men de hade flöjt emellanåt. "Vår dåtida keyboardist Richard Bailey var Jethro Tull-inspirerad. Men han stod inte på ett ben" (som Ian Anderson), fnissar Bob Catley.

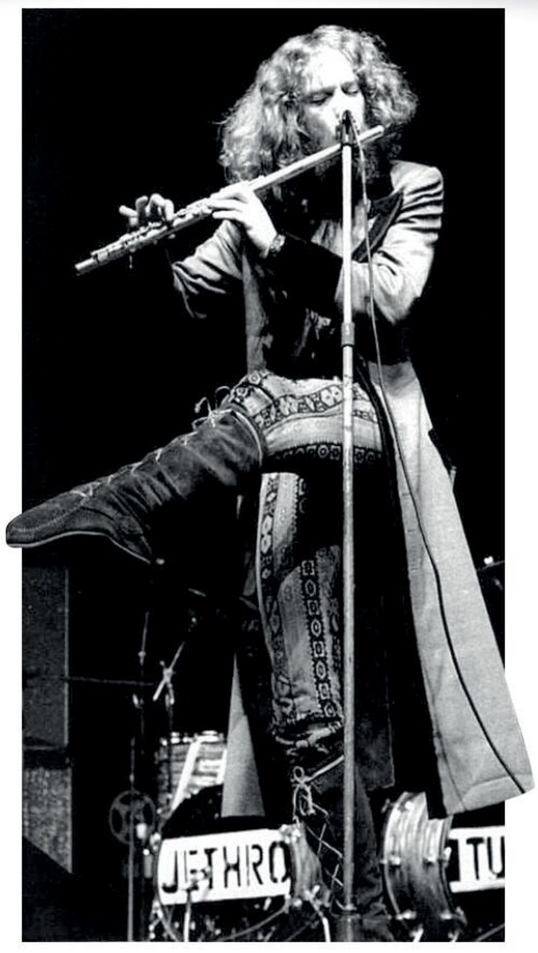

▶ **Tony:** Jim är ofta i samma studio som vi jobbar i. Han spelar in och mixar, men verkar aldrig bli klar. Jim spelade på en av våra skivor, vilken det nu var ...?

Bob: "Princess Alice and the broken arrow". Vi fick honom att spela fiol på "You'll never sleep".

Galen i Yes

Engelsk progrock: Yes ("Close to the edge", 1972), Jethro Tull ("Aqualung", 1971), Pink Floyd ("Animals", 1977) och Genesis ("Selling England by the pound", 1973).

Bob: Jag var galen i Yes på 70-talet, älskade Jon Andersons röst. Men inte Jethro Tull så mycket.

Fast ni hade ju flöjt ett tag, liksom de?

Bob: Vår dåvarande keyboardist Richard Bailey gillade att spela flöjt.

Tony: Det var han som var Jethro Tull-inspirerad.

Bob: Men han stod inte på ett ben, hehe.

Tony: Jag är inget Genesis-fan alls. Men Pink Floyd lyssnar jag gärna på, om jag är i den stämningen.

När undertecknad hävdar att Magnum i början lät som en mer låtorienterad version av de här banden, blir responsen sval.

Bob: Jaså?

Tony: Ingen aning.

Bob: Peter Gabriel var är fantastisk. Pink Floyd har jag några plattor med. Inte de tidigaste, de var lite för djupsinniga för mig, hehe. Men "Dark side on the mood" och de mer kommersiella albumen är sköna att lyssna på, hemma i hörlurar.

Tony: Jethro Tulls "Living in the past" var en fantastisk skiva, men i övrigt var de för abstrakta för mig.

Ozzys Magnum-favorit

Ozzy Osbourne med tolvan "Bark at the moon" (1983). Birmingham-grabb, liksom Magnum.

Tony: Ozzy kom till Townhouse-studion i London, när vi spelade in "Chase the dragon" 1980, med sin gitarrist Randy Rhoads i släptåg. Ozzy gillade speciellt låten "Sacred hour". Vi tog några glas ihop, som vi brukade göra. Då drog Jeff Glixman, som producerade oss, igång det vi hade spelat in. På högsta volym, som han alltid gjorde. Ozzy, lite på örat, sprattlade till: "What the fuck! Vilket trumljud!" Haha!

Bob: Vi gjorde en USA-turné som förband till Ozzy 1982. Rena drömmen, vi kunde knappt fatta att allt kunde vara så lyxigt på turné. Arenor med 20.000 åskådare. Det var precis efter flygkraschen där Randy Rhoads omkom.

Jammade med Bonham

Var inte ni Ozzys kompband när han letade ersättare för Randy Rhoads?

Tony: Jo, han skulle testa John Sykes. Ozzy: "Come on, let's go in there". John Sykes hade lärt sig några Black Sabbath-låtar, men Ozzy var inte imponerad. "Spela något nytt i stället!", krävde han.

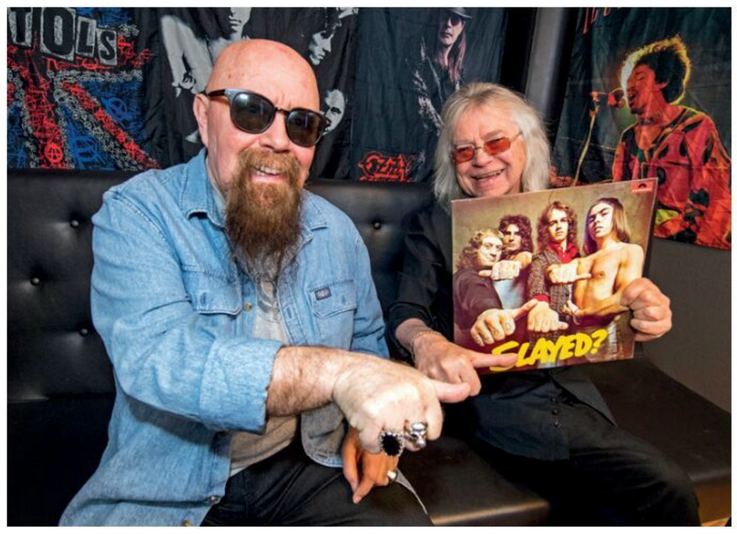

”Vi vet hur Slade-tecknet ska göras, det är ju bara att titta på omslaget”. Tony och Bob är välbekanta med Slades store låtskrivare, basisten Jim Lea. ”Han och vi jobbar i samma studio. Slade var nästan lika stora som Beatles när den har plattan släpptes”, minns Tony om lp:n ”Slayed?” från 1972.

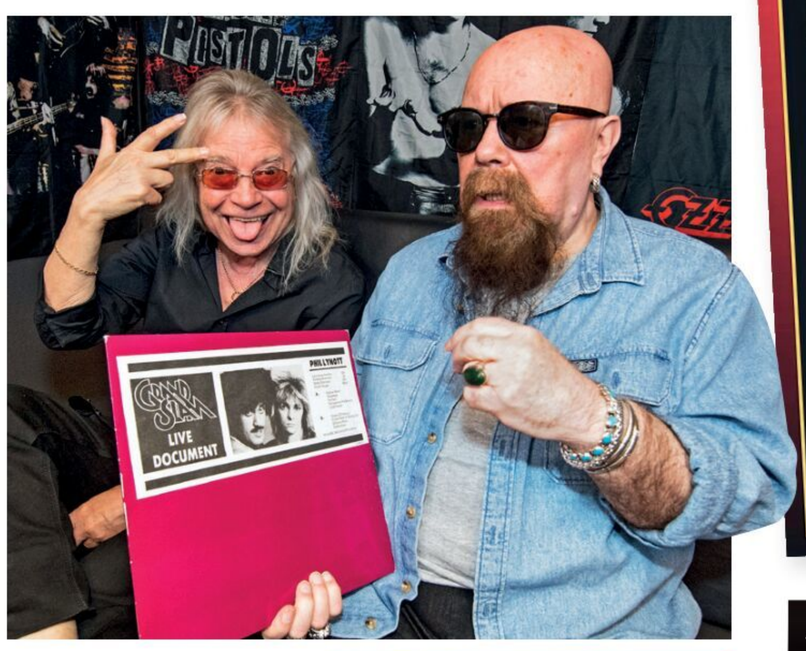

När en Grand Slam-skiva dyker upp, tycker killarna att det blir jobbigt att prata om deras förre keyboardist, Mark Stanway. Bob försöker skämta bort ämnet innan Tony till slut berättar sanningen – för första gången.

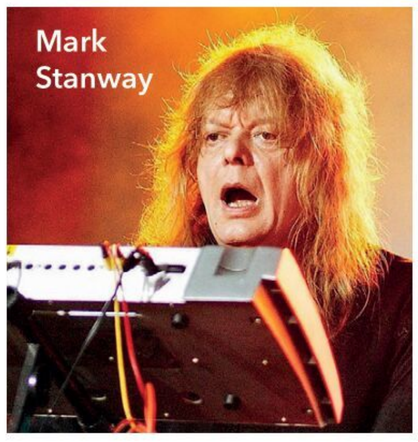

”Black Sabbath är från Birmingham, liksom vi. De brukade kröka på klubben där vi var husband”. Ozzy Osbourne är den de känner bäst. ”Han och Randy Rhoads (t h på bilden) hängde i studion när vi spelade in ”Chase the dragon”. Sedan var vi Ozzys förband i USA och vi hjälpte honom när han skulle testa gitarristen John Sykes”.

Judas Priest är också från det hårdrockiga nästet Birmingham. ”Vi gjorde vår första turné med dem, när de släppte ’Sin after sin’-albumet 1977”, minns Magnum-duon.

”Sedan kom alltid något fyllo som knappt kunde spela och slet trumstockarna ur Johns (Bonham) händer, och skulle ta över”

Vår rytmsektion med Kex Gorin och Wally Lowe kompade. Ozzy var yvig och i gasen. I slutändan valde han bort Sykes.

Umgicks ni med de övriga i Black Sabbath också?

Tony: Ja, Ozzy och killarna brukade hänga på nattklubben, The Rum Runner, där vi var husband 1972. John Bonham var också där, och brukade sätta sig bakom trummorna.

Bob: John ville alltid spela samma låt, ”Superstition”.

Han nynnar trumbeatet till Stevie Wonder-klassikern.

Tony: Sedan kom alltid något fyllo som knappt kunde spela, och slet trumstockarna ur Johns händer, och skulle ta över, haha!

Bob: Open night, kallar man det nu.

Ännu fler Birminghamkompisar: Judas Priest med lp:n ”Sin after sin” (1977).

Två pund om dagen

Bob: Vi var deras förband när de släppte ”Sin after sin” 1977. Vår första turné utanför Birmingham med omnejd.

Tony: Vi spelade på en pub, The Railway, när deras manager såg oss och frågade: ”Vill ni vara förband till Judas Priest?” Eh, okej, visst, svarade vi. ”Kom till Liverpool i morgon klockan tio”, sa managern och gick. Vi fick ett traktamente på två pund om dagen, vilket räckte till pommes frites, tio cigg och en flaska rött vin.

De skrattar åt minnet.

Tony: Men det spelade ingen roll, vi fick ju turnera. Vi kände oss som professionella musiker, om man nu kunde kalla oss det.

Bob: Vi var arbetslösa, så det gjorde oss per automatik till ett professionellt band, haha! Judas Priest var jordnära och coola.

En bootleg, ”Live document”, med Grand Slam innehållande keyboardisten Mark Stanway, som lämnade Magnum för den gruppen 1984, men återkom redan året därpå.

Var ni besvikna när Mark Stanway hoppade av?

Tony: Nej, egentligen inte.

Han skruvar på sig. Ser obekväm ut, liksom Bob, som fnittrar nervöst.

Tony: Han stack och vi hade många bra musiker … Sedan hyrde vi in Mark för ”On a storyteller’s night”.

Dags för sanningen

Mark Stanway försvann hastigt och slutgiltigt från Magnum för sex år sedan, mitt i en turné, efter sammanlagt 31 år i gruppen. ▶

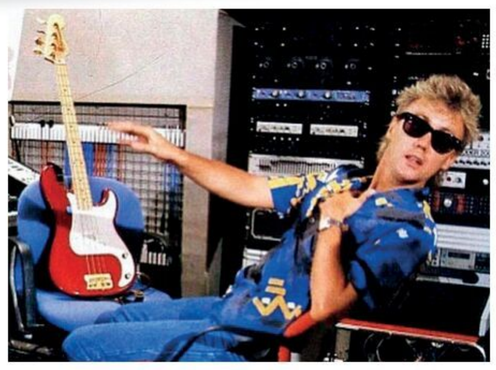

”Vigilante” producerades av Queen-trummisen Roger Taylor 1986, till bandets missnöje. ”Hemska 80-talsljud”, ryser Tony.

”Min saknade vän”. Bob Catley lärde känna John Bonham redan 1966. ”Då var John var med i bandet A Way of Life. Världens roligaste och trevligaste kille. Han gillade sin öl och att jamma med oss”, berättar Bob om Led Zeppelin-trummisen, som gick bort 1980.

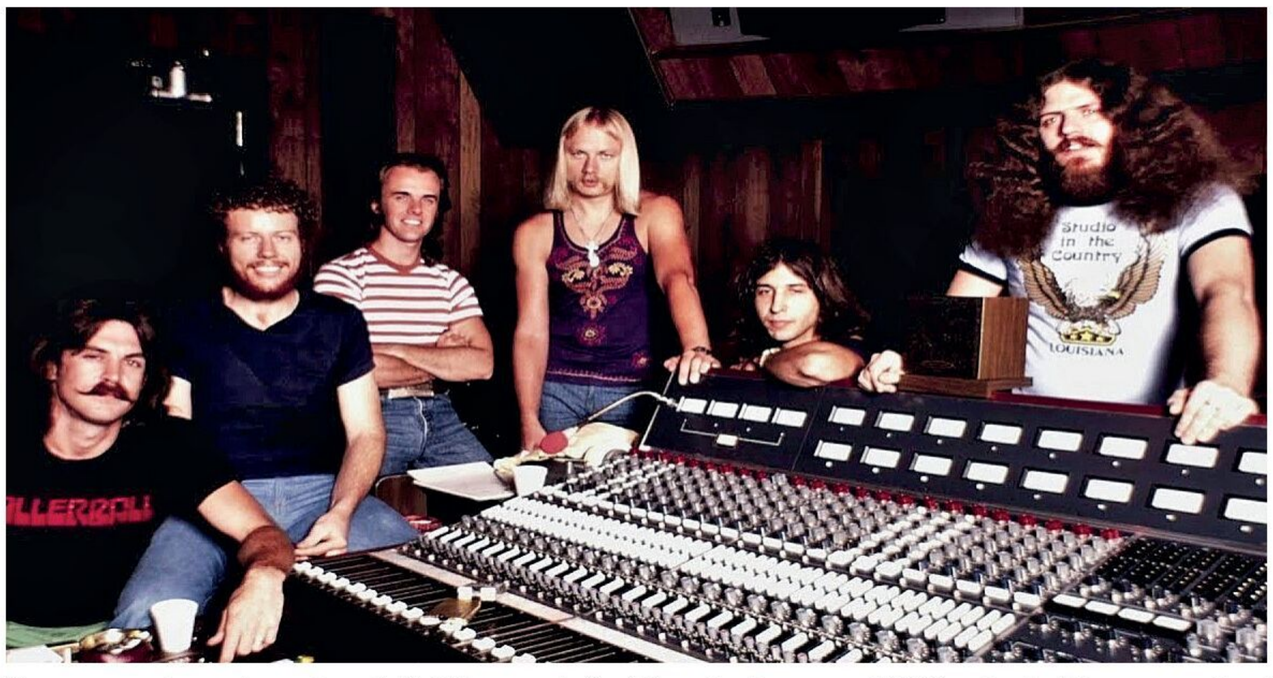

Kansas med producenten Jeff Glixman, tvåa från vänster, som 1980 rattade Magnum när albumet ”Chase the dragon” spelades in. ”Jag älskar Kansas, det var rena drömmen att få arbeta med deras producent”, säger Tony Clarkin. Om Kansas amerikanska pomprockkollegor Styx, tycker han inte: ”För poppiga”.

▶ Sedan dess har alla inblandade vägrat att prata om saken.

Jag förstår att ämnet Mark Stanway är känsligt?

Bob: Det är bara tråkigt.

Tony: Vad vill du veta?

Varför han inte är kvar i bandet?

Tony: Eh …

Sanningen, den här gången?

Tony: Sanningen är att Mark drack så mycket att det blev ett problem. Han spillde en drink i en dator med vårt intro. Jag och Bob var tvungna att hosta upp 1.800 pund för en ny dator. Mark skyllde på ljudteknikern. När vi kom tillbaka till bussen, var Mark redlös och ställde till med ett jättebråk. Det var droppen. Situationen hade blivit omöjlig. Vi var tvungna att agera. Mark fick gå.

För första gången har de avslöjat vad som hände när deras mångårige keyboardist fick sparken.

Bob: Folk tror väl att vi hittar på nu. Det är inte kul att prata om.

Stämningen lättas upp något av nästa skiva: försäljningssuccén ”Vigilante”, 1986 års Magnum-album med Queens trummis Roger Taylor som producent.

Tony: Mitt förlag tyckte att jag skulle träffa Roger. Han verkade uppriktigt intresserad, kommenterade mina demolåtar och hade förslag på singelval. Vi spelade in i Queens studio i Schweiz. Det blev en annorlunda platta. Jag kan godta den mer i dag än när vi gjorde den. Men vissa av de där 80-talsljuden får mig att rysa av obehag.

Bob: Däremot är många av låtarna bra. Titellåten kommer vi få leva med för evigt.

Dricka öl och jamma

Led Zeppelin med samlingsboxen ”Led Zeppelin”.

Ett par av dem var väl också från Birmingham?

Bob: John Bonham, ja. Robert Plant lite grann, men han var mer Wolverhamptonkille. De andra två var väl från London? John var med i bandet A Way of Life, när jag lärde känna honom 1966. Världens roligaste och trevligaste kille. Han gillade sin öl och att jamma med oss.

Van Halen-debuten, Aerosmiths ”Get your wings” och en tidig Whitesnake-samling får godkänt, men skivor med Lynyrd Skynyrd, Kiss, Blue Öyster Cult och Yngwie Malmsteen ignoreras.

Torr och daterad

Vad har de här två skivorna gemensamt: ”Magnum II” (1979) och ”Ssssh” (1969) med Ten Years After?

En av dem är blixtsnabb.

Bob: Leo Lyons. Ten Years After-basisten producerade oss.

Tony: Leo hade producerat UFO och Jet Records, skivbolaget vi tillhörde, trodde att han skulle fungera för oss. Numera tycker jag att ”Magnum II” låter torr och daterad, men då var jag bara lycklig över att få göra ännu ett album. Förresten köpte jag nyligen en Ten Years After-platta, den där med

”Den låter torr och daterad”

”Leo Lyons!” Bob Catley vet svaret på frågan om vad som sammanbinder Ten Years Afters-albumet ”Ssssh” och ”Magnum II”. Det var skivbolagets idé att låta veteranbandets basist Leo Lyons (bilden) producera Magnum. Tony: ”Nu tycker jag att den skivan låter torr och daterad”.

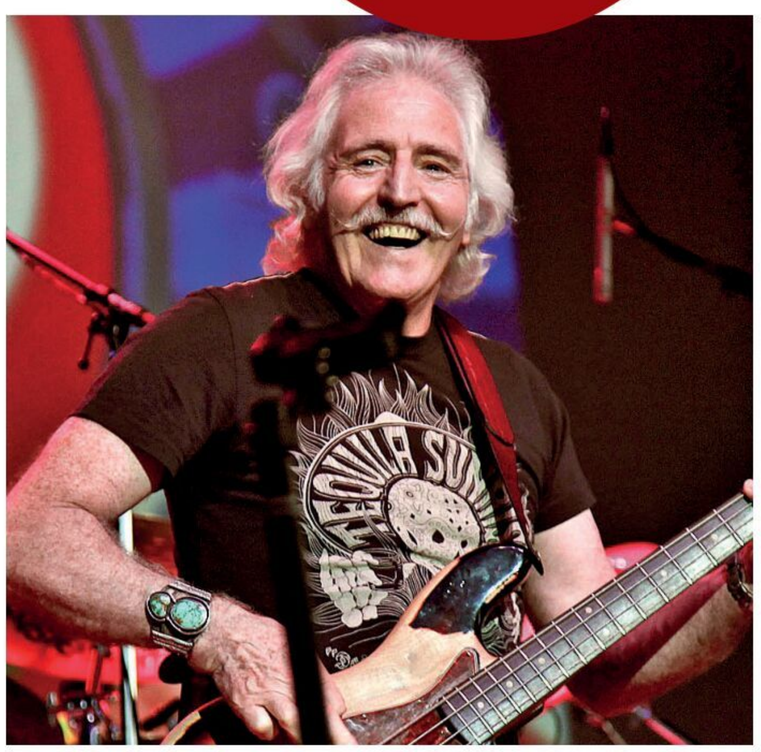

Magnum har gjort ett tjugotal studioalbum, varav ”Escape from the shadow garden” (2014), ”The eleventh hour” (1983) och ”Kingdom of madness”, debut-lp:n släppt 1978, är några av dem. ”Räkna med ännu fler”, lovar de.

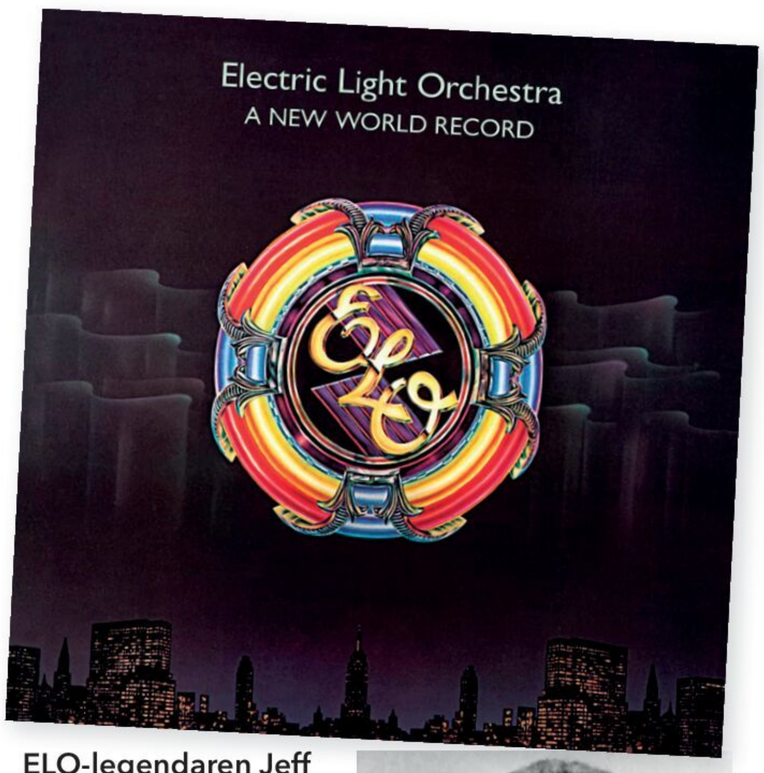

ELO-legendaren Jeff Lynne var bara barnet, när Tony Clarkin lärde känna honom hemma i Birmingham. ”Vi gick i samma skola. Jeff hade bandet The Handicaps. De var inte bra, men oj vad han utvecklades de kommande åren”.

”Jag känner till insiderstoryn: Jeff (Lynne) blev lurad, liksom alla artister på det bolaget (Jet Records)”

Stonehenge-omslaget (”Stonedhenge”, reds. anm.). Den var verkligen inte bra.

Amerikanska pomprock-kollegor: Styx med ”The grand illusion” (1977) och Kansas-albumet från samma år, ”Point of know return”.

Tony: Styx var för poppiga för mig, men allt med Kansas var bra; låtarna, musikerna, arrangemangen, sångaren. David Arden på Jet Records visste att jag älskade Kansas, och såg till att vi fick jobba med deras producent Jeff Glixman på ”Chase the dragon”.

Skolkamrat med Jeff Lynne

”A new world record” (1976), med Electric Light Orchestra, ännu ett band från Magnums hemstad Birmingham.

Tony: Jag och Jeff Lynne gick i samma skola, jag en klass över honom. Han hade bandet The Handicaps, med två kompisar. En kväll skulle de spela på ungdomsgården. När jag kom dit stod Jeff och skrek allt vad han orkade i mikrofonen. Sedan spelade han en instrumental låt genom en pytteliten förstärkare. Därpå bildade han bandet …

Bob: …The Idle Race. Då såg jag honom för första gången.

Tony: Och därefter The Move. ELO ärvde han, kan man säga, av Roy Wood, som var ledaren och bestämde inriktningen. ELO lät tyngre i början, sedan blev de poppigare. Jag tror att Jeff tröttnade på att skivorna inte sålde, för att de inte var kommersiella nog. Då började han skriva som bara attan, nätterna igenom.

Liksom ni låg ELO på Jet Records, ett skivbolag som det går många mindre smickrande historier om. Hur var det för er?

Tony: Hemskt. Ibland väntade de där oberäkneliga humörmänniskorna i två år med att släppa våra skivor.

Jeff Lynne måste väl ändå ha varit nöjd, så stora som ELO blev?

Tony: Jag känner till insiderstoryn: Jeff blev lurad, liksom alla artister på det bolaget.

Bob: Skönt att det där ligger bakom oss.

Därmed är backen genombläddrad. Bob Catley ber oss att skicka honom tidningen. Grattis till 50 år med Magnum, killar! □

Tack till: *Nostalgipalatset, Sankt Eriksgatan 101 i Stockholm, som har massor av Magnum-skivor och mycket annan läcker pomp- och symfonisk rock.*

Personligt

TOMMY CASSEMAR
FÖDD: 1955 i Farsta, Stockholm.
BOR: Stockholm.
YRKE: Basist.
FAMILJ: Fru och många barn.
UTBILDNING: Hoppade av gymnasiet för att spela musik.
HOBBIES: Tittar på film och läser böcker och promenerar, men nästan allt har en koppling till musik. Jag har inget annat i skallen, det är nästan lite tragiskt!
FAVORITBASISTER: Jag har säkert 257 favoritbasister! Några som har betytt mycket genom åren är Göran Lagerberg, John Wetton (främst för King Crimson), Memphis-basisten Tommy Cogbill, som spelat med Aretha Franklin och Elvis och Michael Leach – en annan ”rootsy” basist. När det gäller nutid gillar jag Wilcos basist John Stirratt. Sedan finns det ju fantastiska svenska basister: Jerker Odelholm känns som den ultimata poprockbasisten. Jag gillar även Sven Lindvall, Peter Forss, Thomas Axelsson, Surjo Benigh och David Lindvall.
FAVORITGRUPPER/BAND: Rolling Stones, Miles Davis och Albert King är en bra blandning. Jag har haft schizofren musiksmak ändå sedan jag var tonåring.

En stolt och rörd Tommy Cassemar visar upp Fender Precision-basen från 1964 som han fick av den numera pensionerade Per Bruun (ex-Steampacket och Fläsket Brinner) efter att de blivit vänner. ”Allt är original. Skön halsform, trots att den är bredare än jag normalt brukar föredra”, säger Tommy.

Precision tillfredsställer Tommys basbehov

Han har spelat bas med så vitt skilda artister som Roffe Wikström, Jerry Williams, Roxette, Ola Magnell och Down Harrison. I media har Tommy Cassemar dock alltid legat lågt – han är ju basist! Nu gör han ett undantag och berättar om sin 50-åriga musikerbana. Det blir även en genomgång av hans basgitarrer.

Av Anders Lundquist (text), Peter Törnqvist (foto)

Tommy Cassemar växte upp i Farsta, där han som tonåring hängde på NK:s skivavdelning.

– Man hade ju inte råd med många skivor. Jag minns att jag tänkte ”när jag blir stor ska jag köpa alla skivor jag drömde om 1968–73. Och det har jag gjort! ler han.

Tommys pappa var någon sorts datapionjär och mycket upptagen.

– Han jobbade jämt. Jag såg mest portföljer och hattar och insåg redan som tolvåring att jag ville hitta en tillvaro där jag inte var så uppbunden.

När Tommy var nio började han spela gitarr på kommunala musikskolan.

– Tämligen ointressant. Fotpall och noter. När jag var 15–16 tog jag dock lite privatlektioner för en studiomusiker. Han tjatade om att jag måste lära mig läsa noter och tyckte nog att jag var ganska omotiverad på den punkten. När jag bara tre år senare, långhårig och med basen i högsta hugg, dök upp för en studiosession där han också skulle spela, var han väldigt förvånad. ”Du?!”

Fick mammas fiolbas

Hur blev du basist?

– Min morsa var skådespelare. En dag kom hon hem med en Höfner fiolbas. Hon skulle spela bas i en föreställning. Jag blev heltorsk på den. När hon gjort sina föreställningar fick jag den. Pappa köpte en Bäckström-förstärkare och en Ackuset-låda.

De följande åren lämnade Tommy knappt hemmet. Han åt frukost med sina föräldrar. När de gick till jobbet satte han sig och spelade bas till skivor.

När de kom hem på kvällen satt jag fortfarande där. De var inte nöjda, men förstod ju att det var något.

Han spelar fortfarande mycket till skivor.

– Jag har en cd-spelare som knappt har någon bas, och hittar på egna basgångar. Man får spela ihop med jättebra musiker utan att behöva prestera.

1974–75 träffade Tommy gitarristen Micke Jahn, som spelade i Soluppgång.

– Vi blev polare och jag flyttade hem till honom på Södermalm. Sedan började jag i Soluppgång. Vi var två basister, som i Kebnekajse!

Deras basist Göran Lagerberg har på senare tid anlitat Cassemar som basist i sitt band.

– Det hade jag aldrig i min vildaste fantasi kunnat föreställa mig när jag som 17-åring stod och dreglade framför scenen när han spelade, ler Tommy.

Nu var han i gång. Berits Halsband var ”friformsfunkjazzprogg” i stil med Miles Davis 70-tal och Terje Rypdal. Sommaren 1978–79 spelade han med Roffe Wikström, som han spelat mycket med även på senare år.

– Då kunde jag börja äta riktig mat, i stället för snabbmakaroner!

Via Line Out hamnade han på en platta med Björn J:son Lindh, vilket i sin tur ledde till att han blev basist i Hörselmat.

”Jag har en cd-spelare som knappt har någon bas, och hittar på egna basgångar.”

Burman gav studiojobb

Parallellt började Anders Burman på Metronome be honom vara med på sessions i Metronome-studion.

– Det var alltid tunga namn på plats. Jag kände mig som en snorvalp, ler Tommy.

Han skulle snart hitta sin egen flock. Musiker som Pelle Alsing, Jonas Isacsson och Clarence Öfwerman.

– Alla var rätt gröna, det kändes tryggt. När folk frågade vilka vi ville spela med, rekommenderade vi varandra.

Tommy var också musiker på skådespelaren och artrockaren Johan Lindells skivor.

– Johan var mammas pojkvän och spelade upp egna låtar för mig som var riktigt bra. När han fick skivkontrakt satte jag ihop bandet. ▶

De umgicks jämt.

– När vi inte spelade musik, spelade vi tennis eller drack alkohol. Vi sov i alla fall aldrig ...

Bildade Passagerarna

Tommy, Micke, Clarence och Pelle började göra egna skivor, med multibegåvningen Mats Persson på sång. Passagerarna hette de.

– Det var väldigt löst. Låtarna skrevs ofta i studion, men en del blev riktigt bra. Framför allt det första albumet.

Ni kallades dock ”tråkiga studiomusiker” i media?

– Vi fattade ingenting. Vi började ju för att vi ville lira i band. Inte fan var det någon av oss som satt och lyssnade på Toto hela dagarna. Vi gillade mest brittisk rock, banden som dök upp efter punken, och Peter Gabriel.

Tommy spelade bas på på Roxettes första album och var med under förarbetet till det andra.

– Det blev nog lite för experimentellt för Per Gessle, så han tog in Anders Herrlin från Gyllene Tider. Det var logiskt: dels var de gamla polare och så kunde han programmera.

Det var logiskt, säger du. Var det inte lite bittert också?

– Det som kändes lite surt var att jag gärna hade åkt jorden runt med mina bästa polare.

Bäste vännen Alsing

Polare som för övrigt fortfarande umgås – med ett tragiskt undantag. Strax innan julen 2020 gick trummisen och bäste vännen Pelle Alsing bort i en hjärnblödning, bara 60 år gammal. Tommy och han spelade då tillsammans i americana-bandet Down Harrison och umgicks jämt.

– Han var min bror, säger Tommy och ögonen fuktas. Att han inte finns är ett trauma för oss alla.

I skrivande stund färdigställs ett Down Harrison-album, som hyllning till Pelle. Många av dennes andra musikervänner gästar också.

– Kravet är att alla ska komma till studion, spela, dricka vin och snacka minnen. Ingen får skicka filer.

Tommy har uteslutande spelat på Fender Precision-basar de senaste 25 åren. ▶

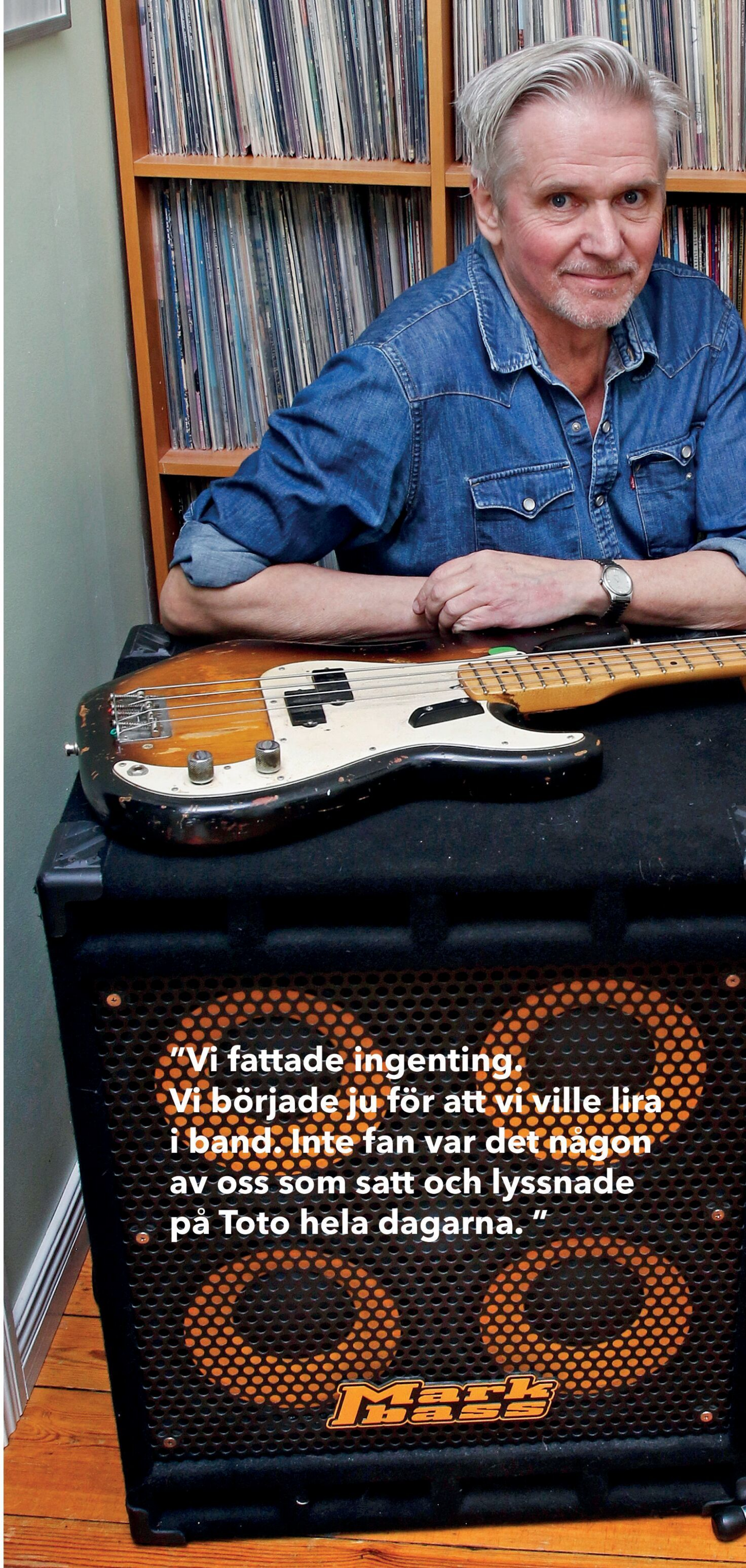

Tommy med en Fender Precision Sunburst med lönnhals. ”En reissue som jag köpte för 12–13 år sedan. Jag ville ha en som jag vågar ta med på flyget. Arne Arvidson bytte allt utom träbitarna mot gamla 60-talsprylar som jag hade: stall, knappar, pickuper. Den blev så bra att jag har med mig den nästan jämt. Han har plockat ner halsen lite, för jag gillar lite smalare 70-talshalsar, och slipade ner greppbrädan – jag gillar låg stränghöjd”. Till höger en en shortscale Gibson Les Paul Triumph från 1972, i original med feta humbuckermickar. ”Den har ett sound som Precision inte har och det är riktigt låg sub-bas. Den är tung, så jag tar helst inte med den på turné”.

Halkans Rockhouse

VI FIRAR
50 ÅR AV VINTAGE!
1970 - 2020

Vi köper, byter, säljer,
renoverar och värderar
elgitarrer & rörförstärkare
främst från 50- och 60-talen.

Vi söker även äldre
akustiska stränginstrument.

Allt av intresse!

Besök oss!

Noe Arksgränden 2, Sthlm
Ⓣ - Medborgarplatsen
Vard. 11.00 - 18.00
Lörd. 11.00 - 16.00
Tel. 08-641 49 70

www.halkans.com

FYLL DIN AC SJÄLV?
Vi har produkterna!

Amerikansk Jazzbas reissue från tidigt 90-tal med gammal hals – också en Frankenstein. ”Jag ville ha en Jazzbas av nostalgiska skäl. Jag bytte in en från 1964 mot en P-bas och den här, så jag har en. Jag hade inte spelat Jazzbas på 25 år, men har spelat en del på den på sistone. De är lite ”slickare” i tonen. Bra till modern pop, eller om man vill ha Rutger Gunnarssons Abba-ljud”, kommenterar Tommy.

Vit Fender Precision från 1965 med en 1968 A-hals, som Tommy satte på för att testa. ”Det blev väldigt bra, så den har fått vara kvar, vilket innebär att det är en så kallad ”Frankenstein”. Jag har dock kvar original-halsen om jag skulle vilja byta tillbaka. Detta är den bas som jag har använt på flest studioinspelningar de senaste 25 åren, när jag inte haft Custom Shop-basen eller Gibson”.

På stativet vilar en Fender Custom Shop från sent 80-tal, det vill säga ungefär samtidigt som de började göra Custom Shop 1987. ”Jag köpte den begagnad för ungefär 17 år sedan. Även på denna har Arvidson – som jag saknar enormt – tagit ner halsen. På den här kör jag slipade strängar, så den har jag när jag spelar ”gubbablues” eller popballader där det krävs lite muffigare sound i studion”.

”Tommy kör både slipade, halvslipade och oslipade strängar.”

– För mig är det den optimala allround-basen – den hittar alltid sin plats i ett ensemble-sammanhang. Det går igenom, krockar inte med någon annan och låter väl-digt ”rätt”. Den är begränsad: ett par pickuper, en tonkontroll och en volymkontroll. Det passar mig utmärkt.

Alla sorters strängar

Tommy kör både slipade, halvslipade och oslipade strängar.

– Till blues vill jag ha gamla, slipade strängar och kåpa. Jag gillar runt, fett ljud. Fördelningen mellan hur ofta jag spelat slipat respektive oslipat är väl ungefär 50/50.

På 80-talet spelade han Jazzbas med bakre pickupen i studion och live var det Yamaha, Music Man Stingray och ESP.

– Jag har förlikat mig med att 80-talet var ett decennium bland andra, med sitt eget sound, men har svårt för det ljudet i dag. När min son var liten och började rycka i vinylerna placerade jag 80-talsplattorna längst ner!

På senare år har det blivit mer bluesbaserad musik för Tommy.

– Jag gillar det. Blues var ju en integrerad del i populärmusiken när jag växte upp, med Fleetwood Mac, John Mayall, Paul Butter-field och Canned Heat. Sedan kände jag att jag helst ville spela för vuxna människor, som sitter ner med en öl, lyssnar aktivt och och kanske applåderar ett solo.

Åker med pubrockare

Tack vare eldsjälen Micke Finell har Tommy turnerat med Dave Edmunds, Sean Tyla, Steve Gibbons, Augie Meyers med flera.

– Jag hade inte lyssnat mycket på pubrock, men vi gillade samma saker: southern soul, country och rock’n’roll.

Det blev även en turné med Mick Taylor.

– Jag trodde han kanske skulle vara kaxig – han hade ju ändå varit med i Stones – men han var soft. Hade inget problem med pytti-panna tre dagar i sträck. Han bara åkte med, spelade skitbra slide och gjorde sin grej. Ibland skog det mig: ”här står jag och spelar med Mick Taylor!”.

För två år sedan lärde Tommy känna Per Bruun från Steampacket och Fläsket Brinner.

– Vi började skriva till varandra om livet. Han skriver fantastiskt. Efter pandemin åkte jag till Hallstavik, där han bor, och hängde. Jag bad att få se hans Fender Precision från 1964. Plötsligt sa han ”du får den”. Jag protesterade, men han hade tänkt igenom det. ”Jag spelar inte längre. Jag har talat med min fru. Vi har skrivit papper på det. Allt är klart”. Så jag fick den.

Bra basspel består

Fint. Nu är du själv en av veteranerna. Vad tycker du om generationerna efter dig?

– Uppfattningen om vad som är bra bas-spel är ganska konstant: det ska funka i låten, inte ta för stor plats och ändå inte bli tråkigt. Andreas Einarsson, som har spelat mycket med Christian Kjellvander, är ett bra exempel. Långa toner, mycket grundtoner och möjligen någon snygg avbrytning, men man hör musikalitet och kunskap bakom varje ton.

Precis som när Tommy Cassemar spelar, med andra ord. □

GITARRER

Vintage ★ Nytt ★ Beg
Renoverar ★ Värderar

Din BÄSTA gitarraffär!

TIP TOP
MUSIK

Katarinavägen 22, Stockholm
Ⓣ **Slussen** uppgång Södermalmstorg
TIS-FRE 13-18, LÖR 12-15

www.tiptop.se

RING 08-642 73 00

Lundgren guitar pickups

It's not about what you play or how...

but why.

Used by:
Schecter Guitars USA ·
American Distributor: Pitbull Audio USA · **The Axe Palace** USA
Ibanez · **Hagström Guitars** · **Scott Gorham** Thin Lizzy ·
Dregen Backyard Babies · **GHOST** · **Fredrik Thordendal** Meshuggah ·
Kent · **Kalle Moraeus** · among others

www.lundgrenpickups.com

Rob Halford om Judas Priests 50-årsjubileum:

Vi har inte förändrats ett dugg!

Judas Priest fyller 50 och firar med både turné och att gå in i studion för att göra sitt 19:e album.

– Nya plattan blir lika stark som ”Firepower” i attityd, energi och allt annat. Det blir en bra uppföljare, lovar Rob Halford.

Av Jörgen Holmstedt (text), TT, arkiv (foto)

Richie Faulkner, en gång korvgubbe boende i Sverige, har visat sig vara den perfekte ersättaren för bandets originalgitarrist KK Downing, ända sedan 2011. ”Richie är en excellent gitarrist och har full förståelse för Judas Priests musik och historia”, berömmer Rob Halford.

50 år av heavy metal – och still going strong. Fr v Richie Faulkner, Rob Halford (skymd: trummisen Scott Travis), Ian Hill och Andy Sneap.

Det klassiska Judas Priest, fr v: KK Downing, Rob Halford och Glenn Tipton. Numera har KK Downing sitt eget band, men vill tillbaka till Judas Priest. Fortsättning följer. Glenn Tipton har Parkinsons sjukdom och har sedan 2018 bara gjort korta inhopp med bandet. ”Glenn är alltid med oss, i själ och hjärta”, säger Halford.

”Nu gillar jag den, men länge ville jag att den skulle försvinna från jordens yta”, säger Rob Halford om bandets debut-lp ”Rocka rolla” från 1974. Judas Priest på sitt första gruppfoto, fr v: Glenn Tipton, Ian Hill, John Hinch (trummor), KK Downing och Rob Halford.

Personligt

ROBERT ”ROB” JOHN ARTHUR HALFORD
FÖDD: 25 august 1951 i Sutton Coldfield, England. Uppväxt i närliggande Walsall.
GÖR: Sjunger i Judas Priest sedan 1973, förutom 1992–2003 då han hade banden Fight, Two och Halford.
BOR: I Walsall och Phoenix, Arizona.
FAMILJ: Pojkvännen Thomas Pence, före detta marinsoldat.

”Det är otroligt att känna att vi är lika drivna och hungriga nu som för 50 år sedan”

Judas Priest firar att det är 50 år sedan bandet bildades, med ”50 years of heavy metal”-turnén som nyligen nådde Linköping och Dalhalla, och som fortsätter nästa år. Rob Halford, gruppens mäktige och stilbildande hårdrockssångare, blir nostalgisk av att titta tillbaka på vad han och bandet har åstadkommit.

Vad tänkte du, när du träffade bandet första gången 1973?

- Att kemin var på plats på en gång. Vi var samma typ av människor, en gäng hårdrockare som brann för musiken. På så sätt är allting likadant än i dag. Vi har inte förändrats ett dugg, på det planet. Det är otroligt att känna att vi är lika drivna och hungriga nu som för 50 år sedan, säger Rob.

Undertecknad håller upp en tidig bild på Judas Priest, där Rob visserligen har långt hår men liksom de övriga inte alls ser speciellt hårdrockiga ut, framför skärmen där vårt Zoomsamtal sker.

Är det så här ni såg ut då?

– Ja, precis! Åh, jag älskar den där bilden. Den är fantastisk. Vår allra första fotosession, 1974. När jag ser det där fotot tänker jag på Queen. Deras skivomslag med fyra huvuden. Det är samma känsla.

Ni ser inte direkt heavy metal ut här, eller hur?

– Nej, det där var så tidigt, att heavy metal var någoting så nytt att det ännu inte riktigt existerade.

Har omvärderat debuten

Du var mycket missnöjd med er första lp ”Rocka rolla”, när den släpptes 1974. Varför blev den inte bättre, med Rodger Bain som hade producerat Black Sabbath och Budgie?

– Vi var nybörjare och visste visserligen vad vi ville, men letade efter att definiera oss som band. Vi var tvungna att lita på Rodger Bain. Vi hade aldrig varit i en studio förut, och hade ingen aning om hur en sådan fungerade. Det lät hårt och mäktigt när vi spelade in. Men sedan, när vi fick den färdigpressade skivan med posten och sänkte nålen på den, blev vi djupt besvikna. Efter mix och mastring lät det så pyttigt, inte alls som vi hade föreställt oss det.

– Men nu, när jag lyssnar på ”Rocka rolla” med distans till allt det där, tycker jag att det är en bra skiva. Jag känner den ungdomliga passionen, vitaliteten och starten på vår resa.

Redan på nästa skiva, ”Sad wings of destiny”, släppt 1976, fann Judas Priest sin klassiska stil och sitt rakbladsvassa sound. En kombination som har tjänat som inspirationskälla för tusentals grupper under 50 år. Nu är bandet i färd med att spela in sitt 19:e album, uppföljaren till 2018 års succé ”Firepower”.

– Vi är nästan klara med grunderna, berättar Rob. Det går långsamt, men säkert. Det viktigaste är att fånga kraften och passionen. Hårdrocksmagin. Därför gör vi många omtagningar, tills allt är som bäst. Vi hamrar på, tills alla i bandet håller med om att vi har ankaret. Sedan bygger vi vidare. Det går bra, men det blir inte ”Firepower del 2”. Det nya albumet får sin egen karaktär, liksom alla våra skivor.

Har en bra känsla

Hur är den annorlunda jämfört med ”Firepower”?

– Det går egentligen inte att beskriva musik, eller hur? Många band säger att deras nya skiva blir bättre, snabbare, tyngre eller hårdare. Men vad betyder det egentligen? Jag är övertygad om att vi gör något riktigt bra, men hur man förklarar det är omöjligt. Det är först när den färdiga musiken strömmar ur högtalarna och du drar upp volymen, som du får känslan. Men jag har en bra känsla inför nya plattan. Den blir lika stark som ”Fire-power” i attityd, energi och allt annat. Det blir en bra uppföljare.

Tom Allom, som producerade alla Judas Priests skivor från ”Unleashed in the east” (1979) till ”Ram it down” (1988) och som gjorde en bejublad återkomst som gruppens producent på ”Firepower”, sitter åter i kontrollrummet.

– Tom Allom och Andy Sneap är producenter med Mike Exeter som ljudtekniker. Samma team som förra gången. Kombinationen av Andy, som tillhör en yngre generation än Tom, är rena dynamiten. Den gamle hunden lär den unge, och vice versa.

Explosivt ämne

Att Judas Priests originalgitarrist KK Downing, som bröt med gruppen 2011, vill tillbaka till bandet har undgått få. Liksom att ▶

Hell bent for leather! Under introt till den låten glider Rob Halford in på scenen, ridandes en Harley-Davidson. ”Jag fick idén efter att ha sett att en massa bikers började komma till våra konserter”, säger han.

”Crack that whip strap mean”. Rob Halford och resten av Judas Priest turnerar även nästa år. Den 5 maj är det tänkt att bandet ska spela i Stockholm, med Ozzy Osbourne. ”Om bara Ozzy är kry”, reserverar Rob sig.

”Det kunde faktiskt ha inneburit slutet för Judas Priest, i värsta fall”

▶ Rob Halford och kompani ställer sig ytterst tveksamma till den idén.

Vilken är situationen med KK Downing just nu?

– Vi har gått med på att han får närvara med oss när Judas Priest blir invalda i Rock'n'Roll Hall of Fame (den 5 november på Microsoft Theater i Los Angeles, reds anm). Det är en så prestigefylld utmärkelse att vi tycker att det är rättvist att han får vara med där. Så är läget just nu, jag tänker inte säga mer om saken. Det skulle bara bli hypotetiskt. Bättre att låta livet få visa den framtida vägen.

KK verkar vilja bli en permanent medlem av bandet igen, eller hur?

– Ja, och igen ger jag dig samma svar: livet får visa den framtida vägen. Det är ett väldigt, väldigt explosivt ämne att diskutera. Dessutom, vad är min åsikt värd på det hela taget? Det är ju bara en persons tankar, uppfattning och känslor. Allt vi gjort i Priest har byggts på att alla är överens, när det gällt musiken, skivomslagen, scenshowerna eller vad som helst. Jag är bara en liten pusselbit.

De andra i bandet gav dig en andra chans, så varför inte ge KK det också?

– Du trycker på för att få ett exklusivt uttalande, men sorry, det kommer du inte få.

Du gjorde en roll som porrhandlare i Jonas Åkerlunds film "Spun", eller hur?

– Ja, det var kul. Jonas mejlade mig just, och gratulerade till att vi har invalts i Rock'n'Roll Hall of Fame.

"Typiskt mig, haha!"

Jonas berättade att du gjorde rollen så bra att han efteråt frågade dig varför du inte hade skådespelat tidigare. Då svarade du: "Jag har skådespelat i hela mitt liv".

Rob skrattar.

– Det är så typiskt mig att häva ur mig något sådant. Å andra sidan är det ju sant. Jag byter personlighet när jag tar på mig Metal God-utstyrseln. Man bär olika masker genom hela livet.

Är det så du känner det, att du skådespelade innan du kom ut som homosexuell 1998?

– Ja, så var det ju. Jag låtsades vara straight. Levde två olika liv. Jag var rädd för negativa rektioner om folk fick veta vem jag egentligen var. Allt det där plågade mig länge. Jag gömde mitt riktiga jag från publiken, medan jag försökte hitta mig själv sexuellt. Jag fruktade att bli bortstött. På den tiden, 80-talet, var världen mycket mer homofobisk, speciellt inom hårdrocken. Att komma ut som gaykille... Det kunde faktiskt ha inneburit slutet för Judas Priest, i värsta fall. Då fanns det en hets mot gaymänniskor. Vilket jag tyckte var mycket märkligt, med tanke på hur många gaypersoner som varit viktiga inom konsten. Vare sig det gällt musik, måleri, skulptur, film eller vad som helst.

Bröllop väntar

Jag läste att du nyligen gifte dig med din pojkvän Thomas?

– Nej, men jag var nära att släpa honom till The White Chapel i Las Vegas, haha! Dessvärre finns det ingen tid, med den här hektiska Judas Priest-turnén. Men vi är överens om att vi tammefan *ska* gifta oss, innan vi dör! Jag vill göra det, för jag älskar honom. Det är ett sätt att komplettera förhållandet.

Är du beredd att gå ner på knä och fria?

Rob fnissar.

– Mina tankar ledde mig någon annanstans, när du sa "gå ner på knä", haha! Jag skämtar, okej? Kolla här!

Rob visar upp sin högerhand. På ringfingret sitter en stor guldring.

– Han trädde den här ringen på mitt finger hemma i köket i Phoenix för 15 år sedan. Jag har inte tagit av den sedan dess, inte ens när jag opererades för prostatacancer för något år sedan. Då vill läkarna att man tar av sig alla smycken. Jag vägrade: "Ni tar inte av mig min jävla ring!" En dramadiva i sjukhussängen, haha. Jag fick ett bandage över ringen i stället. Kärlek är en underbar sak, och gör att jorden fortfarande snurrar. Utan kärlek har vi ingenting.

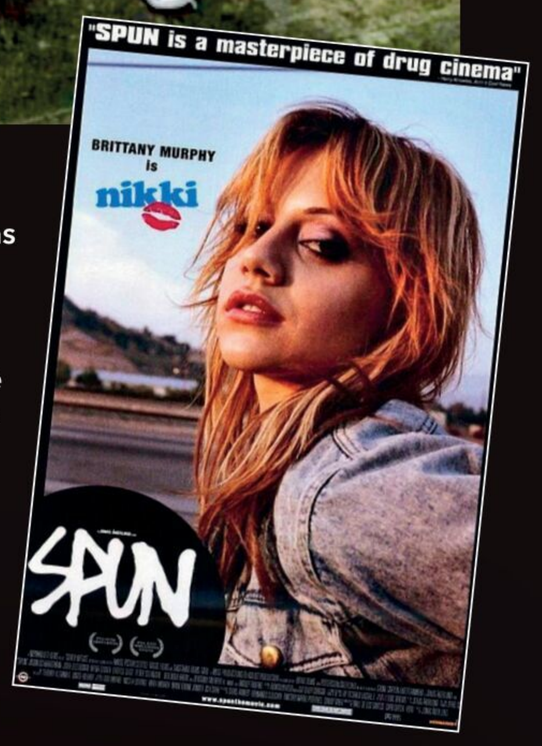

Rob Halford gjorde sin skådespelardebut i Jonas Åkerlunds film "Spun" 2002. "När Iggy Pop ställde in, räddade Rob mig med kort varsel", säger Åkerlund. "En kul roll. Nyss gjorde jag ett inhopp i 'Metal lords', en Netflix-film", berättar Rob.

Frustrerande

Hur länge tror du att du kan fortsätta med Judas Priest?

– Ingen aning. Kolla på Mick Jagger, kolla på Iggy Pop.

Så du har minst tio år kvar?

– Vet inte. Gode gud, haha! Jag önskar att jag fortfarande kunde sjunga "Painkiller" likadant som jag gjorde 1991. Jag kan försöka, jag kan ge mitt allt, men som sångare är det frustrerande att inte längre klara allt det jag en gång kunde. Men det vi gör hänger inte på någon enstaka låt, även om vi har låtar som fansen kräver att få höra varje gång. Om vi inte spelade "Breaking the law" skulle det bli upplopp. Om vi inte spelade "Living after midnight" som folk vill skrika med i, skulle det inte vara en riktig Judas Priest-show. Nu börjar vi showen med "One shot of glory" från "Painkiller", som vi aldrig tidigare har spelat. Men vi kan inte ge alla allt, det går inte. Dessbättre bjuder vi på en resa som jag tror att alla känner sig nöjda med, efter sista låten. □

Aha, det var från första MC5-lp:n, ”Kick out the jams” (1969), som Hellacopters fick idén till ett likadant uppvik till sin platta ”Payin’ the dues” (1997). Nakna överkroppar är rock’n’roll!

En skivspelare som är speciellt bra för 78-varvare är den schweiziska Lenco B-52, anser Mathias som har en fin samling stenkakor med blues från 1950-talet. Skivunderlägget med texten DJ Mean Mojo Mathias är speciellt gjord för honom, som är discjockey.

Mycket 60-tal i Mathias skivsamling: – Jag är kicksökare!

Gärna 60-talsrock och blues i stil med favoriten Elmore James. Men för skivsamlaren Mathias Westerlund är en sak viktigast:
– Jag är kicksökare. Älskar att bli knockad av något jag aldrig har hört!

Av Jörgen Holmstedt (text), Peter Törnqvist, Arkiv (foto)

Det är inte alla som har haft föräldrar med god musiksmak, men det hade Mathias Westerlund. En bunt gamla vinylplattor förgyllde hans uppväxtår i Sundsvall i slutet av 70- och början av 80-talen.

– Mitt intresse för 60-talsmusiken fick jag av farsan, som gillade Stones. Hans andra fru gav mig skivor med The Who, The Kinks och Spencer Davis Group, berättar Mathias där han står vid sin stereoanläggning och pysslar med sin skivsamling, i hemmet i Hägersten utanför Stockholm.

I skolan blev han hårdrockare.

– Det var hårdrock mot syntare, ler Mathias. Men i tonåren gick jag tillbaka till ▶

Personligt
MATHIAS WESTERLUND
YRKE: Jobbar på Telias ekonomiavdelning.
FÖDD: 5 mars 1973 i Sundsvall
BOR: Hägersten.
FAMILJ: Sambo och två barn.
HOBBY: Spela i band och dj:a.

The Litter var verkligen inget skräpband. ”Jag fick världens kick när jag hörde singeln ”Action woman” första gången”, säger Mathias Westerlund. Det garagerockiga bandet från Minnesota, USA, släppte denna debutsingel på Scotty Records 1967. ”Svinbra, sällsynt och dyr”.

”Världens bästa skiva är inte en, utan många. Som debutalbumen med The Left Banke (”Walk away Renee/Pretty Ballerina”, 1967) och Big Star (”#1 Record, 1972)”, säger Mathias Westerlund. Hans samling består av runt 700 lp och lika många singlar. En bunt 78-varvare tillkommer.

Barockpoppiga The Left Banke från Kalifornien. Fr v: Tom Finn (bas/sång), Steve Martin-Caro (sång/gitarr), Mick Brown (piano/sång), George Cameron (trummor/sång) och Warren David Schierhorst (trummor). ”Mick Brown gick vidare till Stories, också det ett jättebra band”, säger Mathias.

”Alla power-pop-fans vill ha Big Stars första album”, berättar Mathias. Kvartetten från Memphis bestod av Alex Chilton (sång/gitarr), Chris Bell (gitarr/sång), Jody Stephens (trummor/sång) och Andy Hummel (bas/sång).

▶ farsans skivsamling och besökte skivmässor. 60-talet var mitt fokus, men även 70-talet.

Vilken upptäckt!

Numera får det vara nästan vilken musikstil som helst för honom.

– Jag är kicksökare. Jag älskar när jag hittar något jag aldrig har hört och blir knockad. Det var omvälvande när jag var tjugo-någonting, och trodde att jag kunde 60-talet. Men en polare hade amerikansk garagerock från 60-talet. Det var band som The Litter, The Music Machine, The Seeds och 13th Floor Elevators. Det var en scen som jag hade noll koll på.

– Ta bara ”Action woman” med The Litter, vilken låt! En fet jäkla klassiker inom garagerocken! Vilken kick den gav mig!

Mathias tar fram singeln med det psykedeliska kultbandet, bildat i Minnesota, från 1967. Han snurrar i gång sjutumsvinylen och sänker nålen. Rummet fylls av larmig garagerock, fuzzgitarrer, rundgång och en djävulsk attityd. Efter bara två minuter och 28 sekunder är det över men det räcker för att man ska känna sig överkörd och lätt svettig.

– Attityd gör så mycket, vilken genre det än är. Punk var heller inget jag lyssnade på när jag var yngre, men som jag gillar jättemycket nu.

En ”Action woman”-singel med The Litter i fint skick går för övrigt på minst 1.000 kronor.

– Man vill ha originalet. Det är ofta sunkigt ljud på senare pressningar.

Vi ber Mathias att ta fram det som i hans mening är världens bästa skiva.

– Det är inte bara en, utan många. Den här till exempel, förslår han och håller upp debut-lp:n med barockpoppiga The Left Banke från Kalifornien.

Lp:n från 1967 har den lite märkliga titeln ”Walk away Renée/Pretty ballerina”, efter gruppens två största hits.

– Orkestrerade poplåtar med lite 1700-talsinstrument. Otroligt bra.

Ocensurerat original

Nästa skiva på temat världens bästa är Big Stars första album, släppt 1972.

– Big Star var kultfiguren Alex Chiltons grupp efter karriären i The Box Tops. Pop-rock med en del psykedeliska influenser. Distributionen fungerade inte, så albumet gick knappt att hitta, när det släpptes. Dyr,

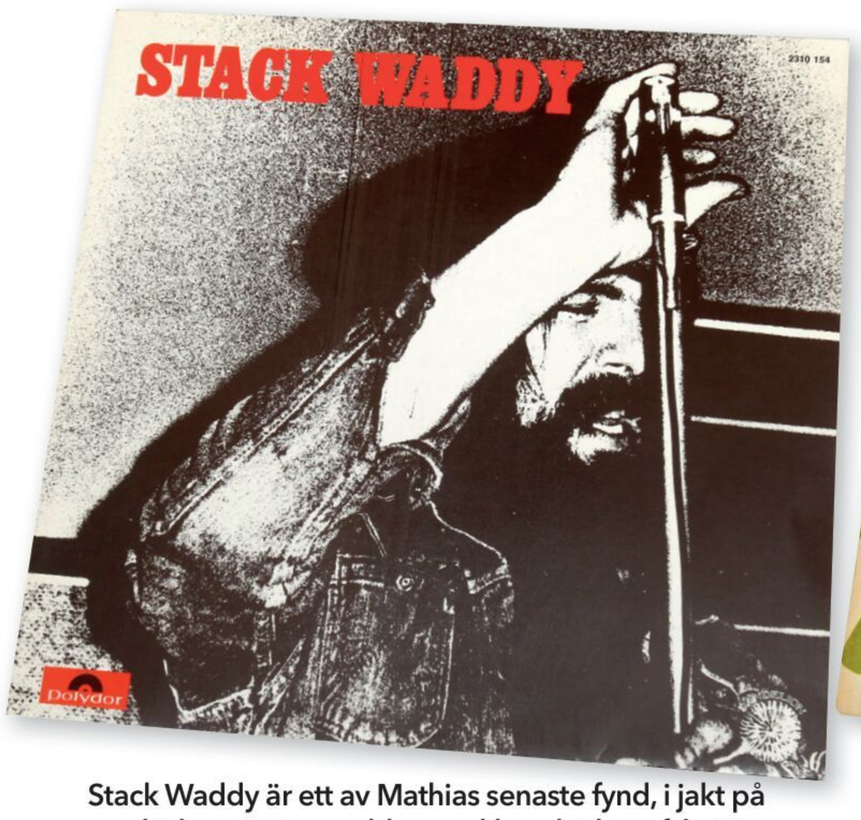

Stack Waddy är ett av Mathias senaste fynd, i jakt på nya kickar. Det tunga bluesrockbandet kom från Timperley, Cheshire i England och släppte sin självbetitlade debut 1972. ”Mest covers, men bra”, tycker Mathias.

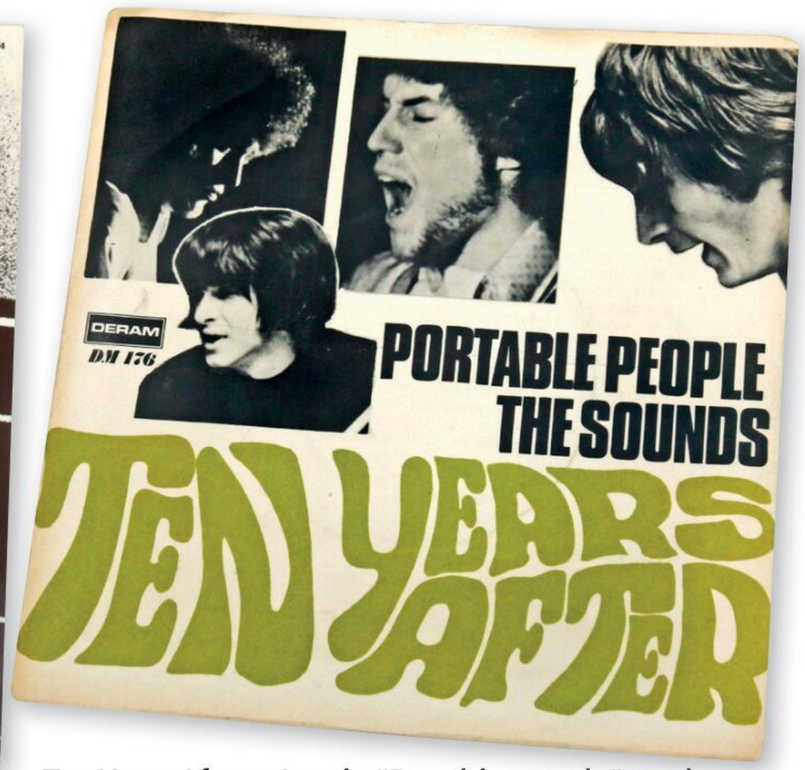

Ten Years Afters-singeln ”Portable people” med baksidan ”The sounds”. Skivbolaget Deram skickade hit engelskpressade singlar som stoppades i bildomslag designade och tryckta i Sverige.

The Mystic Fives superkaxiga låt ”Are you for real girl?” kom 1966 på Go-Go Records i Ohio, en av tusentals små lokala skivetiketter som släppte singlar i små upplagor på den tiden.

Som den discjockey Mathias är, har han förstås en i sammanhanget mycket klassisk Technics 1200-skivspelare. Den är kopplad till en NAD Modern 140-förstärkare, tillverkad 1972. ”Ger varmt och bra ljud”, säger han. Grapefruit-lp:n ”Deep water” är lite barockpoppig, i stil med The Left Banke.

Bluesens slidekung Elmore James (1918-63) är en av Mathias favoritartister. ”Wild about you” från 1956 kan han avnjuta på både 45 och 78 varv. ”Singeln är mer sällsynt än 78-varvaren, eftersom branschen höll fast vid det gamla formatet för jukeboxarnas skull”, berättar Mathias.

kostar ofta runt 2.000 kronor, eftersom alla powerpopfans vill ha den.

Mathias fortsätter med att spela upp debutalbumet med MC5, ”Kick out the jams”, inspelat live 1968. Det är originalpressningen med det ocensurerade introt där ”motherfuckers” ännu inte är utbytt mot ”brothers and sisters”.

– Skivbolaget de tillhörde, Elektra, drog in originalversionen eftersom många skivaffärer vägrade att sälja den på grund av språkbruket. I protest gjorde bandet en tidningsannons där de kritiserade musikbranschen. Bråket slutade med att Elektra sade upp kontraktet.

En stor del av Mathias samling är förstås från hans omhuldade 60-tal. Han visar upp och spelar smakprov från obskyra 45:or utgivna av The Moving Sidewalks, The Mystic Five, Unrelated Segments, The ”Shadows” (som inte har något med Hank Marvins Shadows att göra) och så vidare.

– Ett tag i början av 2000-talet köpte jag nästan bara singlar. På sådana finns det otroligt mycket bra musik att upptäcka inom garagerocken, säger han.

Jakten på Elmore James

Denne musikentusiasts andra specialområde är blues. Det började med att han som barn fick höra några låtar med den amerikanske sångaren och gitarristen Elmore James.

– Jag är galen i Elmore James, den första bluessnubben jag upptäckte. Jag tror att jag fann hans låtar via Fleetwood Mac, i pappas skivsamling. Så jäkla bra. Sedan förstod jag att alla de där slidelåtarna inte var deras, utan covers på Elmore James-låtar. Jag satt på rummet och försökte spela de där låtarna på gitarr, utan att kunna, skrattar han.

Men att på 80-talet hitta Elmore James på skiva, visade sig knepigt.

– Till slut hade jag cirka 40 låtar, som jag hade hittat här och där på billiga samlings-lp. Nu har jag nog ett nästan alla Elmore James 50-talssinglar, säger Mathias och plockar fram både 45-varvare och stenkakor.

Oöverträffade stenkakor

I övergångsperioden från stenkaka till vinylsingel på 50-talet är det ofta singeln som är mest sällsynt.

– Branschen höll fast vid 78-varvaren eftersom jukeboxarna var byggda för dem. Det är svårt att överträffa ljudet på en välbevarad ▶

Mathias spelar i The Alloy Six, en grupp inspirerad av The Byrds, Love och annan gitarrpop från 60-talet. Två lp har det blivit, och en tredje är på väg. Fr v Staffan Flodmark (gitarr), Johan Ullman (bas), Jonas Lindholm (sång), Mathias Westerlund (gitarr), Ola Karlsson (orgel) och Per Wollbrand (trummor).

Det blev bara tre singlar för Unreleated Segments från Taylor, Michigan, mellan 1966 och 1968, ”Men vilka singlar sedan! Alla tre är skitbra garagerock”, jublar Mathias. ”Cry, cry, cry” var sista släppet och är svindyr, enligt honom.

The Who med Rolling Stones-coverlåtarna ”The last time” och ”Under my thumb” från 1967. Engelsk pressning med svenskt omslag. ”Stödsingel för Keith och Mick, som hamnat i finkan för drog-innehav”, berättar Mathias.

Sverigefavoriterna Downliners Sect med sjutummaren ”All night worker”, som kom 1966. Här som svensk utgåva med ”Outside” som b-sida, vilket den endast blev i vårt land. Ett så här fint exemplar kan gå för 2.000 kronor.

Hur kan man kalla sig för The ”Shadows”, som om det brittiska världsberömda bandet med det namnet inte existerade? Det gjorde i alla fall det amerikanska garagerockbandet när det 1966 gav ut singeln ”Take five”/”Tell me”. ”

▶ stenkaka, om man har en bra nål och rätt anläggning. Skivans långa spår för en enda låt ger stort utrymme för nyanser.

Blues på stenkaka är svårt att hitta i Sverige.

– Det är lättare att skicka efter 78:or från USA. Men det är viktigt att säljaren vet hur man packar en sådan, eftersom de är så sköra.

Nya kickar

Mathias strävan efter att finna nya kickar ger ständigt resultat.

– Den här har jag upptäckt nyligen, Stack Waggy, ett band från Manchester. Det är egentligen bara covers på den här lp:n, som ”Suzie Q” och ”Roadrunner”, men det är så jäkla bra.

Han sätter på den självbetitlade plattan från 1972. En vägg av tung boogie slår emot oss.

– Visst är det coolt! Lite Captain Beefheart över sången. Dj:n John Peel signade Stack Waggy till sitt skivbolag, för att det var ett så bra liveband. Jag hörde den här i en skivbutik, och var förstås tvungen att ha den.

Mathias gillar mycket, men absolut inte allt.

– Jag har lite svårt för krautrock och progrock, även om jag har någon Yes-platta. Dödsmetall? Visst, går bra. Dansband? Nej. Schlager? Någon rolig 60-talare, kanske.

Trots många favoritartister är han ingen komplettist.

– Har en annars jättebra artist gjort något dåligt, behöver jag inte ha det. Då lägger jag hellre pengarna på något bra.

Mathias är med i ett 60-talsinspirerat band, The Alloy Six, där han spelar gitarr och skriver låtar. Dessutom dj:ar han på diverse tillställningar. Då tar han med sig sina raritetssinglar, ofta värda tusentals kronor styck.

Att du vågar?

– Nja, nu är det lugnt. Men hemma i Sundsvall, när man var yngre och partajade som en galning, blev det ölfläckar på skivorna, medger han och skrattar lite generat.

I dagsläget är Mathias Westerlund uppe i ungefär 700 lp och lika många singlar. Han betraktar sin samling eftertänksamt, och säger:

– Jag tror att jag vill ha för mycket.

Vilken samlare känner inte igen sig där? □

Guitar Works

GITARRVERKSTAD SEDAN 1995. TILLVERKNING, RENOVERING OCH REPARATIONER.

SWEDEN GUITARWORKS

Jakobsson

WWW.SWEDENGUITARWORKS.COM
INFO@SWEDENGUITARWORKS.COM
HTTPS://JAKOBSSONGUITARS.COM

LÄRLINGSGATAN 41
904 22 UMEÅ
070-2484267

plek®
the optimum in tone & playability

BLUES AT ESKILSTUNA LATE SUMMER MEET 2022

BLUES at Eskilstuna

Fredag 12 augusti

Erika Bajer Band
Lisa Lystam family band
Honeyboy Slim and the bad habits
Emil & the Ecstatics
Faraj, Risberg & Rogefeldt
Dafgård & Tommy Trumma
Ulf Sandström & Bo Gustafsson

Lördag 13 augusti

Roffe Wikström
Bluesmobile Quartet
Solid Zue & Crooked Teeth
Blues roundabout-Fabolous acoustic thunder
Nicklas & Baganom band
Matti Norlin
Cecilia Ringkvist & Ulf Sandström

Late summer meet

Fredag 19 augusti

Red Hot Riot (UK)
The Go Getters
The Hub Caps
Pallanites
Bamboo Bombers
Jumpin´Jukebox
The Radiovisions
The Top Chefs
Cecilia & Kento Red Moon

Lördag 20 augusti

Ewa Eastwood
Black Knights
Red Hot Riot (UK)
Clipjoint Cutups
Six Teen Flames
Hurricane Rockers
Bed Luck & Trouble
Guitar Tom & The High Cats
Moonshiners Rockabilly Trio & Noffe
Ulf Sandström & Bo Gustafsson

Vilsta sporthotell & camping i Eskilstuna

Ett flertal barer, 2 scener inomhus, sandstrand, pryl & skivmarknad, 1 scen utomhus på Late summer meet, bara rätt musik. Plats för 2000 likasinnade festdeltagare. Festivalcamping + stugor + lägenheter + hotell i direkt anslutning till festivalområdet.

Boende: För bokning & info kontakta Vilsta Sporthotell, 016/513080, bokning@vilstasporthotell.se

Bokning biljetter: Tickster.com, 0771-477070 eller QR-kod nedan

Entre´	Blues...	Last su...
2 dagars	745:-	745:-
Fredag	395:-	395:-
Lördag	395:-	445:-

Blues at Eskilstuna | Late summer meet

ROCK AT SEA 2022

EST. 1999

Hardrock

Fredag 18 november

Thundermother
Treat
Kiss Forever Band
25 th Anniversary tour
(UNGERN)
Nestor
Bonafide
Siena Root
Lugnet
Memory Garden
Torch
Hot Breath
Made in Iron
Tribute to the beast
Wild Rooster
Ulf Sandström & Bo Gustafsson
Cecilia & The Happy Combo

50 & 60-tal

Lördag 19 november

Eva Eastwood
The Go Getters
Callinaz
Honkabillies (UK)
Freddy Velas and the Silvertones (ITA)
Red Hot Riot (UK)
Wild Rooster
The Radiovisions
The Errols
Mad Martin Trio (ES)
Flatland trio
June and Johnny Cash Tribute (UK)
Jumpin´Jukbox
Pallanites
Ulf Sandström & Bo Gustafsson
Cecilia & The Happy Combo

PÅ HÅRDROCKEN

ROCK AT SEA ALL STAR BAND

PONTUS SNIBB / CONNY BLOOM / ANDERS MÖLLER
MEJA / STAFFAN ÖSTERLIND / HÅKAN NYBERG
SAMPO AXELSSON / GUERNICA MANCINI / FILIPPA NÄSSIL
ANDERS ROSELL / HENKA JOHANSSON / NALLE PÅHLSSON
/ MARTIN EKELUND / NIKLAS MATSSON / RONNIE ÅSTRÖM

Viking Cinderella

- **Skivmässa ombord!!**
- **12 barer**
- **4 scener • Tax Free**
- **Konferensmöjligheter**
- **Stor pool- och spa avdelning**
- **Förmånliga bussanslutningar**
- **P-plats ombord 345:-**

Kryssning på Östersjön med Viking Cinderella avgång Stadsgårdskajen 18/11 17.00 och med avgång 19/11 17.30. Buffé med starköl och vin där du äter och dricker så mycket du vill, en mängd artistuppträdanden under 24 timmars musikfest. Fri entré till skivmässan, rockotek med bara rätt musik och 2500 likasinnade festdeltagare.

Bokning: 08 - 452 40 00, KOD HARDROCK eller 50TAL, www.vikingline.se/hardrock

www.vikingline.se/50-60-tal, eller QR-kod nedan.

Hemsida | Hardrock | 50-60-tal

priser från
495:-
(buffé + 420:-)

www.julymorning.nu• www.facebook.com/rockatsea • www.facebook.com/bluesatsea